

NNCL381-32Dv1.0

Stephen King

Világnagy strand

*Készült a Galaktika Baráti Kör Könyvklub
tagjainak 1991-ben
Könyvárusi forgalomba nem kerül*

Szerkeszti: Kuczka Péter

Válogatott elbeszélések

Móra Könyvkiadó

A fordítások az alábbi kötetek alapján készültek

Stephen King: Skeleton Crew
A Signet Book, New American Library
©1976, 1977, 1978 by Stephen King

Válogatta és szerkesztette: *Hajdú Gábor*

Fordította: *Németh Attila*
A fedél *Jantner János* munkája

© Németh Attila, 1991
Hungarian translation

Világnagy strand

Az ASN/29 SzövHajó alázuhant az égből, és a földre csapódott. Egy idő után két férfi csusszant elő a gép fémkoponyájából, akár az agyvelő. Elsétáltak egy darabon, aztán megálltak, sisakjuk a hónuk alatt, és szétnéztek, hová is kerültek.

Strand volt, amelynek nem kellett óceán - maga volt a saját óceánja, homokból formázott tenger, fekete-fehér pillanatfelvétel egy tengerről, örökre mozdulatlanságba dermedt hullámhegyek és -völgyek, újabb hegyek és újabb völgyek.

Dűnék.

Alacsonyak, meredek, lankásabbak, fodrosak. Éles gerincű dűnék, lapos gerincű dűnék, szabálytalan gerincű dűnék, mintha dűnékre halmozott dűnék lettek volna - dűne-dominó.

Dűnék. De sehol az óceán..

A völgyek, melyek a dűnék közt nyíltak, kacsaringós fekete útvesztőként kígyóztak. Ha az ember elég hosszan nézte a tekerő vonalakat, mintha szavakat formáltak volna - feketén lebegő szavakat a fehér dűnék fölött.

- Bassza meg - szólt Shapiro.

- Akkor bokafogás - felelte Rand.

Shapiro köpni készült, aztán meggondolta magát. Talán ez nem a legmegfelelőbb pillanat a nedvesség elpocsékolására. A homokban félig eltemetett ASN/29 már nem haldokló madárnak látszott, hanem fölhasadt töknék, ami föltárta rothadt belsejét. Tűz is pusztított. A jobb oldali üzemanyagtartályok mind fölrobbantak.

- Szegény Grimes - mondta Shapiro.

- Ja. - Rand tekintete még mindig a homoktengeren vándorolt, egészen a távolban elnyúló horizontig, aztán vissza.

Tényleg, szegény Grimes. Ő meghalt. Már csak kisebb-nagyobb foszlányok maradtak belőle a hátsó raktárban. Shapiro benézett, és ez jutott eszébe: *Mintha Isten úgy döntött volna, megeszi Grimest, aztán rájött, hogy nem is olyan finom, és visszaöklendezte.* Ez már Shapiro gyomrának is túl sok volt. Ez és a raktárban Grimes szertesét szóródott fogainak látványa.

Shapiro most arra várt, hogy Rand mondjon valami okosat, ő azonban egy szót sem szólt. Rand a dűnéket fürkészte, az órarugószerűen kanyargó völgyeket figyelte köztük.

- Hé! - szólt végre Shapiro. - Mit csináljunk? Grimes meghalt, most te vagy a parancsnok. Mit csináljunk?

- Csinálni? - Rand tekintete oda-vissza csapongott, oda-vissza a mozdulatlan dűnék fölött. Száraz, egyenletes szél lebegtette az életben tartó védőöltözet gumírozott gallérját. - Ha nincs nálad egy röplabda, nem tudom.

- Mit beszélsz?

- Hát nem azt szokták csinálni a strandon? - kérdezte Rand. - Röplabdázni?

Shapiro sokszor megijedt már az űrben, amikor a tűz kiütött, csaknem pánikba esett; most, Rendre nézve, az elviselhetetlen félelem előhírnökét látta maga előtt.

- Hatalmas - mondta Rand álmodozva, és Shapiro egy pillanatra azt hitte, az ő félelméről beszél. - Egy átkozottul hatalmas strand. Mintha soha nem érne véget. Elsétálhatsz száz mérföldet a szörfdeszkáddal a hónap alatt, mégis ugyanott vagy, ahonnan elindultál, vagy majdnem, és a hátad mögött sincs semmi új, csupán hat vagy hét lábnyom. És ha öt percig nem mozdulsz onnan, azok az utolsó lábnyomok is eltűnnek.

- Megcsináltad a topográfiai komputeranalízist, mielőtt lezuhantunk? - Úgy vette észre, Rand sokkos állapotban van, de nem örült meg. Ha akar, beadhat neki egy tablettát. És ha akkor sem állna le, kaphat egy injekciót is. - Láttál...

Randy kurtán rápillantott.

- Mit?

Zöldellő vidéket. Ezt akarta mondani. De úgy hangzott volna, mint egy idézet a Zsoltárok könyvéből, úgymint nem mondta ki.

- Mit? - kérdezte ismét Rand.

- Komputeranalízist! *Komputeranalízist!* - ordította Shapiro. - Sose hallottál még róla, te eszelős? Miféle ez a hely? Hol az óceán, hol ér véget ez a kibaszott *strand*? Hol vannak a tavak? Hol a legközelebbi erdősáv? Merre? Hol a strand vége?

- A vége? Ó! Hát ide figyelj. Sehol nincs vége. Nincsenek erdősávok, se jégsapkák. Nincsenek óceánok. Ez a strand most keres óceánt magának, haver. Dűnék, dűnék és dűnék, sosem érnek véget.

- Akkor hogy szerzünk vizet?

- Sehogy.

- De a hajó... nem lehet megjavítani!

- Na ne mondd, Sherlock.

Shapiro elhallgatott. Most vagy csöndben marad, vagy hisztériázni kezd. Az az érzése támadt - már csaknem bizonyosság -, hogy ha hisztizni kezd, Rand akkor is tovább bámulná a dűnéket, míg ő be nem fejezi, már ha egyáltalán képes befejezni.

Mi a neve egy strandnak, ami sosem ér véget? Hát persze, sivatag! A leghatalmasabb szemét sivatag az egész világegyetemben, nem igaz?

Szinte már hallotta is Rand válaszát: *Na ne mondd, Sherlock.*

Shapiro egy darabig még Rand mellett állt, arra várt, hogy fölébredjen, hogy csináljon valamit. Aztán elfogyott a türelme. Csúszkálva és bukdácsolva megindult vissza, lefelé a dűne oldalán, amit megmásztak, hogy körülnézessenek. Érezte, ahogy a homok belekapaszkodik a csizmájába, *Beszippantalak, Bill*, hallotta agyában a homok hangját. Kopogóan száraz női hang volt, egy olyan asszonyé, aki benne jár már a korban, mégis rettentő erős. *Beszippantalak, és jó... erősen... magamhoz ölellek.*

Akkor eszébe jutott, kölyökkorában a strandon hogy temették be egymást felváltva nyakig a homokba. Az jó mulatság volt - most azonban még a gondolat is megijesztette. Úgyhogy elhallgattatta a hangot - ez most nem a legmegfelelőbb alkalom a nosztalgizásra, Krisztusom, nem -, és rövid, szaggatott, rugdosódó léptekkel sétált át a homokon, öntudatlanul is azon igyekezve, hogy elrondítsa a lejtő felszínének harmonikus tökélyét.

- Hová mész? - Rand hangjában első ízben csendült éberség és aggodalom.

- A vészjelző - felelte Shapiro. - Bekapcsolom. Az utunk szerepel a térképeken. Meghallják majd, és bemérik a jelzéseinket. Csak idő kérdése az egész. Tudom, az esélyeink nem valami rózsásak, de talán ideér valaki, mielőtt...

- A vészjelző is tropára ment - mondta Rand. - Amikor lezuhantunk.

- De talán megjavítható - szólt vissza Shapiro a válla fölött. Amint átbújt a zsilipen, máris jobban érezte magát, a szagok ellenére - égett drótok és freongáz keserű büze. Úgy gondolta, azért érzi magát jobban, mert eszébe jutott a vészjelző. Bármily csekélyet is, de reményt jelentett. Mégsem a vészjelző gondolata javított a közérzetén: ha Rand azt mondja, tönkrement, valószínűleg úgy is történt. De nem bírta már tovább nézni a dűnéket - nem bírta már a hatalmas, végtelenbe nyúló strand látványát.

Ezért érezte most magát jobban.

Amikor visszatért az első dűne csúcsára, küszködve és zihálva, a száraz forróságtól lüktető halántékkal, Rand még mindig ott állt, és bámult és bámult és bámult. Egy óra telt el. A nap merőlegesen tűzött le rájuk. Rand arca verítékben úszott. A csöppek drágakövekként ültek meg szemöldökében. Mások az arcán gördültek lefelé, akár a könnyek. Megint mások inas nyakán gurultak le az ÉV-ruha nyakába, mint színtelen olajcseppek egy jó fajta android belső részei felé.

Eszelősnek neveztem, gondolta Shapiro összerezzelve. Krisztusom, hisz olyan is - nem mint egy android, hanem mint egy eszelős, akibe épp most nyomtak be egy jókora adag nyugtatót. Ráadásul még tévedett is.

- Rand?

Semmi válasz.

- A vészjelzőnek semmi baja. - Valami fölillant Rand szemében. Aztán ismét kifejezéstelenné vált, csak bámult kifelé a homokhegyekre. Shapiro először azt hitte, mozdulatlanok, de aztán rájött, lassan vándorolnak. Állandóan fúj a szél. Vándorolniuk kell. Egy évtized vagy évszázad múlva már... nos, szemmel láthatóan *elmozdulnak*. Hát nem így hívták a parti dűnéket? Vándorló homokbuckák. Mintha erre emlékezett volna gyermekkorából. Vagy az iskolából. Vagy akárhonnan. Ugyan mi a fenét számít?

Meglátott egy apró homokpatakocskát alácsörgedezni az egyik lejtőn. Mintha csak meghallotta volna.

Hallotta, mit gondolok?

Ismét veríték ütött ki a tarkóján. Jól van, egy kicsit elragadta a képzelete. Kivel ne fordulna elő? A helyzetük súlyos, nagyon súlyos. És Rand mintha nem tudná... vagy csak nem törődik vele.

- Volt benne egy kis homok, és a kondenzátor összetört, de biztos van belőle még hatvan Grimes limlomos ládájában.

Egyáltalán hall engem?

- Nem tudom, hogy került bele a homok, hiszen a helyén volt, a raktárban, a polc mögött, három lezárt zsilip közte és a külvilág között, mégis...

- Ó, a homok terjed. Mindenhová bejut. Emlékszel, Bill, amikor kölyökkorodban lementél a strandra? Otthon utána anyád kiabált veled, mert mindenhová behurcoltad a homokot. Homok a fotelben, a konyhaasztalon, az ágyad végében. A strandhomok... - Bizonytalanul intett, aztán ismét fölbukkant arcán az az álmodozó, nyugtalanító mosoly. - ...mindenüvé beférkőzik.

- ...de nem okozott semmi kárt - folytatta Shapiro. - A tartalék energiarendszer még működik, úgyhogy rákötöttem a vészjelzőt. Egy percre fölraktam a fülest, és ötven parszekes egyenértékmérést kértem. Olyan a hangja, akár egy motoros fűrészé. Még mindig jobb, mint amire számítottunk.

- Senki sem jön. Még a Beach Boys sem. A Beach Boys-fiúk már nyolcezer éve halottak. Isten hozott Surf Cityben, Bill. Surf City szörf nélkül.

Shapiro kibámult a dűnékre. Eltöprengett, vajon mióta lehet itt a homok. Egytrillió éve? Egykvintillió éve? Volt itt valaha élet? Esetleg valami értelmes lény? Folyók? Zöldellő vidékek? Óceánok, amelyek valódi stranddá tették ezen a helyen a sivatagot?

Shapiro Rand mellett állt, és gondolkozott. Az egyenletes szél a haját legezte. És akkor hirtelen biztos volt benne, hogy mindez megtörtént, és azt is tudta már, hogy ért véget.

A városok lassú visszaszorulása, amint vízforrásaik előbb megritkultak, aztán kiszáradtak, s végül megfojtotta őket a terjeszkedő homok.

Látta az iszaphordalék szétterülő, fényes barna legezőit, eleinte símák voltak, akár a főkabór, de színük egyre fakóbb lett, amint a víz lassan visszahúzódott a folyótorkolatból - míg végül összefonódtak egymással. Látta, mint válik a főkabór simaságú iszap náddal benőtt láppá, aztán szürke, szemcsés földdé, végül vándorló fehér homokká.

Látta, mint fogynak el a hegyek, akár a ceruza hegyezéskor, a hósapkák elolvadnak, mikor a homok melegen beburkolja őket; látta az utolsó ég felé nyúló sziklákat, mintha élve eltemetett emberek ujjhegyei lennének; látta, mint temetik be és felejtik ez azonnal azokat is a dűnék.

Mit is mondott Rand?

Mindenüvé beférkőzik.

Ez a látomásod, Billy fiú, rohadtul rémisztő volt.

Ó, nem, dehogyis. Nem rémisztő, békés volt. Olyan csöndes, akár egy vasárnap délutáni szunyókálás. Mi lehet békésebb egy strandnál?

Lerázta magáról a gondolatait. Visszanézett a hajó felé, ez segített.

- Hiába várjuk a lovasság felmentő seregét - szólt Rand. - Betemet minket a homok, és idővel egyik leszünk vele, ő pedig velünk. Surf City szörfök nélkül; fölfogtad ezt, Bill?

És Shapiro már félt, mert *fölfogta*. Ha az ember ezeket a dűnéket nézi, előbb-utóbb rádöbben.

- Te kibaszott eszelős seggfej - mondta. Visszament a hajóhoz.

Elrejtőzött a strand elől.

Végül eljött a naplemente. Az az idő, mikor a strandon - az *igazi* strandon - az ember elteszi a röplabdát, pólót húz, és előveszi a virslit meg a sört. Még nem egészen a szerelmi játékok ideje, de már majdnem. A *készülődés* ideje.

Virslit és sör nem tartozott az ASN/29 raktárkészletébe.

Shapiro azzal töltötte a délutánt, hogy a hajó teljes vízkészletét üvegekbe gyűjtötte. Egy hordozható porszívóval fölszippantott minden cseppet, ami kifolyt a hajó sérült ellátórendszeréből, és tócsákba gyűlt a padlón. Még azt a keveset is megmentette, ami a tönkrement hidraulika víztartályának alján megmaradt. A raktárak levegőjét keringtető légtisztító berendezés mélyén rejtőzött apró tankról sem feledkezett meg.

Végül aztán bement Grimes kabinjába.

Grimes aranyhalat tartott egy speciálisan a súlytalanság körülményeinek megfelelően tervezett gömbölyű tartályban. A tartály ütésálló tiszta polimer

műanyagból készült, és könnyedén kibírta a becsapódást. Az aranyhalak - akárcsak a gazdájuk - nem bizonyultak ütésállóknak. Ott lebegtek halvány narancssárga csomóban a víz felszínén; a gömb Grimes ágya alatt pihent meg végül, három nagyon mocskos alsónadrág, és fél tucat pornó hologramkocka mellett.

Egy pillanatig csak fogta a kezében ezt a gömbakváriumot, és meredten bámulta.

- Haj, szegény Yorick, jól ismertem őt - szólt hirtelen, és sikoltozva, háborodottan föl kacagott. Elővette a hálót, amit Grimes aládájában tartott és belemerítette a tartályba. Kiemelte a halakat, aztán elgondolkozott, mit is csináljon velük. Végül odavitte őket Grimes ágyához, és fölemelte a párnát.

Homok volt alatta.

Azért csak odarakta a halakat, aztán óvatosan áttöltötte a vizet a kannába, amit gyűjtőedénynek használt. Persze ezt még meg kell tisztítani, de még ha a tisztítók nem működnek is, azt gondolta, néhány nap múlva szó nélkül meg fogja inni az akvárium vizét, nem fog törődni azzal, hogy pár elhullajtott pikkely és aranyhalszar úszik benne.

Az összegyűjtött vizet kettéosztotta, és Rand adagjával újra megmászta a dűnét. Társa ugyanott állt, ahol addig, mintha még meg se moccanat volna.

- Rand. Elhoztam a vízadagodat. - Széthúzta a tépőzárát Rand ÉV-ruhájának mellén, és becsúsztatta a műanyag flakont. Már épp ismét össze akarta zárni hüvelykujja körmével, amikor Rand félresöpörte a kezét. Kivette a flakont. Az elejére ezt nyomtatták:

ASN-OSZTÁLYÚ HAJÓK ELLÁTÁSMÁNYÁHOZ TARTOZÓ
TÁROLÓFLAKON. NYILVÁNTARTÁSI SZÁM: 23196755.
A PECSÉT FELTÖRÉSÉIG STERIL.

Persze Shapiro már feltörte a pecsétet, hogy megtölthesse a flakont.

- Megtisztítottam...

Rand szétnyitotta ujjait. A flakon puhán puffanva esett a homokra.

- Nem kell.

- Ne... Rand, mi bajod? Jézusmária, abbahagynád ezt végre?

Rand nem felelt.

Shapiro lehajolt, és fölemelte a 23196755-ös tárolóflakont. Lesöpörte a homokszemeket, amelyek úgy tapadtak rá, mint hatalmas, duzzadt bacilusok.

- Mi bajod van? - ismételte Shapiro. - A sokk az oka? Úgy gondolod, igen? Mert akkor adhatok egy tablettát... vagy egy injekciót. De az agyamra megy már, azért is kimondom. Csak állsz itt, és bámulod a legközelebbi negyven mérföld semmit! Ez *homok!* Csak *homok!*

- Ez egy strand - szólt Rand álmodozva. - Építsek neked egy homokvárat?
- Oké, jól van - mondta Shapiro. - Megyek, és hozok egy fecskendőt meg egy ampulla nyugtatót. Ha úgy viselkedsz, mint egy átkozott eszelős, hát én úgy is kezellek majd.

- Ha megpróbálsz nekem beadni valamit, jobb lesz, ha néma csöndben lopakodsz mögém - mondta Rand nyugodtan. - Különben eltöröm a karod.

Meg is tudná tenni. Shapiro, az asztrogátor, száznegyven fontot nyomott, és öt és fél láb magas volt. A kézitusa nem tartozott az erősségei közé. Elmormolt egy szitkot, aztán megfordult, vissza a hajó felé, kezében tartva Rand flakonját.

- Azt hiszem, él - mondta Rand. - Tulajdonképpen egészen biztos vagyok benne.

Shapiro visszanézett rá, aztán végig a dűnéken. A naplemente aranycsipkét varázsolt sima, hosszan elnyúló gerincükre, és ez a csipke fokozatosan sötétült ébenfeketévé a völgyek mélye felé; a következő dűnén aztán az ébenfeketéből ismét arany lett. Aranyból fekete. Feketéből arany. Aranyból fekete és feketéből arany és aranyból...

Shapiro gyorsan pislogott egyet, aztán kezével dörzsölgetni kezdte a szemét.

- Többször is éreztem ezt a dűnét megmozdulni a talpam alatt - mondta neki Rand. - Nagyon finoman mozog. Mintha az árapályt érezném. Még az illatát is érzem a levegőben, olyan, mint a sóé.

- Te megőrültél - mondta Shapiro. Annyira megrémült, úgy érezte, az agya üveggé változott.

Rand nem felelt. Tekintete a naplementében aranyból feketébe, majd megint aranyba és megint feketébe váltó dűnéket pásztázta.

Shapiro visszatért a hajóba.

Rand egész éjjel kint maradt a dűnén, és az egész rákövetkező napon is.

Shapiro kinézett és megpillantotta. Rand ledobta ÉV-ruháját, a homok már majdnem be is temette. Csak egy ujjá látszott ki, reménykedve, könyörögve. Fölötte és alatta a homok ajkakra emlékeztette Shapirót, amelyek fogatlan mohósággal szopogatnak egy zsenge falatot. Őrült vágyat érzett, hogy megrohamozza a dűne oldalát és kimentse Rand ÉV-ruháját.

De nem tette.

Csak ült a kabinjában, és várta a mentőhajót. A freon szaga már eloszlott. A rothadó Grimes még kellemetlenebb büze váltotta föl.

A mentőhajó nem jött meg aznap, se éjjel, se a harmadik napon.

Valahogy Shapiro kabinjába is bejutott a homok, pedig a zsilip, úgy tűnt, légmentesen zár. Az apró homoktöcsákat fölszippantotta a porszívóval, ahogy a kiömlött vizet is fölszippantotta vele az első napon.

Egyfolytában szomjazott. A flakonja már csaknem kiürült.

Míntha só illatát kezdte volna érezni a levegőben; álmában sirályok rikoltásait hallotta.

És hallotta a homok hangját.

Az egyenletes szél egyre közelebb hajtotta az első dűnét a hajóhoz. A kabinjában még minden rendben volt - hála a hordozható porszívónak -, de a többi helyiséget már hatalmába kerítette a homok. Minidűnék nyúltak be a kiszakadt nyílászárók helyén, és megbénították az ASN/29-et. Indaszerű szálakban szitált a homok a légkondicionáló rácsán át. Kisebb halom gyülemlett föl az egyik fölrobbant tartályban.

Shapiro arca lesóványodott, és sötét pontokban ütözött ki rajta a serkenő szakáll.

A harmadik napon naplemente előtt megmászta a dűnét, hogy Rand után nézzen. Gondolt rá, hogy visz egy injekciós tűt, aztán elvetette az ötletet. Ez már egyáltalán nem egyszerű sokk volt; tudta biztosan. Rand megháborodott. A gyors halál megváltás lenne neki.

És úgy látszott, már nem is kell sokáig várnia rá.

Shapiro lesóványodott, de Rand csupán csont és bőrnek látszott. Teste akár egy vékony pálcá. Azelőtt formás, kidolgozott izmoktól vastag lábán a bőr megereszkedett, petyhüdtté vált. Úgy lógott, mint egy túl bő, lecsúszni készülő zokni. Csak vörös nejlonszál alsónadrágja volt rajta, ami abszurd módon egy feszes úszónadrágra emlékeztette. Kis szakáll serkent már beesett arcán, szőrrel borítva ez az állát. A színe akár a strandhomoké. Azelőtt jellegtelen barna haját már csaknem szőkére szívtá a nap. Belelógott a homlokába. Csak a hajzuhatag mögül kikukucskáló fényes kék szemekben tükröződött még élet. A strandot vizslatta (*A dűnéket, az ördögbe is a DŰNÉKET*) fáradhatatlanul.

És Shapiro észrevett valami szörnyűt. Valóban nagyon szörnyűt. Rand arca kezdett olyanná válni, mint egy homokdűne. Szakállá és haja már fojtogatta a bőrét.

- Te - szólt Shapiro -, meg fogsz halni. Ha nem jössz le a hajóhoz inni, meg fogsz halni.

Rand nem szólt semmit.

- Ezt akarod?

Semmi. A szél üres szortyogása hallatszott csak, semmi más. Shapiro észrevette, hogy Rand nyakának ráncait már kitöltötte a homok.

- Az egyetlen, amit *akarok* - szólalt meg végre halk, távoli hangon, akár a szél -, az a Beach Boys-kazettáim. A kabinomban vannak.

- Rohadj meg! - tört ki dühében Shapiro. - De tudod, miben reménykedem? Hogy jön egy hajó, mielőtt megdöglesz. Szeretném látni, ahogy ordítózol és

sikoltozol, amikor elvonszolnak a te istenverte gyönyörű strandodról. Szeretném látni, mi történik akkor!

- A strand téged is foglyul ejt - mondta Rand. Hangja üresen zörgött, mint a szél egy felhasadt tök belsejében, egy tökben, ami az utolsó októberi aratáskor maradt kint a mezőn. - Figyelj csak, Bill. Figyeld a *hullámot*.

Rand fölszegte a fejét. Félig kinyílt szájában föltűnt a nyelve. Úgy összezsugorodott már, mint egy szikkadt szivacs.

Shapiro hallott valamit.

Hallotta a dűnéket. A strandon töltött vasárnap délutánokról énekeltek - álom nélküli szundikálásokról a parton. Hosszú szunyókálásokról. Öntudatlan békéről. A rikoltozó sirályok hangjáról. Sodródó, gondolatok nélküli részecskékről. Vándorló homokdombokról. Hallotta... és vonzódni kezdett. Vonzódni a dűnék felé.

- Ugye hallod? - mondta Rand.

Shapiro fölnyúlt az orrába két ujjal, addig, míg vérezni nem kezdett. Akkor bírta csak lehunyni a szemét; gondolatai lassan, tétován gyűltek össze ismét. Szíve vadul vert.

Majdnem olyan lettem, mint Rand. Jézusom!... majdnem elkapott!

Újra kinyitotta a szemét, és látta, hogy Rand kagylóhéjjá vált egy elhagyott strandon, meg akarja fejteni egy kísértettenger rejtélyeit, és csak bámulja a dűnéket, a dűnéket, a dűnéket.

Elég, nyögött föl magában Shapiro.

Ó, de figyelj ezt a hullámot, suttogták vissza a dűnék.

Józan esze tiltakozása ellenére Shapiro figyelni kezdte.

Aztán már megszűnt a józan ész.

Shapiro azt gondolta: *Jobban hallanám, ha leülnék.*

Leült Rand lábához, sarkát combjára emelte, akár egy yaki indián, és figyelt.

Hallotta a Beach Boyst, azt énekelték: móka, móka, móka. Hallotta, amint azt éneklük: a strandon csak rátok várnak a lányok. Hallotta...

...a szél üres sóhaját, nem a fülében, hanem a jobb és bal agyfélteke közti kanyonban - valahol a sötétségben, amin csupán a corpus callosum, a kérges test függőhídja ível át, mely a tudatos gondolatokat köti össze a végtelennel. Nem érzett éhséget, se szomjúságot, se meleget, se félelmet. Csak az úr hangjait hallotta.

És akkor megérkezett a hajó.

Lechapott az égből, hajtóművek hosszan elnyúló narancssárga lángjai húztak nyomvonalat jobbról balra. Mennydörgés ölelte körül a deltahullámszerű domborzatot, és néhány dűne összeomlott, mint egy lövedék

áthaladása után az agyszövet. Az égzengés szinte föltépte Bill Shapiro fejét, és egy pillanatra mintha kétfelé hasította, *szétszakította* volna, le egészen a...

Aztán talpra állt.

- *Hajó!* - üvöltötte. - *Te szent szar! Hajó! Hajó! HAJÓ!*

Egy övezeti kereskedőhajó volt, amit összemocskolt és megnyomorított a klán szolgálatában eltöltött ötszáz vagy ötezer év. Végigsiklott az égen, durván fölrántotta az orrát, és farral előre ereszkedni kezdett. A kapitány beindította a hajtóműveket, üveggé olvasztva a homokot. Shapiro örült, hogy sebet ütnek rajta.

Rand úgy nézett körül, mintha mély álomból ébredne.

- Szólj, hogy menjenek el, Billy.

- Te nem érted. - Shapiro körbe-körbe totyogott, öklét az ég felé rázva. - Rendbe fogsz jönni...

Azzal hatalmas ugrásokkal a mocskos kereskedőhajó felé iramodott, akár egy bozóttűz elől menekülő kenguru. A homok utánanyúlt. Shapiro lerázta magáról. Rohadj meg, homok. Vár a kedvesem Hansonville-ben. A homoknak nincs kedvese. Egy strandnak nem lehet merevedése.

A kereskedőhajó burkolata megnyílt. Palló nyúlt elő, akár egy nyelv. Egy férfi sétált le rajta, mögötte három mintavevő android meg egy gurulószékhez hozzánőtt ember, bizonyára a kapitány. Mindenesetre sapkáján ott díszelgett a klán jelvénye. Az egyik android mintavevő pálcájával felé intett. Shapiro félreütötte. Térdre borult a kapitány előtt, és átölelte a gurulószékét, amely a férfi halott lábainak szerepét átvette.

- ... a ... dűnék ... Rand ... nincs víz ... él ... hipnotizálja ... eszelős ... világ ... én ... hála Istennek...

Fémcsáp tekeredett Shapiro köré, és odább vonszolta. Száraz homok suttogott alatta, mintha nevetne.

- Semmi baj - szólt a kapitány. - *Mondom! El! El! Hagyd!*

Az android elengedte Shapirót, és elhátrált, zavartan kattogva magában.

- Ekkora utat megtenni egy nyavalyás Szövért! - kiáltotta keserűen a kapitány.

Shapiro sírt. A fájdalmat nemcsak a fejében érezte, de a májában is.

- Dud! Gyerünk! Vízet neki, az istenit!

Az elől haladó férfi odalökött neki egy cumis végű, alacsony gravitációra tervezett üveget. Shapiro fölfordította, és mohón szívta; tiszta, jéghideg víz csöpögött a szájába, folyt végig az állán, sötétre festve zubbonyát, mely már csontszínűre fakult. Fuldoklott, hányt, aztán megint ivott.

Dud és a kapitány közben egyre őt nézte. Az androidok kattogtak.

Shapiro végre megtörölte a száját, és fölült. Egyszerre érezte magát rosszul és jól.

- Shapiro vagy? - kérdezte a kapitány.

Shapiro bólintott.

- Klán-azonosító?

- Nincs.

- ASN-szám?

- 29.

- Legénység?

- Három. Egy meghalt. A másik, Rand, odafönt van.

Csak a kezével mutatta, nem nézett arra.

A kapitány arca nem változott. Dudé igen.

- A strand foglyul ejtette - mondta Shapiro. Láttá kérdő, bizalmatlan pillantásukat. - Sokk... talán. Mintha hipnotizálnák. Egyre csak a... Beach Boysról beszél... mindegy, úgyse tudják, mi az. Nem iszik, nem eszik. Kutyaül néz ki.

- Dud. Vidd az egyik andit, és hozzátok le onnan. - Megcsóválta a fejét. - Szövuhajó, Krisztusom! Semmi zsákmány.

Dud bólintott. Pár pillanattal később már a dűne oldalán bukdácsoló fölfelé az egyik andival. Az úgy nézett ki, akár egy huszonéves szörföző, aki unatkozó özvegyek szórakoztatásával szedi össze a pénzt a betevő fűvére; léptei még jobban árulkodtak természetéről, mint ízelt csápjai, amelyek a hónaljából nőttek ki. Az androidokat lassú, elgondolkodó, szinte már fájdalmasan nehézkes járás jellemezte, egy korosodó, aranyeres angol inas járása.

A kapitány műszerpultjából zümmögés hangzott föl.

- Itt vagyok.

- Itt Gomez, kap. Gondjaink vannak. A komputeranalízis és a felszíni mérések szerint a talaj nagyon instabil. Sziklatalapzatnak semmi nyoma. A hajó által égetett kérogen ülünk, és úgy tűnik, jelenleg ez a legszilárdabb anyag az egész bolygón. A baj az, hogy a kéreg is süllyedni kezdett.

- Mit ajánl?

- El kéne tűnnünk innen.

- Mikor?

- Legjobb lett volna öt perccel ezelőtt.

- Röhhögőgöresöt kapok a vicceitől, Gomez.

A kapitány rácsapott egy gombra, és a kommunikátor elhallgatott.

Shapirónak már forogtak a szemei.

- Nézze, ne törődjenek Ranggal. Ő már úgyis bekapta.

- Mindkettőjüket elviszem - mondta a kapitány. - Zsákmány nincs ugyan, de a Szövetség biztos fizet majd valamit kettőjükért... nem mintha

bármelyikük is sokat érne, amennyire látom. Az örült, maga meg egy beszari alak.

- Nem... maga ezt nem érti. Maga...

A kapitány ravasz sárga szeme fölcsillant.

- Van valami áruja? - kérdezte.

- Kapitány... nézze... kérem...

- Mert ha van, kár lenne itt hagyni. Mondja el, mi az, és hol van. Hetven-harminc arányban osztozunk. Ez a megmentők szokásos díja. Maga is jól járna így, nem? Maga...

A kéreg hirtelen megbillent alattuk. Egészen észrevehetően megbillent. Valahol a kereskedőhajó belsejében tompa szabályossággal rikoltozni kezdett egy duda. A kapitány műszerpultján ismét jelzett a kommunikátor.

- *Tessék!* - ordította Shapiro. - *Tessék, most már látja, mivel áll szemben? Szóval az árum érdeklí? A FRANCSBA EL KELL TŰNNÜNK INNEN!*

- Pofa be, szépfiú, vagy elkábítatom - mondta a kapitány. Hangja higgadtan csengett, de a szeme már megváltozott. Bepöccintette a kommunikátort.

- Kap, eddig tíz fok a dőlésszög, és tovább nő. A lift még jár, de nem függőlegesen. Van időnk, de nem sok. Föl fog dőlni a hajó.

- A támasztólábak majd megtartják.

- Nem, uram. Már elnézést, kapitány úr, de nem fogják.

- Gyűjtsák be a hajtóműveket, Gomez.

- Köszönöm, uram. - Gomez hangja kétségkívül megkönnyebbülésről árulkodott.

Dud és az android visszafelé jöttek a dűne oldalában. Rand nem volt velük. Az andi egyre jobban leszakadt. És akkor furesa dolog történt. Az andi orra bukott. A kapitány összeráncolta a szemöldökét. Nem úgy bukott föl, ahogy az ember egy androidthól elvárna - ami, akárhogy is vesszük, többé-kevésbé mégiscsak emberhez hasonló. Itt mintha egy próbababát döntöttek volna föl egy áruháznál. Úgy bukott föl. Puff, és egy kis barnás homokfelhő emelkedett a levegőbe körülötte.

Dud visszament, és mellé térdelt. Az andi lábai még mindig mozogtak, mintha csak az agyát alkotó másfél millió freonhűtésű mikroáramkör azt képzelné, tovább lépked. De a mozgása lassú volt és szaggatott. Aztán leállt. Füst kezdett szivárogni a pórusaiból, csápjai remegtek a homokban. Borzalmasan hasonlított egy haldokló emberre. Mély, daráló hang hallatszott a belsejéből: *Graaaaaggg!*

- Telement homokkal - suttozta Shapiro. - Megtért a Beach Boys-hithez.

A kapitány türelmetlenül pillantott rá.

- Ne nevetesse ki magát, ember. Ez átsétálhat egy homokviharon is, anélkül hogy egy szem belemenne.

- De nem ezen a bolygón.

A kéreg ismét megsüppedt. A hajó most már láthatóan megdőlt. A támasztólábak mély morgással fogadták a megnövekedett súlyt.

- Hagyja! - ordított rá a kapitány Dudra. - Hagyja, hagyja! Gyerünk! Ide gyorsan!

És Dud jött, ott hagyva az andit arccal a homokban.

- Micsoda felfordulás! - mormogta a kapitány.

Ő és Dud elmélyedtek egy sebes, tolvajnyelven folytatott társalgásban, amit Shapiro csak kínkeservesen értett meg. Dud azt mondta a kapitánynak, hogy Rand nem akart jönni. Az andi akkor megragadta, de nem nagy erővel. Már akkor is furán mozgott, és különös, csikorgó hangok hallatszottak a belsejéből. Ugyanakkor darálni kezdte a galaktikus külszíni fejtések koordinátáit és a kapitány népzenekezettáinak címeit, vegyesen. Dud eközben nekitámadt Randnek. Összeverekedtek. A kapitány azt mondta Dudnak, hogy ha egy három napja a tűző napon ácsorgó férfinak nem tudja ellátni a baját, valószínűleg új első tiszt után kell néznie.

Dud arca elsötétült a szégyentől, de komor, aggódó tekintete meg se rebbent. Lassan elfordította a fejét, és megmutatott négy mély barázdát az arcán. Lassan szivárgott belőlük a vér.

- Nagy *indikje* van - mondta Dud. - Erős, *azis. Mer umbi.*

- *Umbi, azis?* - A kapitány szigorúan nézett Dudra.

Ő bólintott.

- *Umbi. Mondom. Umbi, azis.*

Shapiro a szemöldökét ráncolta, fáradt, rémült agyában kutatva a szóért. És rájött. *Umbi. Örületet jelent. Erős, az istenit. Erős, mert örült. Nagy akarata van, nagy ereje. Mert örült.*

Nagy akarat... vagy talán nagy hullám? Nem tudta biztosan. Az eredmény mindkét esetben ugyanaz.

Umbi.

A talaj ismét megmozdult alattuk, és homok kavargott Shapiro csizmája körül.

A hátuk mögül a szellőzőnyílások ütemes nyitódása-csukódása hallatszott. Shapiro úgy érezte, ez az egyik legkedvesebb hang, amit életében hallott.

A kapitány mélyen gondolataiba merülve ült, egy fura kentaur, akinek az alsó fele kerekekből és fémlemezekből állt ló helyett.

Aztán fölnézett, és bepöccintette a kommunikátort.

- Gomez, küldje le a Zseni Montoyát egy kábítópisztollyal.

- Értettem.

A kapitány Shapiróra nézett.

- Most mindennek a tetejébe még egy androidot is elvesztettem, aminek az árát maga tíz év alatt sem keresné meg. Majd szétrobbanok. Azért is elviszem a cimboráját.

- Kapitány. - Shapiro kénytelen volt megnyalni a száját. Pedig tudta, hogy nem kéne. Nem akart se bolondnak, se hisztériásnak, se gyávának tűnni, bár a kapitány nyilvánvalóan mindháromat kinézte belőle. Ez a szájszélnyalogatás csak még jobban megerősíti a hitben... de muszáj volt megtennie. - Kapitány, nem hangsúlyozhatom eléggé, mennyire gyorsan el kéne tűnnünk in...

- Csillapodjon már, maga eszelős - mondta a kapitány, egészen kedvesen.

Elhaló kiáltás hallatszott a legközelebbi dűne csúcsáról.

- Ne érjenek hozzám! Ne közelítsenek! Hagyjanak békén! Mind!

- *A nagy indik beumbította* - szólt Dud komoran.

- Majd leszedjük innen - felelte a kapitány, aztán Shapiróhoz fordult. - A barátja *tényleg* kutyául van, nem?

Shapiro megremegett.

- Maga nem tudhatja. Egyszerűen...

A kéreg ismét megsüllyedt. A támasztólábak minden eddiginél hangosabban morogtak. A kommunikátor megreccsent. Gomez hangja vékony és kissé nyugtalan volt.

- Azonnal el kell tűnnünk innen, kap!

- Jól van. - A pallóra barna bőrű férfi lépett ki. Egyik kesztyűs kezében hosszú csövű pisztolyt tartott. A kapitány Randre mutatott. - *Szedje le, azis.* Megy?

- Megy - felelte az.

- *Kapja! Kapja, azis!* - A kapitány kiköpött oldalra. - Lője el a tökét, ha kell - mondta. - Csak meg ne dögöljön nekem idő előtt.

Zseni Montoya fölemelte a pisztolyát. A mozdulat nyilvánvalóan kétharmadrészt természetes és egyharmadrészt nemtörődöm volt, de Shapiro még ebben a pánikhoz közeli állapotban is észrevette, ahogy Montoya feje megbillent a pisztolycső emelkedésével. Mint a klán embereinek általában, neki is szinte testéhez nőtt a fegyver, mintha csak az ujjával bökne rá valamire.

Tompa suhogás hallatszott, mikor meghúzta a ravaszt, és a kábítónyíl kiszökkent a csőből.

Egy kéz nyúlt ki a dűnéből, és lehúzta.

Hatalmas barna kéz volt, rezgő, homokból. Egyszerűen fölnyúlt, és elfojtotta a nyíl pillanatnyi csillogását. Aztán nagy zajjal visszaroskadt. Sehöl a kéz. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy ott volt. Csakhogy mindnyájan látták.

- *Azannya* - mondta a kapitány, mintha csak a társalgást folytatná.

A Zseni Montoya térdre esett.

- *Nehagyjel*, itt a vég! Láttam, kapta, *azis!*...

Shapiro zibbadtan ébredt rá, hogy Montoya a maga módján fohászkodik.

Odafönt a dűnén Rand ugrándozott, öklét az ég felé rázta, vékony hangján diadalmasan rikoltozott.

Egy kéz. Egy KÉZ volt. Igazat mondott, ez él, él, él...

- *Indik!* - mondta a kapitány élesen Montoyának. - *Megy! Kapja!*

Montoya elhallgatott. Szeme a szökdécselő figurára vándorolt, aztán újra elkapta. Arcáról szinte már a középkorba illő babonás rémület sugárzott.

- Oké - mondta a kapitány. - Elegem van. Végeztem.

Lenyomott két gombot a műszerpultján. A motor, amelynek szépen meg kellett volna fordulnia, hogy a palló felé nézzen, nem kezdett zümmögni; ehelyett visított és csikorgott. A kapitány átkozódott. A kéreg ismét megmozdult.

- Kapitány! - Gomez volt. Pánikban.

A kapitány rátenyerelt egy másik gombra, és a kerekek megindultak hátra, fölfelé a pallón.

- Irányítson - mondta a kapitány Shapirónak. - Nincs egy rohadt visszapillantó tükröm. Ugye egy kéz volt az?

- Igen.

- El akarok menni innen - mondta a kapitány. - Már tizennégy éve nincs meg a farkam, de most úgy érzem, össze tudnám pisálni magam.

Vrruum! Egy dűne váratlanul ráomlott a pallóra. Csakhogy ez nem, dűne volt, hanem egy kar.

- A francba, ó a francba - mondta a kapitány.

A saját dűnéjén Rand ugrált és visítózott.

A kapitány alsó felének kerekei most darálni kezdtek. A kis tartály, amelyből a kapitány feje és válla bástyaként emelkedett ki, csúszni kezdett visszafelé.

- Mi a...

A kerekek besültek. Homok fröcsögött ki belőlük.

- Szedjete ki! - ordította a kapitány a két megmaradt androidnak. - Most! AZONNAL!

A csápjaik a fogaskerekek köré fonódtak, amint kiemelték, és ő nevenséges módon egészen úgy festett, mint egy főiskolás, akinek féktelen cimborái épp a megpokrócozására készülnek. A kommunikátort pöcögtette.

- Gomez! Hajtóműveket starthoz! Most! Most!

A palló alján megmozdult a dűne. Egy kézzé változott. Hatalmas barna kézzé, amely tapogatózni kezdett fölfelé a lejtőn.

Shapiro visítózva menekült előle.

Az átkozódó kapitányt is elcipelték.

A pallót behúzták. A kéz lehullt, és ismét homokká változott. A zsilip bezárult. A motorok földübörögtek. Nem volt idő széket keresni vagy megkapaszkodni. Shapiro hasra vágta magát a padlón, és azonnal le is préselte a gyorsulás. Mielőtt átbukott volna az öntudatlanságba, még szinte érezte, ahogy a homok a kereskedőhajó után nyúl izmos barna karokkal, erőlködve, hogy visszatartsa...

Aztán egyszerre szabadon repültek.

Rand figyelte, ahogy elmennek. Leült. Mikor a hajónak már nyoma sem volt az égen, szemét a dűnék nyugodt végtelenjére fordította.

- Van egy járgányunk '34-ből, jókora batár - károgtá az üres, mozgó homoknak. - Nem valami nagy szám, vénecske, de azért gurul még.

Lassan, megfontoltan lapátolni kezdte a homokot a szájába, egyik marékkal a másik után. És nyelt... nyelt... nyelt... A hasa nemsokára hordónyira puffadt, és a homok kezdte belepni a lábát.

A jaunt

A 701-es jaunt azonnal indul - visszhangzott végig a kellemes női hang a New York-i Kikötői Hatóság Állomás kék várótermén. A KHÁ nem sokat változott az utóbbi háromszáz évben - mocskos volt, és kissé riasztó. Egyedül a női komputerhang tette kellemesebbé.

- Jauntszolgálat a Marsra, Whitehead Citybe - folytatta a hang. - Azok az utasok, akik már megváltották a jegyüket, a kék váróterem hálósarnokában várakozzanak. Győződjenek meg róla, hogy minden iratuk érvényes. Köszönöm.

Az emeleti hálósarnok egyáltalán nem volt mocskos. Faltól falig kagylószürke szőnyeg borította. A falak tojásfehérek voltak, rajtuk kellemes absztrakt nyomatok függtek. Egyenletesen, andalítóan váltakozó színek kavarogtak a mennyezeten. A hatalmas teremben száz ágy állt, tízesével szabályos sorokba rendezve. Öt jauntsegéd keringett halk, vidám hangon beszélve, tejet kínálgatva mindenkinek. A helyiség egyik végében volt a bejárat, amit fegyveres őrök álltak körül, és még egy segéd, aki egy későn jövő papírjainak érvényességét vizsgálta, egy zaklatott kinézetű üzletemberét, hóna alatt a New York-i *World Times* összehajtogatott számával.

A terem másik végében a padló egy körülbelül öt láb széles és tíz láb hosszú teknőben folytatódott; ez áthaladt egy ajtó nélküli nyíláson, és leginkább a gyermekek játszótéri csúszdájára emlékeztetett.

Az Oates család tagjai egymás mellett feküdtek négy jauntágyon, közel a terem túlsó végéhez. Mark Oates és a felesége, Marilys, két oldalról fogták közre két gyermeküket.

- Apa, most már mesélsz nekem valamit a jauntról? - kérdezte Ricky. - Megígérted.

- Igen, apa, megígérted - erősítette meg Patricia, és ok nélkül harsányan fölnevetett.

Egy bivalytermetű üzletember végigmérte őket, aztán újra belemélyedt a teli irattartóba, amelyet épp tanulmányozott a hátán fekve, fényesre pucolt cipős lábait gondosan egymás mellé helyezve. Mindenfelől a társalgás halk moraja hallatszott, és az utasok ruháinak suhogása, amint elhelyezkedtek a jauntágyakon.

Mark átpillantott Marilys Oatesra, és kacsintott. Az asszony visszakacsintott, pedig ő is majdnem olyan ideges volt, mint amilyenek Patty

látszott. *Miért ne?* gondolta Mark. Mindhárman először jauntolnak. Ő és Marilys az utóbbi hat hónapban többször megvitatták már annak előnyeit és hátrányait, ha az egész családot áttelepítik - amióta a Texaco Vízyár értesítette áthelyezéséről Whitehead Citybe. Végül azért döntöttek úgy, hogy mindannyian mennek, mert Mark az elkövetkező két évet teljes egészében a Marson kell töltsen. Most elgondolkodott, Marilys sápadt arcát látva, vajon az asszony megbánta-e már döntését.

Órájára pillantott, és látta, még csaknem félóra van hátra a jauntolásig. Az elég lesz, hogy elmeséljen mindent... és remélte, azzal legalább eltereli a gyerekek gondolatait az idegeskedésről. Ki tudja, talán még Marilysre is nyugtatólag hat majd.

- Jól van - szólt.

Ricky és Pat komolyan nézték, a fia tizenkét éves volt, a lánya kilenc. Megint emlékeztette magát, hogy Ricky már mélyen bent jár majd a pubertás ingoványában, a lányának pedig nőni kezdenek a mellei, mire visszatérnek a Földre, de nem tudta elképzelni. A srácok az apró Whitehead Vegyes Iskolába járnak majd, együtt a technikusok és olajbányászok száz-egynéhány csemetéjével; a fia már egy-két hónapon belül geológiai tanulmányútra mehet a Phoboszra. Nehéz elhinni... pedig így lesz.

Ki tudja? gondolta keserűen. *Talán az én jauntiszonyom is elmúlik.*

- Amennyire tudjuk - kezdte -, a jauntot körülbelül háromszázhusz éve találták fel, úgy 1987 táján, méghozzá egy Victor Carune nevű fickó. Egy privát kutatási program részeként bukkant rá, amit a kormány finanszírozott... és aztán a kormány át is vette az irányítást, persze. Hisz végül úgyis minden vagy a kormány, vagy az olajtársaságok kezébe került. A pontos dátumot azért nem tudjuk, mert Carune meglehetősen excentrikus alkat volt...

- Úgy érted, apa, hogy bolond? - kérdezte Ricky.

- Az excentrikus azt jelenti, kicsit bolond, drágám - mondta Marilys, és a gyerekek feje fölött Markra mosolygott. *Most egy kicsit kevésbé látszik idegesnek*, gondolta a férfi.

- Ó.

- Na szóval, egy ideje már kísérletezett az eljárással, mielőtt a kormányt beavatta volna - folytatta Mark -, és akkor is csak azért mondta el nekik, mert a pénze fogytán volt, és másképp nem kapott volna további támogatásokat.

- Örömmel meghosszabbítjuk a támogatását - mondta Pat, és megint túl hangosan nevetett.

- Úgy van, kicsim - felelte Mark, és betúrt lánya hajába. Látta, a terem túlsó végében zajtalanul félrecsúszik egy ajtó, és két újabb segéd lép be, a jauntszolgálat fényes vörös köpenyében, egy kerek asztalt tolvaj maguk előtt. Az asztalon egy gumicső végére erősített rozsdamentes acélfűvóka feküdt,

alatta pedig, tapintatosan a lelógó terítő alá rejtve, tudta, ott van két palack gáz; az oldalához erősített hálóban száz eldobható maszk volt. Mark tovább beszélt, nem akarta, hogy a családja előbb megpillantsa Léthe követeit, semmint elkerülhetetlen lett volna. És, ha lesz ideje az egész történetet elmesélni, tárt karokkal fogadják majd a gázcsövet.

Ha rávilágít a másik alternatívára.

- Azt persze tudjátok, hogy a jaunt se több, se kevesebb, mint teleportáció - mondta. - Néha a főiskolai kémia- és fizikaórákon Carune-eljárásnak nevezik, de valójában teleportációról van szó, és maga Carune - ha hisztek a legendáknak - nevezte el jauntnak. Rajongott a fantasztikus könyvekért, és olvasott egy regényt egy Alfred Bester nevű írótól, a címe *Tigris! Tigris!* volt, és abban ez a Bester alkotott egy szót, a „jaunte”-ot, a teleportációra. Csakhogy az ő könyvében a jauntoláshoz elég volt, ha az ember rágondolt, ez azonban nekünk még nem megy.

A segédek hozzáerősítettek egy maszkot az acélfűvókához, és átadták egy idős asszonynak a terem túlsó végében. Ő elvette, mélyet lélegzett, aztán csöndesen elnyúlt az ágyán. Szoknyája kicsit fölgyűrődött, előtárva petyhüdt combját, melyet befönt a visszerek hálózata. Az egyik segéd figyelmesen megigazította rajta, míg a társa levette a használt maszkot, és fölerősített egy újat. Ez az eljárás Markot a motelek műanyag poharainak cseréjére emlékeztette. Könyörögve kérte Istent, hogy Patty nyugodjon meg kicsit; látott már gyerekeket, akiket le kellett fogni, és néha sikítottak is, mikor a gumimaszk az arcukra simult. Nem volt ez abnormális reakció egy gyerektől, úgy vélte, de nem szerette látni, és azt sem szerette volna, ha Pattyvel is megcsik. Rickben jobban bízott.

- Mondhatnánk úgy is, a jaunt az utolsó pillanatban jelent meg - folytatta. Rickyhez beszélt, de közben átnyúlt, és megfogta lánya kezét. A gyerek ujjai rögtön az övéi köré fonódtak, pánikszerű szorossággal. A kislány tenyere hideg volt, és kissé nyirkos. - A világ olajkészletei kezdtek kimerülni, és a maradék jelentős részét is a közel-keleti sivatagi népek birtokolták, akik politikai fegyverként akarták fölhasználni. Egy olajkartellt alakítottak, amit OPEC-nek neveztek el...

- Mi az a kartell, apa? - kérdezte Patty.

- Hát, egy monopólium - felelte Mark.

- Olyan, mint egy klub, kicsim - szólt Marilys. - De csak az lehet a tagja, akinek rengeteg olaja van.

- Aha.

- Arra nincs most idő, hogy az egész zűrzavaros korszakot leírjam nektek - mondta Mark. - Majd az iskolában tanultok róla, de elég az hozzá, jókora

zürzavar volt. Az autótulajdonosok csak a hét két napján ülhettek volán mögé, és a benzin gallonja tizenöt régi dollárba került...

- Hűű - szólt Ricky -, most csak valami négy cent egy gallon, ugye, apa? Mark elmosolyodott.

- Ezért megyünk most oda, ahová megyünk, Rick. A Marson elég az olaj akár nyolcezer évre, a Vénuszon pedig újabb tizenkétezerre... de az olaj nem is olyan fontos dolog már. Most ami leginkább kell nekünk, az a...

- *Víz!* - kiáltotta Patty, mire az üzletember fölnézett a papírjaiból, és egy pillanatra rámosolygott.

- Úgy van - mondta Mark. - Mert az 1960 és 2030 között eltelt évek során saját vizeink legtöbbjét megmérgeztük. A marsi jégsapkák első megcsapolását úgy hívták...

- Szalmaszál hadművelet. - Ez Ricky volt.

- Igen. 2045 táján. De már sokkal azelőtt a jauntot igénybe vették arra, hogy itt a Földön keressenek vele újabb tisztavíz-forrásokat. És most a víz a marsi export legfőbb tárgya... az olaj inkább amolyan melléktermék. De akkoriban nagyon fontos volt.

A gyerekek bólintottak.

- A lényeg, hogy ezek mindig is ott voltak, de mi csak a jaunt segítségével férhettünk hozzájuk. Amikor Carune föltalálta az eljárását, a világ épp egy újabb sötét középkor küszöbén állt. Az előző télen több mint tízezer ember fagyott meg csak az Egyesült Államokban, mert nem volt elég energia a fűtésre.

- Ó, szegények - szólt Patty tárgyilagosan.

Mark jobb felé nézett, és látta, a segítők egy félénk kinézetű emberhez beszélnek, őt gyözködik. Végre elvette a maszkot, és másodpercek múltán mintha holtan terült volna végig az ágyán. *Először csinálja*, gondolta Mark. *Azt mindig meg lehet állapítani.*

- Carune számára az egész egy ceruzával... néhány kulccsal... egy karórával... és pár egérrel kezdődött. Az egerek mutattak rá a problémára.

Victor Carune az izgalom lázában égve ért vissza laboratóriumába. Most már el tudta képzelni, mit érzett Morse és Alexander Graham Bell és Edison... de ez mindegyiknél nagyobb dolog volt, és ő kétszer csaknem összetörte a teherautót a New Paltz-i állatkereskedésből visszafelé jövet, ahol is utolsó húsz dollárját kilenc fehér egérre költötte. Az egész világon mindössze kilencvenhárom centje maradt a jobb zsebében, és még tizennyolc dollár a bankszámláján... de ez most eszébe sem jutott. És ha eszébe jutott is, éppen nem izgatta volna a dolog.

A labor valójában egy renovált pajtaépület volt a 26-os úttól induló egy mérföld hosszú földút végén. Amikor erre az útra fordult rá, az volt a második alkalom, hogy csaknem összetörte kis Brat teherautóját. A benzintank szinte teljesen kiürült már, és újabb tíz napig vagy két hétig nem is számíthat tankolásra, de most még ez sem zavarta. Az agya eszelősen zakatolt.

Nem mondhatná, hogy ami történt, egészen váratlanul érte, nem. Az egyik ok, amiért a kormány támogatást biztosított számára, még ha csak rongyos évi húszszert is, az volt, hogy valami halvány reményt mégiscsak látott a részecskeátvitel terén.

De hogy épp így történjék meg... váratlanul... figyelmeztetés nélkül... ráadásul kevesebb áramot véve igénybe, mint egy színes tévé... *Úristen! Krisztusom!*

Beletaposva a fékbe megállította a Bratet a bejárat előtti portengerben, megragadta a koszos ülésen mellette heverő doboz fogantyúját (a dobozra kutyákat, macskákat, hörcsögöket és aranyhalakat pingáltak, meg ezt a feliratot: STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSBŐL JÖTTEM), és futott a hatalmas kétszárnyú kapuhoz. A doboz belsejéből kísérleti állatainak futkorászása és kapirgálása hallatszott.

Megpróbálta belökni az egyik súlyos kapuszárnyat, és csak amikor az meg se mozdult, akkor jutott eszébe, hogy bezárta. Carune fölkiáltott:

- A francba! - Aztán kotorászni kezdett a kulcsai után. A kormány megkövetelte, hogy a labort folyton tartsa zárva - ez volt a pénzükkkel érkezett feltételek egyike -, de Carune mindig elfeledkezett róla.

Előhalászta a kulcsokat, aztán egy pillanatig csak bámulta őket bambán, hüvelykujjának begyét végigfuttatva a Brat indítókulcsának rovátkáin. *Úristen! Krisztusom!* gondolta megint. Aztán addig keresgélt a karikán, míg meg nem találta a pajta kapuját nyitó Yale-kulcsot.

Ahogy a telefont is véletlenül használták először - „Watson, jöjjön ide!” üvöltötte bele Bell, amikor a papírjaira és magára csöpögtetett egy kis savat -, éppúgy az első teleportáció is a véletlen műve volt. Victor Carune továbbította bal kezének két ujját ötven yardnyira, a pajta másik végébe.

Carune két kaput állított föl a pajta két felében. A hozzá közelebb eső oldalon egy egyszerű ionágyú állt, amit akármelyik elektronikai üzletben be lehet szerezni már 500 dollár alatt. A másik oldalon, az ottani kapu mögött - mindkettő négyzetes, és akkora, mint egy puha fedelű könyv - egy ködkamra helyezkedett el. E kettő között pedig egy átlátszatlan zuhanyfüggöny húzódott, csakhogy ez a zuhanyfüggöny ólomból volt. Az ötlete abból állt, hogy átlövi az ionokat az egyes kapun, aztán körbesétál, és megnézi, hogyan csapódnak be a ködkamrába a kettes kapu mögött, miközben

az ólompajzs bizonyítja, hogy valóban átvitel történt. Csakhogy az utóbbi két év során az eljárás összesen kétszer járt eredménnyel, és Carune-nak fogalma sem volt, miért.

Amikor az ionágyút a helyére állította, ujjai átcsúsztak a kapun - normális körülmények között ebből nem lehetett volna semmi baj, de azon a reggelen a csípőjével meglökte a kapcsolót is a kapu bal oldalán. Nem is vette észre, mi történt - a gépezet csupán alig hallhatóan zümmögött -, csak egyszerre valami bizsergésfélét érzett az ujjában.

„Nem hasonlított az áramütésre” írta később egyetlen, a témában megjelent cikkében Carune, mielőtt még a kormány elhallgattatta. A cikk épp a *Népszerű Mechanikában* jelent meg. Hétszázötven dollárért adta el nekik utolsó elkéseredett erőfeszítésként, hogy magánvállalkozásnak tarthassa meg a jauntot. „Nem azt a kellemetlen csípést éreztem, mint amikor az ember egy lecsupaszított villanydróthoz ér hozzá például. Inkább arra emlékeztetett, mint amikor a kezét egy teljes kapacitással működő kisebb berendezés burkolatán húzza végig. A vibrálás olyan gyors és olyan könnyed, hogy az adja azt a bizsergető érzést.

Aztán lenéztem a kapura, és láttam, hogy a mutatóujjam egy átlós vágás mentén eltűnt, mely a középső ujjpercen keresztülhúzódott, és a középső ujjam is eltűnt, kicsivel afölött. Mindennek tetejébe még a gyűrűsujjam körme is eltűnt.”

Carune ösztönösen kirántotta a kezét, és fölkiáltott. Annyira fölkészült a vér látványára, hogy egy-két pillanatig valóban látni vélte. Könyöke az ionágyúnak ütközött, és lelökte az asztról.

Ott állt, ujjait a szájába véve, érezte, hogy mind megvan, épen-egészségesen. Eszébe jutott, hogy talán túl keményen dolgozott az utóbbi időkben. Aztán valami más is felötlött benne: a legutóbbi változtatások talán... talán valami eredménnyel jártak.

Nem rakta vissza a kezét; az igazság az, Carune egész életében csak egyszer jauntolt ezen kívül.

Először nem csinált semmit. Hosszú, céltalan sétát tett körbe a pajtában, kezével a hajába túrt, azon tépelődve, vajon Carsont hívja föl New Jerseyben vagy Buffingtont Charlotte-ban. Carson, az a zsugori gazember, sosem egyezne bele, hogy ráterhelje a hívást, de Buffington talán elfogadná. Aztán újabb ötlete támadt, odarohant a kettes kapuhoz, arra gondolva, ha az ujjai valóban átkerültek a pajta túlsó végébe, talán lesz ott valami nyoma.

De persze nem talált semmit. A kettes kapu három Pomona narancsosládán állt, és semmihez sem hasonlított jobban, mint egy játék guillotine-hoz, aminek hiányzik a pengéje. Rozsdamentes acélkeretének egyik oldalán egy konnektor volt, amiből drót futott vissza az átviteli terminálhoz. Ez alig

különbözött egy részecske-átalakítótól, amelyet egy komputerrel kötöttek össze.

Erről eszébe jutott...

Carune az órájára pillantott, és látta, negyed tizenkettőre jár. A kormánnyal kötött szerződése biztosított számára egy kevéske pénzt és komputeridőt, ami sokkal értékesebb volt számára. Ez a komputeridő aznap délután háromig tartott, aztán viszlát hétfőig. Mozognia kellett, valamit csinálni...

„Ismét az egymásra rakott ládákra néztem - írja Carune a *Népszerű Mechanika* cikkében -, aztán az ujjbegyeimre. És kétségkívül ott volt a bizonyíték. Akkor azt gondoltam, magamon kívül senki mást nem győzhetnék meg velem; de eleinte természetesen az embernek saját magát kell meggyőznie."

- Mi volt az, apa? - kérdezte Ricky.

- Igen! - erősködött Patty is. - Mi?

Mark kurtán elvigyorodott. Mindannyiukat elkapta már a történet sodra, még Marilyst is. Csaknem el is felejtették, hol vannak. Szeme sarkából látta, a jauntsegédek csöndben tologatják asztalukat a jauntolók között, elaltatva őket. Úgy vette észre, civilekkel sosem megy olyan gyorsan a dolog, mint katonákkal; a civilek idegeskednek, beszédkényszerük támad. A fúvóka és a gumimaszk túlságosan emlékezteti őket a kórházak műtőire, ahol a sebész a késeivel ott leselkedik valahol a gázkeverékeit rozsdamentes acéltartályokban tároló altatóorvos mögött. Néha a pánik is kitört, a hisztéria; és mindig akadt olyan, aki elvesztette a bátorságát. Mark két ilyet is megfigyelt, miközben a gyerekekhez beszélt: két férfi egyszerűen fölkel az ágyról, minden nagyobb hűhó nélkül a bejáráthoz sétált, leszedte a ruhájára erősített adatlapot, leadta, és kiment anélkül, hogy visszanézett volna. A jaunt utaskísérőinek szigorúan tilos volt a visszalépőkkel vitába szállniuk; mindig akadtak plusz emberek, néha negyven-ötven is, reménytelenül is reménykedve.

Amint a gyengébb idegzetűek kimentek, közülük engedtek be újabbakat, az ingükre tűzött saját adatlapjukkal.

- Carune két szálkát talált a mutatóujjában - mesélte a gyerekeknek. - Kiszedte őket, és félrerakta. Az egyik elveszett, de a másik a mai napig látható a Smithsonian új szárnyában, Washingtonban. Hermetikusan lezárt üvegvitrinben őrzik, a holdközvetek közelében, amiket az első űrutazók hoztak vissza onnan...

- A mi Holdunkról vagy a Marséiról? - kérdezte Ricky.

- A mienkről - mondta Mark, kurtán elmosolyodva. - A Marson csak egyetlen ember irányította űrhajó szállt le, Ricky, és az egy francia expedíció volt valamikor 2030 táján. Na szóval, ezért őrzik a Smithsonian Institution egy

hétköznapi narancsosláda öreg szálkáját. Mert ez az első tárgy, amelyet valaha sikerült teleportálni - jauntolni - a téren át.

- Aztán mi történt? - kérdezte Patty.

- Nos, a legenda szerint, Carune visszafutott...

Carune visszafutott az egyes kapuhoz, és egy pillanatig csak állt ott, kalapáló szívvel, levegőért kapkodva. *Meg kell nyugodnom*, mondta magának. *Végig kell gondolnom a dolgot. Nem használhatom ki az időmet, ha csak féltőn rohangászok.*

Elszántan figyelmen kívül hagyva az agya előterében felhangzó sürgetéseket, előkereste körömvágóját a zsebéből, és hegyével kipiszkálta a szálkákat a mutatóujjából. Lerakta őket egy Hershey-rúd csomagolópapírjának fehér belső oldalára - a csokit a transzformátor babrálása közben eszegette, mikor megpróbálta növelni annak átviteli kapacitását (ebben nyilvánvalóan a legvadabb álmait is túlszárnyaló sikert ért el). Az egyik száлка legurult a papírról és elveszett, a másik azonban a Smithsonian Institutionben végezte egy üvegvitrinbe zárva, vastag bársonykötelekkel elkerítve és egy komputervezérlésű, zárt láncú tévé kamerájának örökké figyelő lencséje előtt.

Mikor a száлка kihúzásával végzett, Carune kissé megnyugodott. Egy ceruza. Az is van olyan jó, mint bármi más. Elvett egyet a feje fölötti polcon heverő jegyzetömbje mellől, és finoman becsúsztotta az egyes kapun. Az könnyedén eltűnt, hüvelykről hüvelykre, mintha valami optikai csalódást vagy egy kivételes bűvésztrükköt látna. A ceruza egyik oldalán ez állt: EBERHARD FABER NO. 2, fekete betűk a sárgára festett fán. Mikor annyira bedugta a ceruzát, hogy csak az EBERH látszott ki, Carune átsétált az egyes kapu másik oldalára. Belenézett.

Látta a ceruza levágott végét, amit mintha egy kés hasított volna le. Carune odanyúlt, ahol a folytatásnak kellett volna lennie, de persze nem érzett semmit. Akkor átszaladt a pajta túlsó végébe, a kettes kapuhoz, és a ceruza hiányzó része ott volt, a legfölső láda tetején hevert. A szíve úgy kalapált, hogy a mellkasa beleremegett; Carune megragadta a ceruza kihegyezett végét, és az egészet áthúzta.

Föltartotta és megvizsgálta. Aztán hirtelen fogta, és az egyik padlódeszkára ezt írta: **MŰKÖDIK!** Olyan erősen nyomta, hogy a hegy az utolsó betűnél elpattant. Carune harsány hangon nevetni kezdett az üres pajtában; olyan harsányan, hogy a tetőgerendákon szunyókáló fecskék fölriadtak, és röpködni kezdtek.

- *Működik!* - kiáltotta, azzal visszaszaladt az egyes kapuhoz. Hadonászott a kezével, egyik markában szorongatva a ceruzát. - *Működik! Működik! Hallasz engem, Carson, te marha? Működik, ÉS NEKEM SIKERÜLT!*

- Mark, vigyázz a szádra a gyerekek előtt - torkollta le Marilys.

Mark vállat vont.

- Valószínűleg pontosan ezt mondta.

- Hát nem tudnád egy kicsit cenzúrázni?

- Apa - szólt Patty. - Az a ceruza is a múzeumban van?

- Akár a medveszar az erdőben - felelte Mark, aztán a szájára ütött.

Mindkét gyerek felszabadultan fölnevetett. - Patty hangjából eltűnt a korábbi harsányság, Mark örült neki -, aztán egy pillanatnyi komor tépelődés után Marilys is elnevette magát.

Legközelebb a kulcsokat küldte át; Carune egyszerűen átlökte őket a kapun. Megint gyakorlatiasan kezdett gondolkodni és úgy találta, az első, amit érdemes megvizsgálni, az, vajon az eljárás által a végállomáson létrehozott termék pontosan olyan-e, mint az eredeti, vagy az átvitel során megváltozik valamiben.

Nézte, amint a kulcsok átcsúsznak és eltűnnek; pontosan ugyanabban a pillanatban már hallotta is megcsörrenni őket a pajta túlsó végében, a ládán. Odaszaladt - most valójában csak lépkedett -, és útközben megállt, hogy félretolja az ólomfüggönyt. Most már sem arra, sem az ionágyúra nem volt szüksége. Különben is, az ionágyú megjavíthatatlanul tönkrement.

Megragadta a kulcsokat, odament a lakathoz, amit a kormány utasítására kellett a kapura szerelnie, és belepróbálta a Yale-kulcsot. Tökéletesen működött. Most kipróbálta a ház kulcsát. Az is működött. Ugyanúgy az iratszekrényét nyitó kulcsok és a Brat teherautó indítókulcsa.

Carune zsebre vágta a karikát, és levette az óráját. Egy folyadékkristályos Seiko kvarcóra volt, a kijelző alá beépített számológéppel - huszonnégy parányi gombocská, melyekkel összeadhatott, kivonhatott, még gyököt is vonhatott. Finom kis műszer volt - és ami ennél is fontosabb, időmérő eszköz.

Carune lerakta az egyes kapu elé, aztán egy ceruzával átlökte.

Átszaladt és fölkapta. Amikor belökte, az óra 11:31:07-et mutatott. Most 11:31:49 állt rajta. Nagyon jó. Ennek már pénzszaga van, csupán egy asszisztens kellett volna azt a tényt rögzíteni, hogy a művelet közben nem nyertek semmi időt. Na de nem számít.

Hamarosan a kormány jóvoltából asszisztensek hada veszi körül.

Kipróbálta a számológépet. Kettő meg kettő még mindig négy volt, nyolc osztva négyvel pedig kettő; tizenegy négyzetgyöke még mindig 3,3166247 volt... és így tovább.

Akkor döntött úgy, elérkezett az egerek ideje.

- Mi történt az egerekkel? - kérdezte Ricky.

Mark egy pillanatig hezitált. Itt óvatosnak kell lennie, ha nem akarja úgy megijeszteni a gyerekeket (a feleségéről nem is szólva), hogy hisztériáznai kezdjenek alig percekkel az első jauntjuk előtt. A legfőbb az, hogy megmaradjon bennük az a tudat, most minden rendben, a dolgot megoldották.

- Amint mondtam, föllépett egy probléma...

Igen. Rémület, örület és halál. Mit szóltok ehhez az apró problémához, srácok?

Carune lerakta a STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSÉBŐL JÖTTEM feliratú dobozt a polcra, és az órájára pillantott. A fene, hát nem fordítva rakta föl? Megfordította, és látta, háromnegyed kettő van. Már csak egy és negyed óra komputerideje maradt. *Hogy repül az idő, ha jól szórakozik az ember,* gondolta.

Kinyitotta a dobozt, benyúlt, és a farkánál fogva kihúzott egy cincogó fehér egeret. Lerakta az egyes kapu elé, és így szólt:

- Rajta, egér. - Az egér azon nyomban leszaladt a kapu állványául szolgáló narancsosláda oldalán, majd eliramodott a padlón.

Carune átkozódva utánaeredt, és végül már majdnem el is kapta, ám az akkor besiklott a két lécz közötti részbe.

- *A FRANCSBA!* - ordította Carune, és visszaroht az egeres dobozhoz. Éppen idejében érkezett, hogy visszatoloncoljon két újabb szökevényt. Megfogott egy másik egeret, ezúttal már szorosabban tartva (végül is mint fizikusnak, a fehér egerek viselkedése teljesen ismeretlen terület volt számára), aztán lecsapta a doboz fedelét.

Ennél már a jó öreg hórúkk trükköt alkalmazta. Szerencsétlen kapaszkodott ugyan Carune tenyerébe, de mindhiába; keresztülbukfencezett az egyes kapun. Carune rögtön hallotta, amint megérkezik a pajta túlsó végében a ládák tetejére.

Ezúttal futott odafelé, visszaemlékezve, az első egér milyen könnyedén kisiklott a kezéből. Fölöslegesen aggódott. A fehér egér csak kuporgott a láda tetején, szeme fénytelen, oldala alig láthatóan emelkedett-süllyedt. Carune lelassított, óvatosan közelített hozzá; nemigen foglalkozott még egerekkel, de nem is kellett a téma veterán szakértőjének lennie ahhoz, hogy lássa, itt valami nagyon nem stimmel.

(- Az egér nem érezte túl jól magát, miután áthaladt - mesélte Mark Oates a gyerekeinek, arcán széles mosollyal, aminek hamisságát csak a felesége vette észre.)

Carune megérintette az egeret. Mintha valami élettelen dologhoz ért volna, ami szalmával vagy fűrészporról van kitömve, ha eltekintett a légzés látható

jeleitől. Az egér rá se nézett Carune-ra; csak bámult maga elé. Egy fickándozó, nagyon vidám, élénk kis állatot dobott be; ez itt mintha egy egér élő viaszmasa lett volna.

Akkor Carune csettintett egyet ujjával az állat apró rózsaszín szeme előtt. Az pislogott... aztán holtan az oldalára dőlt.

- Szóval Carune úgy döntött, próbát tesz egy másik egérrel - mondta Mark.

- Mi történt az elsővel? - kérdezte Ricky.

Mark ismét szélesen elmosolyodott.

- Érdemei elismerése mellett nyugdíjazták - mondta.

Carune talált egy papírzacskót, és belerakta az egeret. Majd elviszi Mosconihoz, az állatorvoshoz, este. Mosconi fölívágja, aztán megmondja, vajon a belső részeiben történt-e valami elváltozás. A kormány valószínűleg ellenezné, hogy egy civilt vonjon be a kutatásba, amelyet, amint tudomást szereznek róla, mindjárt háromszorosan titkosnak nyilvánítanának. Ez van, ahogy állítólag macskamama is mondta a kiscicáinak, mikor azok panaszkodtak, hogy meleg a teje. Carune elszánta magát, hogy a nagy fehér főnököt Washingtonban olyan későn értesíti, amennyire csak lehet. Amilyen szükös segítséget nyújtott az neki, nyugodtan várhat egy kicsit. Ez van.

Aztán eszébe jutott, Mosconi milyen messze él, New Paltz másik végén, a Bratben pedig még félútra sem elegendő a benzin... nemhogy oda-vissza.

De már 2.03 volt - kevesebb mint egy óra komputerideje maradt. Amiatt a nyavalyás boncolás miatt később is ráér aggódni.

Carune összeeszkábált egy csúszdát az egyes kapu elé (ez volt valójában az első jauntsúszda, mesélte Mark a gyerekeknek, és Patty nagyon mulatságosnak találta az egércsúszda ötletét), és beledobott egy újabb fehér egeret. A túlsó végét egy nagy könyvvel torlaszolta el, úgyhogy pár pillanatnyi céltalan toporgás és szimatolás után az egér áthaladt a kapun, és eltűnt.

Carune végigrohant a pajtán.

Az egér holtan ért célba.

Sehol egy csepp vér, semmi daganat a testen, ami arról árulkodott volna, hogy egy hirtelen fellépő belső nyomásváltozás valamit megrepesztett. Carune úgy vélte, talán az oxigénhiány...

Türelmetlenül megcsóválta a fejét. A fehér egérnek csupán nanoszekundumokig tartott az áthaladás; saját órája is igazolta, hogy az idő folyamata nem szakadt meg az eljárás során, vagy legalábbis nem észrevehetően.

A második fehér egér követte a papírzacskóba az elsőt. Carune elővett egy harmadikat (negyediket, ha beleszámítjuk azt a szerencsés jószágot, amelyik elmenekült a padlódeszkák alá), először elgondolkozva azon, vajon melyik fogy el előbb: a komputerideje vagy az egérkészlete.

Ezt is szorosan megmarkolta, és átnyomta a lábait a kapun. A helyiség túlsó végében meglátta, amint megjelennek... csak a lábacskák. A testtől elválasztott apró végtagok elkeseredetten kaparták a láda kemény fáját.

Carune visszahúzta az egeret. Semmi mozgási rendellenesség; úgy beleharapott a hüvelykujja és mutatóujja közti bőrbé, hogy a vére is kiserkent. Carune sietve visszadobta az egeret a STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSBŐL JÖTTEM dobozba, és a laboratóriumi elsősegélykészletből előkerült kis üveg hidrogén-peroxiddal fertőtlenítette a sebet.

Be is kötözte, aztán addig kotorászott, míg rá nem bukkant egy pár otromba munkáskesztyűre. Szinte érezte, amint fogy az idő, fogy az idő, fogy az idő. Már 2.11 volt.

Kivett egy újabb egeret, és háttal előre áttolta. Aztán átsietett a kettes kapuhoz. Ez az egér csaknem két percig élt még; járkált is egy kicsit, úgy-ahogy. Végigtántorgott a Pomona narancsosládán, az oldalára dőlt, erőtlően ismét lábra állt, aztán már csak kuporgott egy helyben. Carune ujjával csettintett egyet az állat orra előtt, mire az tétován megtett újabb négy lépést, mielőtt ismét fölborult. Oldala egyre lassabban emelkedett-süllyedt... egyre lassabban... és megállt. Elpusztult.

Carune megborzongott.

Visszament, elővett egy újabb egeret, és fejével előre félig átdugta. Láta megjelenni a túlsó oldalon, csak a fejét... aztán a nyakát és a mellkasát. Carune óvatosan meglazította fogását az egér testén, készen arra, hogy megragadja, amint fickándozni kezd. De nem kezdett. Az egér csak állt ott, egyik fele a pajta egyik végében, másik a másikban.

Carune átkocogott a kettes kapuhoz.

Az egér élt, de rózsaszín szeme üveges volt és fénytelen. A bajsza meg se moccan. A kapu mögé kerülve Carune-nak lenyűgöző látványban lehetett része; ahogy a félbevágott ceruzát látta, úgy látta most az egeret. Apró gerinccsigolyái hirtelen fehér körökben végződtek; az erein vér áramlott át; a szövetek az élet árapálymozgását végezték az állat parányi nyelőcsöve körül. Ha más nem is, gondolta (és le írta később a *Népszerű Mechanika* cikkében), ebből nagyszerű diagnosztikai eszköz lehet.

Aztán észrevette, hogy a szövetek mozgása megállt. Az egér elpusztult.

Carune az orránál fogva húzta ki, undorodva, és társai mellé pottyantotta, a papírzacskóba. *Elég a fehér egerekből, döntött. Mind elpusztul. Elpusztul, ha*

teljesen átdugom, és elpusztul, ha fejjel előre dugom át félig. De ha fenékkal előre dugom át félig, kutya baja.

Mi a fene van odabent?

Érzékszervi észlelet, jutott eszébe szinte véletlenül. Amikor áthaladnak, látnak valamit, hallanak valamit, megérintenek valamit - Istenem, talán valamiféle szagot éreznek -, ami szó szerint megöli őket. De mi az?

Fogalma sem volt - de elhatározta, hogy megtudja.

Carune-nak még mindig maradt csaknem negyven perce, mielőtt a COMLINK kirántaná alóla az adatbázisát. Lecsavarozta a hőmérőt a konyhaajtó melletti falról, visszavágtatott vele a pajtába, és átdugta a kapukon. A hőmérő belépéskor 28 fokot mutatott, és ugyanannyival is jött ki. Föltúrta a kamrát, ahol néhány játékot tartott unokái szórakoztatására; talált egy csomag léggömböt. Egyet fölfújt, elkötözte és átpöccintette a kapun. Épen és sértetlenül jött ki - megindult az úton afelé, hogy megválaszolja a kérdését, vajon hirtelen nyomásváltozással jár-e a jaunteljárás.

Öt perccel a határidő lejárta előtt megint átszaladt a házba, fölkapta az aranyhalas akváriumot (odabent Percy és Patrick a farkukkal csapkodtak, ide-oda cikáztak izgalmukban), és visszarahant vele. Fogta és áttolta az egyes kapun.

A kettes kapuhoz sietett, ahol az akvárium ott állt a lánán. Patrick hassal fölfelé lebegett a vízben; Percy lassan körözött közel az akvárium aljához, mintha nem lenne egészen magánál. Egy pillanattal később ő is égne fordította a hasát. Carune már nyúlt az akváriumért, amikor Percynek gyengén megrezdült a farka, és bávatagon újra úszni kezdett. Úgy tűnt, lassan lerázza magáról, akármilyen hatás érte is, és mire Carune visszatért Mosconi állatklinikájáról este kilenckor, Percy már ugyanolyan szeles volt, mint azelőtt.

Patrick viszont megdőglött.

Carune dupla adag haleledelt adott Percynek, Patrick részére pedig hősöknek kijáró temetést rendezett a kertben.

Miután a komputerideje aznapra lejárt, Carune úgy döntött, stoppal átmegy Mosconihoz. Ennek megfelelően délután negyed négykor kint állt a 26-os út kanyarulatában, farmert és egy rikító skótkockás sportdzsakit viselt, hüvelykujját kitartotta, másik kezében egy papírzacskót szorongatott.

Végül egy szardíniásdoboznál alig nagyobb Chevette-et vezető srác megállt, és Carune beszállt.

- Mit őriz a zacskójában, öreg?

- Pár döglött egeret - felelte Carune. Aztán sikerült egy másik kocsit is megállítania. Mikor a volánnál ülő farmer a zacskó után kérdezett, Carune azt mondta, szendvicseket visz benne.

Mosconi fölboncolta az egyik egeret még akkor rögtön, és megígérte, amint a többivel is végez, fölhívja Carune-t. Az első eredmény nem volt túl bátorító; amennyire Mosconi meg tudta mondani, a fölnyitott egér tökéletesen egészségesnek tűnt, attól eltekintve, hogy megdőglött.

Nyomasztó.

- Victor Carune excentrikus volt, de nem bolond - mondta Mark. A jauntsegédek már közel jártak, arra gondolt, sietnie kell... vagy különben Whitehead City ébresztőtermében kell majd befejeznie. - Aznap este hazafelé menet - a legenda szerint az út nagy részét gyalog kellett megtennie - rádöbbsent, hogy egy csapásra megoldhatja az energiaválság harmadrészét. Minden árut, amit eddig vonaton, az utakon, hajóval vagy repülővel szállítottak, mostantól jauntolhatják is. Írhat az ember egy levelet a barátjának Londonba, Rómába vagy Szenegálba, és ő már másnap meg is kapja, anélkül hogy akár egyetlen cseppnyi olajat is elégettek volna. Nekünk ez már természetes, de higgyétek el, Carune-nak nagy szó volt még. És persze mindenki másnak is.

- De az egerekkel mi történt, apa? - kérdezte Rick.

- Carune is egyre ezt kérdezgette magától - felelte Mark -, mert arra is rájött, hogy ha az *emberek* jauntolhatnának, az csaknem az *egész* energiaválságot megoldaná. Így meghódíthatnánk a világűr is. A *Népszerű Mechanikába* írt cikkében azt állította, végül a csillagokba is eljutunk. Azt a hasonlatot használta, hogy átkerülhetünk a patakon, és még a cipőnk sem lesz vizes. Csak fogni kell egy nagy követ, bedobni a patakba, aztán fogni egy másikat, ráállni az elsőre, és azt is a vízbe dobni, fogni egy harmadikat, visszamenni a másodikra, a harmadikat is bedobni, és így tovább, míg végül a kövek sora átér a túloldalra... vagy a mi esetünkben a Naprendszer, sőt talán a galaxis túloldalára.

- Én ezt nem értem - mondta Patty.

- Mert pulykakaka van az agyad helyén - szolt Ricky önkéntelen.

- Gyerekek, hagyjátok abba - szolt közbe finoman Marilys.

- Carune nagyon jól látta előre az eseményeket - mondta Mark. - Leszállásra programozott űrszondák indultak a Holdra, aztán a Marsra, a Vénuszra és a Jupiter külső holdjaira... valójában azzal az egyetlen céllal, hogy landolás után...

- Állítsanak fel egy jauntállomást az űrhajósok számára - mondta Ricky.

Mark bólintott.

- Most már kutatóállomásaink megtalálhatók a Naprendszer minden részén, és egyszer talán, jóval a mi halálunk után, az emberiség egy új bolygót is talál

magának. Jaunthajók vannak úton négy különböző csillag felé, amelyeknek saját naprendszerük van... de még hosszú-hosszú időbe telik, mire odaérnek.

- Azt akarom tudni, mi történt az *egerekkel* - szölte Patty türelmetlenül.

- Nos, végül csak beszállt a kormány - mondta Mark. - Carune távol tartotta őket, ameddig tudta, de egy idő után megneszelték a dolgot, és két kézzel csaptak le rá.

Névleg Carune maradt a jauntterv főnöke, egészen tíz évvel későbbi haláláig, valójában azonban soha többé nem vehetett részt az irányításban.

- Hű, a szerencsétlen - mondta Rick.

- De hős lett belőle - szölte Patricia is. - Benne van *minden* történelemkönyvben, akárcsak Lincoln és Hart elnök.

Ettől biztosan jobban érzi magát... akárhol van is, gondolta Mark, aztán folytatta a mesét, óvatosan átugorva a csúnyább epizódokat.

A kormány, amelyet igencsak szorongatott az egyre súlyosbodó energiaválság, valóban két kézzel kapott utána. Amilyen hamar csak lehet, hasznát akarták látni a jauntnak - ha lehet, már tegnap. Szemben az 1990-es évek gazdasági káoszával, a növekvő anarchiával és éhezéssel, csak a legelkeseredettebb vita után sikerült őket arról lebeszélni, hogy a jauntoltt tárgyak teljes spektrográfiai analízise előtt nyilvánosság elé tárják a találmányt. A vizsgálatok befejezése után - melyek semmilyen változást nem mutattak ki a jauntoltt termékek szerkezetében - nagy nemzetközi hírverést csaptak. Most az egyszer intelligenciáról téve tanúságot (hisz köztudomású, a szükségszerűség a találékonyság szülőanyja), az amerikai kormány a Young & Rubicam céget bízta meg a reklámhadjárat lebonyolításával.

Ekkor kezdett kialakulni a mítosz Victor Carune, a különös ember körül, aki talán csak hetente kétszer fürdött, ruhát pedig akkor váltott, ha eszébe jutott. A Young & Rubicam, valamint az utánuk következő ügynökségek Carune személyiségét Thomas Edison, Eli Whitney, Pecos Bill és Flash Gordon kombinációjává gyúrták össze. A legrémesebb vicc az egészben az volt (és Mark Oates ezt semmi esetre sem adta volna tovább családjának), hogy addigra Victor Carune talán már meg is halt vagy megőrült; a művészet az életet utánozza, mondják, és Carune minden bizonnyal ismerte azt a Robert Heinlein-regényt, amelyben a nyilvánosság elé hasonmások lépnek a híres emberek helyére.

Victor Carune problémát jelentett; állandó szálkát a kormány szemében. Nagyszájú kerékkötő volt a gazdasági sikerek hatvanas éveiből - abból az időszakból, amikor még elegendő energiakészlet tette lehetővé az efféle megfontolt előrehaladást. Most azonban a rémes nyolcvanas éveket írták, az eget a szén égéstermékeinek felhői szennyezték, a kaliforniai partvonal egy

hosszú szakaszát pedig legalább hatvan évre lakhatatlannak nyilvánították egy radioaktív „szivárgás” eredményeképp.

Victor Carune egész 1991-ig gondot jelentett - azután már csak önmaga árnyéka volt, mosolygós, csendes, nagyapós; alakja a híradókban emelvényekről integetett. 1993-ban, három évvel azelőtt, hogy hivatalosan is bejelentették volna a halálát, ott ült a rózsák fölvonulásának felvezető kocsijában.

Rejtélyes. És kissé baljós.

A jaunt - a működő teleportálás - bejelentése 1988. október 19-én villámcsapásként hatott a világ közvéleményére, és fölborította a gazdaság egyensúlyát. A pénzpiacon a jó öreg amerikai dollár értéke hirtelen a csillagos égbe szökkent. Akik annak idején unciánként 806 dollárért vettek aranyat, váratlanul azt látták, hogy egy fontnyi tizenkétezret alig ér. A jaunt létének bejelentése és az első működő jauntállomások felépítése közt New Yorkban és Los Angelesben a tőzsdei árfolyamok több mint ezer ponttal megemelkedtek. Az olaj ára hordónként hetven dollárra esett vissza, de 1994-re, amikor a jauntállomások már összekötötték az államok hetven legjelentősebb városát, az OPEC is megszűnt, és az olajár tovább zuhant. 1998-ra - jauntállomásokkal már a szabad világ csaknem minden városában és a termékeket rutinszerűen jauntolva Tokió és Párizs, Párizs és London, London és New York, New York és Berlin között - az olaj hordónkénti ára 14 dollárra zuhant. 2006-ra pedig, mikor már az emberek is használatba vették a jauntot, a tőzsdei árak már ötezer ponttal az 1987-esek fölött állapodtak meg; az olaj ára hordónként hat dollár volt, és az olajtársaságok névváltoztatásokba kezdtek. A Texacóból Texaco Olaj/Víz lett, a Mobilból Mobil Hidro-2-Ox.

2045-re már a vízkutatás jelentette a nagy üzletet, az olaj pedig ismét azzá vált, ami 1906-ban volt: játékszerré.

- De mi van az *egerekkel*, apa? - kérdezte Patty türelmetlenül. - Mi történt az *egerekkel*?

Mark úgy döntött, most már minden rendben lesz, és fölívta a gyerekek figyelmét a jauntsegédekre, akik addigra tőlük csupán háromsornyira jártak a gázmaszkokkal. Rick csak bólintott, de Patty zavartnak látszott, amikor egy divatosan leborotvált és kifestett fejű hölgy beleszippantott a gumimaszkba, és öntudatlanul hanyatlott le.

- Ébren ugye nem lehet jauntolni, apa? - kérdezte Ricky.

Mark bólintott, és biztatóan Patriciára mosolygott.

- Carune erre már azelőtt rájött, hogy a kormány beszállt volna - mondta.

- Hogyan szállt be a kormány, Mark? - kérdezte Marilys.

Mark elmosolyodott.

- A komputerdő - mondta. - Az adatbázis. Az egyetlen dolog, amit Carune nem tudott se kikönyörögni, se kölcsönvenni, se ellopni. A komputer irányította magát a részecskeátvitelt, kezelte a milliárdnyi apró információt. Tudjátok, még ma is az biztosítja, hogy érkezéskor a fejünket ne a gyomrunk közepén találjuk.

Marilys megrázkódott.

- Ne ijedj meg - szólt a férje. - Soha nem történt ilyen üzemzavar, Mare. *Soha*.

- Mindent el kell kezdeni egyszer - mormolta az asszony.

Mark Rickyre pillantott.

- Honnan tudta? - kérdezte a fiát. - Honnan tudta Carune, hogy aludni kell közben, Rick?

- Amikor háttal előre dugta be az egereket - felelte Rick lassan -, nem történt semmi bajuk. Legalábbis addig, míg *egészen* át nem dugta őket. Csak akkor - izé - purcantak ki, amikor fejfelé előre rakta be őket. Igaz?

- Igaz - mondta Mark. A jauntsegédek egyre közeledtek, maguk előtt tolvaa feledés csöndes kocsiját. Mégsem lesz hát ideje befejezni a történetet; talán jobb is így.

- Természetesen nem kellett sokáig kísérleteznie, hogy rájöjjön, mi is történik. A jaunt megölte a teljes szállítóipart, gyerekek, de ezzel egy időben megszüntette a kutatókra nehezedő nyomást is...

Igen. Az aprólékos munka luxusa ismét megengedetté vált, és így a kísérletek még több mint húsz évig folytatódtak, bár Carune-t az elkábított egerek már első próbálkozásai során meggyőzték, hogy öntudatlan állatok nem kerülnek az organikus effektus vagy egyszerűbben a jaunteffektus hatása alá.

Ő és Mosconi több egeret is elaltattak, átdugták őket az egyes kapun, kivették őket a másik oldalon, aztán izgatottan várták, hogy fölbredjenek... vagy elpusztuljanak. Mind fölbredt, és rövidebb lábadozás után folytatta megszokott egéréletét - evett, szaporodott, játszadozott és kakált - a betegség minden jele nélkül. Ezeknek az egereknek aztán a leszármazottait is nagy figyelemmel kísérték több generáción át. Hosszú távon sem bukkant elő bennük semmiféle káros hatás; nem döglöttek meg hamarabb, a kölykeik sem születtek két fejfelé vagy zöld bundával, és rajtuk sem mutatkozott semmiféle kórtünet hosszú távon.

- Mikor kezdtek emberekkel is próbálkozni, apa? - kérdezte Rick, bár ezt már biztos tanulták az iskolában. - Most arról mesélj!

- Én azt akarom tudni, mi történt az *egerekkel*! - szólt újra Patty.

Noha a jauntsegédek már elérték az ő soruk elejét (ők maguk a sor túlsó végén voltak), Mark Oates egy pillanatra elgondolkozott. A lánya, aki

kevesebbet tudott, a szívére hallgatott, és föltette a helyes kérdést. Ő mégis úgy döntött, inkább a fiának válaszol.

Az elsőként jauntoló emberek; nem űrhajósok voltak, se nem berepülő pilóták; önként jelentkező elítéltek közül kerültek ki, akiknek még a pszichikai stabilitásukat sem ellenőrizték különösebben. Valójában a kutatást irányító tudósok (Carune már nem volt köztük; ő, úgy mondhatnánk, névleges vezető lett) véleménye szerint minél zűrösebbek, annál jobb; ha egy gyengeelméjű átmegy, és épségben kerül ki a túloldalon - vagy legalábbis nem rosszabb állapotban, mint ahogy belépett -, akkor az eljárás valószínűleg a világ üzletemberei, politikusai és divatmodelljei számára is biztonságos.

Fél tucat ilyen önkéntes érkezett a vermonti Province-be (a kísérleti telep azóta legalább olyan híressé vált, mint az észak-karolinai Kitty Hawk volt egykor), ott gázzal elaltatták és egyenként átengedték őket az egymástól pontosan két mérföldre álló kapukon.

Mark mindezt elmesélte a gyermekeinek, mert persze mind a hat önkéntes egészségesen vészelt át az utat, köszönték, jól voltak. Nem mesélt viszont nekik az állítólagos *hetedik* önkéntesről. Ennek az alaknak, aki ugyanúgy lehetett valóság, mítosz vagy (legvalószínűbben) e kettő keveréke, még neve is volt: Rudy Foggia. Foggiát eszerint gyilkosságért ítélték halálra Florida államban, méghozzá négy idős ember megöléséért egy sarasotai bridzspartin. Az apokrif történet alapján a CIA és az FBI egyesített erővel állt oda Foggia elé egy rendkívüli, egyszeri, kell, vagy nem kell, gondolkodási idő nélküli ajánlattal. Jauntoljon egyet ébren. Ha épen átér, kegyelmet kap, Thurgood kormányzó aláírásával. Kisétálhat, jó útra térhet, vagy elintézhet még pár bridzselő, sárga nadrágos, fehér cipős öregot. Ha holtan vagy örülten kerül elő, ez az ő kockázata. Nos, mit szól hozzá?

Foggia, aki megértette, Florida az az állam, ahol még a halálbüntetésből is üzletet csinálnak, és akinek az ügyvédje azt mondta, nagyon közel áll ahhoz, hogy beültsék az öreg csillagszóróba, beleegyezett.

A nagy napon 2007-ben elég tudós volt jelen, hogy megtöltsék az esküdtek padját (még tartalék is került volna közülük), ám ha a Foggia-történet igaz - és Mark Oates valószínűnek tartotta, hogy igen -, szerinte nem az ő szájuk járt el. Inkább az örök valamelyikének, akik Foggiával Raifordból Montpelier-be repültek, aztán onnan egy páncélautón Province-be kísérték őt.

- Ha élve kijutok - mondta állítólag Foggia -, mielőtt itt hagynám magukat, csirkét kérek vacsorára. - Azzal belépett az egyes kapun, és azon nyomban meg is jelent a kettes kapuban.

Élve át is ért, de egyáltalán nem olyan állapotban, hogy elfogyaszthatta volna csirkevacsoráját. Mialatt átjauntolt két mérföldet (a komputer szerint

0,000000000067 másodpercbe telt csupán), Foggia haja hófehér lett. Arca különösebben nem változott el ugyan - nem lett ráncosabb, tokásabb vagy beesettebb -, mégis szinte hihetetlenül magas kor tükröződött rajta.

Kicsoszogott a kapun, tekintete üresen maradt maga elé, arca vonaglott, karját maga elé nyújtotta. Szája habzani kezdett. A köréje gyűlt tudósok elhátráltak, és Mark valóban kételkedett benne, hogy közülük fecsegett volna valaki; hiszen ők már a patkányokról is tudtak, a tengerimalacokról és a hörcsögökről; tulajdonképpen minden állattal próbát tettek már, amelyiknek valamivel is több esze volt egy galandféregnél.

Bizonyára kissé úgy érezték magukat, mint azok a német tudósok, akik megpróbálták zsidó asszonyokat megtermékenyíteni farkaskutyák spermájával.

- *Mi történt?* - üvöltötte az egyik tudós (legalábbis így mondják). Ez volt az egyetlen kérdés, amit Foggia még megválaszolhatott.

- Az örökkévalóság van odabent - mondta, azzal holtan terült el, mint a későbbi vizsgálat megállapította, súlyos szívroham következtében.

Az összegyűlt tudósok magukra maradtak a holttesttel (amelyről aztán körültekintően gondoskodott a CIA és az FBI), és ezzel a különös, rémséges utolsó mondattal:

Az örökkévalóság van odabent.

- Apu, én tudni akarom, mi történt az *egerekkel* - ismételte Patty. Csak azért tehetett föl ismét a kérdést, mert a drága öltönyös, örök fényű cipőt viselő férfi valamiféle vitába keveredett a jauntsegédekkel. Egyszerűen félt belélegezni a gázt, de mindezt hangos handabandázással leplezte. A segédek végezték a dolgukat, ahogy tudták - mosolyogtak, nyugtattak, győzködtek -, de az ügy lelassította őket.

Mark fölsóhajtott. Azért kezdett bele a mesébe, hogy elvonja gyerekei figyelmét a jaunt előkészületeiről - így igaz, de hát csak belekezdett -, most pedig be kellett fejeznie, ragaszkodva az igazsághoz, amennyire lehet, ám mégsem megrémítve vagy földidegesítve őket.

Nem beszélhetett például C. K. Summers könyvéről, *A jaunt politikájáról*, amelynek volt egy, *A jaunt titkai* című fejezete, egy összefoglaló a találmány körül terjengő pletykákról. Rudy Foggia története, aki a bridzsklubban gyilkolt, és aki nem ette meg a csirkevacsoráját, szintén szerepelt ott. Aztán említést tett még vagy harminc (vagy több... vagy kevesebb... ki tudja) hasonló esetről, amikor önkéntesek, elítéltek vagy örültek jauntoltak ébren az utóbbi háromszáz évben. Legtöbbjük holtan érkezett a végállomásra. A többi is gyógyíthatatlanul megháborodott. Egyes esetekben mintha maga a visszatérés rémítette volna halálra őket.

Summers jaunt-pletykagyűjteménye tartalmazott még néhány nyugtalanító közlést: a találmányt nyilvánvalóan többször is fölhasználták gyilkos fegyverként. A leghíresebb (és egyedül dokumentált) esetben, amely mindössze harminc évvel ezelőtt történt, egy Lester Michaelson nevű jauntkutató összekötözte a feleségét a lánya műszálas bűvészkötelével, és a sikoltozó asszonyt belökte a nevadai Silver City jauntkapuján. De mielőtt megtette volna, lenullázta az irányítórendszert, kitörölve a lehetséges több százezer kijárat mindegyikét, ahol Mrs. Michaelson visszatérhetett volna a világba - a szomszédos Renótól kezdve egészen az Io nevű Jupiter-hold kísérleti jauntállomásáig. Mrs. Michaelson tehát örökre ott jauntol már valahol a légkörben. Michaelson ügyvédje, miután védencét épelméjűnek nyilvánították, és alkalmasnak arra, hogy bíróság előtt adjon számot tettéről (a törvénykezés korlátolt fogalmai szerint talán valóban normális volt, de minden józan ésszel megáldott ember láthatta, hogy bolondabb már nem is lehetne), regénybe illő érveléssel szolgált: kliensét nem ítélik el gyilkosságért, mert senki nem tud döntő bizonyítékot fölmutatni arra vonatkozólag, hogy Mrs. Michaelson valóban meghalt.

Ez aztán földidézte az asszony rettentő szellemét, amely testetlenül, mégis érző lényként, ott sikoltozik a pokol tornácán... mindörökké. Michaelsont elítélték és kivégezték.

Ráadásul, állította Summers, a jaunt segítségével néhány jelentéktelenebb diktátor is megszabadult árulóitól és politikai ellenfeleitől; egyesek szerint a maffia is fölállította a maga illegális jauntállomásait, amelyeket CIA-kapcsolataikat igénybe véve rákötöttek a központi jauntkomputerre. Azt is tudni vélték, hogy a lenullázás lehetőségével élve szabadultak meg testektől, de azokból, ellentétben a szerencsétlen Mrs. Michaelsonéval, már korábban eltávozott az élet. Ilyen fényben feltüntetve, a jaunt felülmúlhatatlan bűvészdoboz lett, sokkal megfelelőbb a környékbeli kőbányáknál.

Mindezek alapján Summers levonta saját következtetéseit, fölállította a maga elméleteit; és persze ezek vezettek vissza Patty állhatatos kérdezősködésére az egerek után.

- Nos - mondta Mark lassan, miközben felesége a szemével jelzett, legyen óvatos -, még most sem tudjuk igazán, Patty. De minden állatkísérlet (beleértve az egereket is) arra engedett következtetni, hogy míg a jauntolás *fizikailag* csupán egy pillanat műve, szellemileg hosszú, *nagyon hosszú* idő.

- Nem értem - mondta komoran Patty. - Tudtam, hogy nem fogom.

Ricky azonban elgondolkozva nézett az apjára.

- Tovább dolgozott az agyuk - szólta. - Már a kísérleti állatoknak. Velünk is ez történe, ha nem ütnének ki minket.

- Igen - mondta Mark. - Ez a jelenlegi elképzelés.

Megjelent valami Ricky szemében. Rémület? Izgalom?

- Ez nemcsak egyszerű teleportálás, ugye apa? Hanem egyfajta időhurok.

Az örökkévalóság van odabent, gondolta Mark.

- Valami olyasmi - mondta. - Ez azonban képregényekben illő kifejezés; jól hangzik, de valójában nem jelent semmit, Rick. A probléma középpontja a tudat és az a tény, hogy a tudat nem bontható elemeire: egységes marad és állandó. Még egyfajta fura időérzéke is megmarad. De azt nem tudjuk, a tudat hogyan mérheti az időt, sőt hogy ez a fogalom jelent-e valamit egyáltalán a pusztá elmének. Még azt sem értjük, milyen lehet az a pusztá elme.

Mark elhallgatott, zavarta fia szeme, mely hirtelen olyan élesen és kíváncsian nézett rá. *Érti, de mégsem érti*, gondolta Mark. Az agyad a legjobb barátod lehet; elszórakoztat, ha nincs is semmi olvasni- vagy tennivalód. De ellened fordul, ha sokáig nem jut külső ingerekhez. Ellened fordul, ami annyit tesz, hogy saját maga ellen, rátámad magára, akár föl is falja magát egyfajta önkannibalizmus során. Meddig tarthat az áthaladás években számolva? A testnek csupán 0,00000000067 másodperc a jauntolás, de vajon mennyi a megbonthatatlan tudatnak? Száz év? Ezer? Egymillió? Egymilliárd? Meddig kell magadra maradnod a gondolataiddal egy végtelen fehér mezőben? És aztán, ha eltelt egymilliárd örökkévalóság, robbanásszerűen tér vissza a fény, a forma, a test. Ki ne örülne bele?

- Ricky... - kezdte, de a jauntsegédek már oda is értek a kocsijukkal.

- Készen állnak? - kérdezte egyikük.

Mark bólintott.

- Apa, én félek - szólt Patty vékonyka hangon. - Fájni fog?

- Nem, kicsim, dehogy fog fájni - mondta Mark, és a hangja elég nyugodt volt, de a szíve kicsit gyorsabban vert azért - mindig így történt, noha ez már körülbelül a huszonötödik jauntja lesz. - Én megyek elsőnek, akkor majd meglátod, milyen egyszerű az egész.

A jauntsegéd kérdőn pillantott rá. Mark bólintott és elmosolyodott. A maszk leereszkedett. Mark a saját kezébe fogta, és mélyet lélegzett a sötétben.

A súlyos fekete marsi égboltnak ébredt elsőként tudatára, ahogy az a Whitehead Cityt körülvevő kupolán át látszott. Itt éjszaka volt, és a csillagok a Földön elképzelhetetlen, tüzes csillogással ragyogtak.

A második, ami a tudatáig hatolt, valamiféle zavar volt a teremben - mormolások, aztán kiáltások, majd egy átható sikoly. *Ó, édes Istenem, ez Marilys!* gondolta, és föltápáskodott jauntágyáról, leküzdvé a kábulat hullámain.

Újabb sikolyt hallott, és látta, jauntsegédek futnak az ő ágyaik felé, fényes vörös köpenyűk röpköd a térdük körül. Marilys feléje támolgott, mutogatva.

Újra fölsikoltott, aztán a padlóra csuklott, egy elárvult jauntágyat erőtllenül markolászó kezével ellökve kerekein a sor mentén.

De Mark már arra nézett, amerre az ő ujjja mutatott. És látta is. A fia szemében akkor nem rémület tükröződött, hanem izgalom. Tudhatta volna, hisz ismerte Ricky-t - Ricky-t, aki egy fa legmagasabbra nyúló ágáról esett le a schenectadyi kertjükben hétéves korában, és eltörte a karját (még szerencsés volt, hogy csak azt); Ricky-t, aki minden más környékbeli srácnál gyorsabban és messzebbre száguldozott siklódeszkáján; Ricky-t, aki elsőként vállalt minden kockázatot. Ricky nem is ismerte a félelmet.

Mostanáig.

Ricky mellett a kishúga még aludt, hála az égnek. A valami, ami egykor a fia volt, most dobálta magát, és vonaglott a jauntágyon, tizenkét éves fiú hófehér hajzuhataggal és elképzelhetetlenül öreg szemmel, a szaruhártyája beteges sárga színt öltött. Egy minden időszámításnál ősbibb lény álcázta magát fiútestben; és mégis, egyre dobálta magát, és vonaglott, arcán undorító, obszécén vigyorral, és fulladozó, háborodott gagyogása hallatán a jauntsegédek rémülten húzódtak hátrább. Néhányuk kimenekült, bár őket aztán az ilyen elképzelhetetlen eseményekre is fölkészítették.

A fiatal-öreg lábak rángatóztak és remegtek. Karmokba görbült ujjak csapkodtak, tekeregtek és táncoltak a levegőben; aztán váratlanul leereszkedtek, és a valami, ami egykor a fia volt, az arcába tépett.

- Hosszabb, mint gondolnád, apa! - rikácsolta. - Hosszabb, mint gondolnád! Visszatartottam a lélegzetem, amikor rám engedték a gázt! Látni akartam! Láttam! Láttam! Hosszabb, mint gondolnád!

Rikácsolva és sikítózva a jauntágyon fekvő valami hirtelen kikaparta a saját szemét. Vér fröccsent elő. A lábadozóterem sikoltozó hangok madárházává változott.

- Hosszabb, mint gondolnád, apa! Láttam! Láttam! Hosszú a jauntolás! Hosszabb, mint gondolnád...

Még más dolgokat is mondott, mielőtt a jauntsegédek végül kicipelték, gyorsan gurítva ki az ágyát, míg az egyre csak sikoltozott, és a szemébe vájt, amivel látta a láthatatlan örökkön-örökkét; mondott még más dolgokat is, aztán megint sikoltozni kezdett, de azt Mark Oates már nem hallotta, mert addigra már ő maga is sikoltozott.

Mrs. Todd legrövidebb útja

Ott megy a Todd nő - mondtam.

Homer Buckland az elhaladó kis Jaguárra nézett, és bólintott. Az asszony integetett neki. Homer biccentett óriási, bozontos fejével, de a karját már nem emelte volna föl. A Todd családnak nagy nyaralója volt a Castle-tónál, és Homer viselte gondját már időtlen idők óta. Úgy éreztem, legalább annyira gyűlöli minden ízében Worth Todd második feleségét, amennyire szerette 'Phelia Toddot, az elsőt.

Ennek már körülbelül két éve. Ott ültünk egy padon Bell boltja előtt, én egy narancsszörppel, Homer egy pohár ásványvízzel. Október volt, békés időszak Castle Rockban. A tópart nagy része ugyan még mindig benépesült a hétvégeken, de azok az agresszív, alkoholos nyári összejövetelek már véget értek, a vadászok pedig hatalmas puskáikkal és narancssárga kalapjuk mellé tűzött drága, nem helyre szóló engedélyükkel még nem érkeztek meg a városba. A termények nagy részét betakarították. Az éjszakák hűvösre fordultak, jobban lehetett aludni, és a vén ízületek, mint az enyéim is, még nem kezdtek panaszkodni. Októberben az ég a tó fölött gyönyörű a lassan mozgó, nagy fehér felhőkkel; tetszik nekem, hogy az aljuk mintha ellapulna, és ott kicsit szürkébbek, szinte a naplemente előhírnökeként; látom a vízen szikrázó napfényt, és akár percekig is elnézhetem, anélkül, hogy megunnám. Egyszerűen október volt, a Bell boltja előtti padon üldögéltünk, és messziről figyeltük a tavat, én pedig csak azon bánkódtam, hogy nem dohányzom.

- Nem vezet olyan gyorsan, mint 'Phelia - mondta Homer. - Istenuccse, mindig csodálkoztam, hogy lehet ilyen régimódi neve egy asszonynak, aki úgy tud száguldozni.

A nyaralók, mint Toddék is, feleannyira sem érdekelték a maine-i kisvárosok állandó lakóit, mint ők maguk hitték. Az állandó lakók jobban kedvelték a saját szerelmi ügyeiket és gyűlölködéseiket, botrányaikat és pletykáikat. Amikor az az amesburyi textilgyáros lelötte magát, Estonia Corbridge már egy hét múlva sem tudta meghívatni magát sehova ebédre a történetével, hogy hogyan talált rá a pisztolyt még mindig merevedő kezében szorongató férfit. Az emberek viszont azóta is beszélnek Joe Camberről, akit a saját kutyája ölt meg.

Bár ez nem is olyan fontos. A lényeg az, hogy életvitelünk sebessége különbözik. A nyaralók mindig sietnek; mi itteniek, akik nem viselünk

nyakkendő hét közben a munkánkhoz, csupán nyugodtan cammogunk. Még ezzel együtt is igencsak fölkelte a helybeliek érdeklődését, amikor Ophelia Todd eltűnt, még 1973-ban. Ophelia különösen kedves asszony volt, és sok mindent magára vállalt a városban. Segített pénzt gyűjteni a Sloan könyvtár számára, segített rendbe hozni a háborús emlékművet és más ilyen ügyekben. Bár a nyaralók *mind* szeretnek pénzt gyűjteni. Csak megemlíti előttük az ember az ötletet, és a szemük máris kigyúl, csillogni kezd. A szándék pusztán említésére már hozzá is fognak a bizottság összeállításához, és kineveznek egy titkárt, aki beosztja a napjukat. Azt imádják. De ha azt a szót, hogy *idő*, valaki megemlíti előttük (mondjuk egy koktélpártival egybekötött bizottsági ülés forgatagában), annak a szerencséje már véget is ért. A nyaralók az időre fektetik a legnagyobb súlyt. Takarékoskodnak vele, és ha lehetséges volna, befőttesüvegekben elrakhák télire, de még mennyire. 'Phelia Todd azonban mintha direkt *eltékozolta* volna az idejét - a könyvtárban éppúgy végzett papírmunkát, mint ahogy pénzt gyűjtött. Amikor az emlékmű megtisztítására került sor, 'Phelia ott volt a helybéli asszonyokkal együtt, akik három különböző háborúban veszítették el fiaikat. Ott volt overallban, haját egy kendő alá gyűrve. És amikor a srácokat el kellett vinni úszásoktatásra, ő is, ugyanúgy, mint mások, ott hajtott végig a Landing Roadon Worth Todd csillogó kis teherautóján, a plató meg tele gyerekekkel. Jó asszony volt. Nem helybéli asszony, de jó asszony. És amikor eltűnt, mindenki aggódott érte. Megsiratni ugyan nem siratták meg, hiszen eltűnni nem ugyanaz, mint meghalni. Nem olyan, mint amikor egy bárdal elvágunk valamit, inkább mint mikor valami lemege a lefolyón, annyira lassan, hogy szinte észre sem venni a hiányát, csak jóval az eltűnése után.

- Egy Mercedest vezetett - mondta Homer, válaszul egy olyan kérdésre, amit föl se tettem. - Kétülékes sportkocsit. Todd vette neki negyvennégyben vagy negyvenötben, azt hiszem. Emlékszel, mindig elvitte a srácokat a tóhoz, amikor úszni tanultak.

- Ja.

- Negyvennél többel sose ment, ha ők hátul ültek. Pedig nem szerette a lassúságot. Annak a nőnek ólom volt a lábában, a bokájában pedig golyócsapágy.

Régebben Homer sosem beszélt a nyaralóiról. De aztán meghalt a felesége. Ez öt éve történt. Szántott éppen, a traktor pedig fölborult és rázuhant. Homert nagyon megviselte. Két évig gyászolta az asszonyt, azután úgy tűnt, kezd javulni az állapota. De sosem lett már a régi. Mintha azt várta volna, hogy történjen valami, a következő esemény. Ha az ember alkonyatkor elsétált szép kis háza előtt, láthatta őt a tornácon pipázni, egy pohár ásványvízzel a korláton, szemében ott tükröződött a naplemente, a pipafüst megült a feje

körül, és az ember azt gondolta - én mindenképp -, *Homer a következő eseményt várja*. Ez a dolog jobban zavart engem, mint amennyire hajlandó voltam beismerni. Mert én az ő helyében nem vártam volna a következő eseményt, mint egy vőlegény, aki fölveszi a zsakettjét, majd a nyakkendőjét is eligazítja, és csak ül az ágyon, az emeleti hálósobájában, megnézi magát a tükörben, aztán az órát a kandallón, várja a tizenegy órát, hogy kezdődjön az esküvő. Én az ő helyében nem vártam volna a következő eseményt; én az utolsót vártam volna.

A várakozásnak ebben az időszakában azonban - mely egy évvel később ért véget, miután Homer Vermontba költözött - néha beszélt azokról az emberekről. Nekem és még pár embernek.

- A férjével sem vezetett gyorsan, amennyire én tudom. De ha én ültem be mellé, mindig megmutatta, mire képes a Mercedes.

Egy fickó állt be a kúthoz, és tankolni kezdett. A kocsiján massachusettsi rendszám tábla virított.

- Nem amolyan újmódi sportkocsi volt még az, ami ólmos benzinnel fut, és megugrik, ahányszor az ember odalép neki; még a régi fajtahoz tartozott, százhatvanig volt beosztva a sebességmérő számlapja. Olyan fura barna színe volt, egyszer meg is kértem az asszonyt, miféle szín az, és ő azt felelte, pezsgő. Ammán *döfi*, mondtam én, és ő úgy kacagott, majd megszakadt. Szeretem az olyan nőket, akiknek nem kell minden tréfát megmagyarázni, érted, ugye?

A férfi befejezte a tankolást.

- Jó napot, uraim - szólt, és föllépdelt a lépcsőn.

- Jó napot magának is - feleltem, azzal belépett az ajtón.

- 'Phelia mindig rövidebb utakat keresett - folytatta Homer, mintha sosem szakították volna félbe. - Odavolt a rövidebb utakért. Mindig azt mondta, ha távolságot takarítunk meg, azzal időt is megtakarítunk. Azt mondta, az apja is eszerint élt. Ügynök volt, folyton az utakat járta, és ha tehetett, ő is elkísérte, az apja pedig mindig a rövidebb utakat kereste. Így ő is rabja lett ennek a szokásnak.

Egyszer megkértem, nem érzi-e furának - egyrésztől nem sajnálja az idejét, pucoválni azt a vén szobrot a főtéren meg úszóleckékre szállítani az aprónépet, ahelyett hogy teniszezne, úszna vagy leinná magát, mint a rendes nyaralók, másrésztől meg a fene megeszi, hogy megspóroljon tizenöt percet innen Fryeburgba menet, és emiatt akár az egész éjszakát ébren tölti. Nekem úgy tűnt, ez a két dolog egymással szöges ellentétben állt, érted, ugye? De ő csak rám nézett, és azt mondta: „Szeretek segíteni másokon, Homer. És vezetni is - legalábbis néhanap, ha érzem a kihívást -, csak azt nem szeretem,

hogy *időbe* telik. Olyan ez, mint a ruhaátszabás - egyszer bevesz belőle, máskor meg kienged. Érti, mire gondolok?"

„Azt hiszem, igen, asszonyom”, feleltem én, de nem túl magabiztosan.

„Ha a vezetést valóban *mindig* annyira jó szórakozásnak tartanám, akkor hosszabb utakat keresnék”, mondta, és ettől nevetgetnékem támadt, mintha csiklandoztak volna.

A massachusettsi fickó kilépett a boltból, egyik kezében egy hatos sörösrekezzel, a másikban meg pár lottószelvénnel.

- Érezze jól magát a hétvégén - mondta Homer.

- Az mindig sikerül - felelte a massachusettsi fickó. - Bárcsak itt élhetnék egész évben.

- Hát, mi mindent rendben tartunk itt, amíg legközelebb ide nem látogat - mondta Homer, és a fickó nevetni kezdett.

Figyeltük, amint elhajt, csillogó massachusettsi rendszámablával. Zöld színű volt. Az én Marcym szerint azok kapnak ilyen a massachusettsi közlekedésrendészettől, akiknek két évig nem volt balesetük abban a fura, dühöd, füstös államban. Ha mégis belekeveredik valamibe az ember, mondja ő, pirosat kap, hogy a többiek már messziről észrevegyék, kivel állnak szemben.

- Mindketten idevalósiak voltak, az államba - mondta Homer, mintha csak a massachusettsi fickó emlékeztette volna vissza rá.

- Azt hiszem, ezt én is tudtam - feleltem.

- Toddék az egyedüli madaraink, akik télire északra költöznek. Az új asszony nem hinném, hogy szereti ezt.

Belekortyolt az ásványvizébe, és egy pillanatra elhallgatott, elgondolkozott.

- Ő biztos nem bánta - folytatta aztán. - Legalábbis *szerintem* nem, bár elég hevesen panaszkodott miatta. Az egész panaszkodása csak arra volt jó, hogy megmagyarázza vele, miért is keresi a rövidebb utakat.

- És azt mondod, a férje nem bánta, hogy elkárhozott lélekként bebolyong minden erdei csapást innen Bangorig, csak hogy találjon egy kilenctized mérfölddel rövidebb utat?

- Egyáltalán nem törődött vele - felelte Homer kurtán, azzal fölállt, és bement a boltba. Nesze neked, Owens, mondtam magamban, tudtad, hogy nem szabad tőle semmit kérdezni, ha épp mesél, te mégis közbeszóltál, és tönkretettél egy ígéretesen induló történetet.

Csak ültem ott, arcomat a nap felé fordítva, s nagyjából tíz perc múlva ő újra kilépett egy főtt tojással a kezében, és leült. Falatozott, én pedig gondosan ügyeltem rá, nehogy megszólaljak; a Castle-tó vize olyan kéken szikrázott, mintha csak valami mesebeli kincs lenne. Amikor Homer végzett a tojással, és

kortyolt egyet az ásványvizéből, folytatta a történetét. Meglepett a dolog, de nem szóltam semmit. Annál már bölcsőbb voltam.

- Két vagy három ilyen guruló szerkezetük volt - mondta. - Ott volt a Cadillac, a férfi kis teherautója meg az asszony Mercedes sportkocsija. Néhányszor télen itt hagyták a teherautót, hátha kedvük támad leruccanni síelni. Nyár végén a férfi legtöbbször a Caddyt vitte, az asszony gondoskodott a sportkocsiról.

Bólintottam, de nem szóltam. Az igazság az, nem mertem már semmiféle megjegyzést tenni. Később visszagondolva aztán úgy ítéltém, több megjegyzés kellett volna ahhoz, hogy Homer Buckland befogja aznap a száját. Hosszú ideje kikíváncozhatott már belőle Mrs. Todd legrövidebb útjának története.

- Abban a kis sportkocsiban volt egy különleges távolságmérő, azzal mérte az egyes útszakaszok hosszát, és valahányszor a Castle-tótól Bangorba indult, lenullázta, így mérve a megtett utat. Szinte már játékként üzte ezt, én meg hecceltem vele.

Szünetet tartott, még egyszer átgondolva a dolgot.

- Nem, így nem igaz.

Újabb szünet következett, és apró ráncok jelentek meg a homlokán, akár egy könyvtári létra fokai.

- Inkább *úgy tett*, mintha játékként kezelné az egészet, pedig halálosan komolyan vette. Mint minden mást is egyébként. - Legyintett, és azt hiszem, a férjre gondolt. - Annak a sportkocsinak a kesztyűtartója tele volt térképpel, és hátul is őrzött párat, ahol egy rendes autóban a hátsó ülés van. Volt pár benzinkúttérkép meg néhány lap a Randy-McNally autós atlaszból; voltak térképei az Appalache erdei útjairól meg egy nagy rakás topográfiai elemzővázlata is. Nem azért gondoltam, hogy ez nem csupán játék, merthogy ennyi térképe volt, hanem mert mindegyiket összevisza firkálta vonalakkal, a megtett vagy megkísérelt útvonalakat bejelölve.

Néhányszor el is akadt, és farmerek húzták ki traktorral.

Egy nap a fürdőszobát csempéztem éppen, ott ültem, a résekből szivárgott elő a habarcs - aznap éjjel a csempékről és a habarcsot vérző résekről álmodtam -, ő meg odajött, megállt az ajtóban, és egy jó darabig mesélt a mániájáról. Hecceltem emiatt eleget, de azért érdekelt is a dolog, és nemcsak azért, mert a bátyám, Franklin is Bangor belvárosában élt, és én bejártam majd az összes utat, amikről ő valaha mesélt. Azért érdekelt, mert az olyan embereket, mint én, mindig érdekli a legrövidebb út, még ha nem is mindig akarják azt választani. Te nem így vagy vele?

- Ja - mondtam. Van valami hatalmat sugárzó abban, ha az ember ismeri a legrövidebb utat, ha a hosszabbikon megy is, mert tudja, az anyósa úgyis

mindig otthon ül. Gyorsan odaérni valahova legtöbbször gyerekes szórakozás, bár a massachusettsi jogosítvánnyal rendelkezők közül mintha senki sem gondolná így. De *tudni* azt, hogy érhetünk oda a leggyorsabban - vagy akár olyan úton odamenni, amit a melletted ülő nem ismer... abban hatalom rejlik.

- Tudod, úgy gyűjtötte ő az utakat, mint egy kiscserkész a csomókat - folytatta Homer, holdvilágképén hatalmas vigyorral. - Azt mondta: „Várjon csak, várjon csak”, akár egy kislány, és a falon keresztül is hallottam, amint az asztalán turkál, aztán visszajött egy kis jegyzetfüzettel a kezében. Elég régi jószágnak látszott már, gyűrött volt a borítója, tudod, és pár lapja elszabadult az egyik oldalon a füzetet összefogó drótspirálról.

„Az az út, amin Worth jár - amin a *legtöbb* ember jár -, a 97-es út Mechanic Fallsig, aztán a 11-es Lewistonba, onnan pedig az államközín Bangorba. 156,4 mérföld.”

Bólintottam.

„Ha meg akarja takarítani az autópályadíjat - no meg egy kis távolságot is - , akkor elmegy Mechanic Fallsba, a 11-esen Lewistonba, a 202-esen Augustába, aztán a 9-esen China Lake-en, Unityn és Havenen át Bangorba. Ez 144,9 mérföld.”

„Ezzel aztán nem sok időt spórol meg, asszonyom - mondtam -, nem, ha átmege Lewistonon és Augustán. Bár azt el kell ismernem, hogy fölmenni Bangorba a régi derryi úton nem rossz ötlet.”

„Ha elég távolságot takarít meg, az előbb-utóbb időben is jelentkezik - felelte ő. - És nem is mondtam, hogy én ezt az utat választanám, bár jó néhányszor megtettem már; csak azt sorolom, merre szokott jární a legtöbb ember. Akarja, hogy folytassam?”

„Nem - mondtam -, inkább hagyjon békén ebben az istenverte fürdőszobában, hadd bámuljam a repedéseket, amíg őrzöngeni nem kezdek.”

„Összesen négy nagyobb út van - folytatta az asszony. - A 2-es úton 163,4 mérföld. Túl hosszú.”

„Arra akkor mennék, ha az asszony fölhívna, hogy maradék van vacsorára” - jegyeztem meg halkán.

„Mit mond?” - kérdezte ő.

„Semmit - feleltem. - Csak a malterhoz beszélek.”

„Ó. Nos, a negyedik - erről nem sokan tudnak, pedig jó kis út mindegyik, legalábbis kövezett - a Pöttyös madár-hegyen át vezet a 219-esen, aztán a 220-ason Lewistonba. Ott a 19-es útra térve elkerülhetjük Augustát. Aztán jöhet a régi derryi út. Ez csak 129,2.”

Én egy darabig semmit sem szóltam, és ő tán azt gondolta, nem hiszek neki, mert kissé pimaszul ezt mondta: „Tudom, nehéz elhinni, de így igaz.”

Erre azt feleltem, hogy nem is kételkedtem az igazában, és most visszagondolva rá, valószínűleg tényleg igaza volt. Mert hát arrafelé szoktam magam is menni, ha Bangorba látogattam Franklinhez, amíg még élt. Arra azonban már évek óta nem jártam. Gondolod, hogy az ember egyszerűen - szóval - elfelejthet egy utat, Dave?

Azt mondtam, igen. Egyszerűbb az autópályát észben tartani. Egy idő után szinte teljesen betölti az ember tudatát, és már nem is azon jár az esze, hogyan juthatna el innen oda, hanem hogyan juthatna el innen a *legközelebbi* autópálya-bejáratához. Akkor eszembe jutott, hány út merülhetett így feledésbe; sziklafalakkal szegélyezett utak, igazi utak, körülöttük szederbokrok, amelyeket senki sem kopaszt meg, csak a madarak, és kőbányákkal, melyek bejáratát rozsdás, lelógó vasláncok védik, mindet elfeledték, akár a gyerekek megunt játékukat; elkoptatott falaikat benőtte a fű. Utak, amelyeket mindenki elfeledett, kivéve azokat, akik mellette élnek, de nekik is csak az jár az eszükben, miként juthatnának el leggyorsabban az autópályára, ahol átvághatnak a hegyeken és nem kell megmászniuk őket. Szeretünk azzal viccelődni itt Maine-ben, hogy képtelenség eljutni innen oda, de talán magunkon mulatunk. Az igazság az, hogy legalább ezerféle módon eljuthatunk egyik helyről a másikra, csak nem tudunk róla.

Homer folytatta:

- Csempéztem egész délután abban a szűk, forró fürdőszobában, az asszony pedig egész idő alatt az ajtóban állt, egyik lábát keresztbe téve a másik mögött, harisnya nélkül, papucscipőt, khakiszínű szoknyát és valamivel sötétebb pulóvert viselt. Haját lófarokba fogta össze. Akkoriban negyvennégy-negyvenöt lehetett, de az arca sugárzott a lelkesedéstől, és istenuccse, úgy nézett ki, mint valami otthon vakációzó fiatal kollégiumi növendék.

Egy idő után rájöhett, milyen régóta is jártatja a száját, mert így szólt: „Biztosan halálra untatom, Homer.”

„Mi tagadás - mondtam én -, untat. Jobb szeretném, ha hagyna mán, hadd beszélgessem ki magam a malterrel.”

„Ne gúnyolódjon, Homer” - mondta ő.

„Ugyan már, asszonyom, dehogy untat” - feleltem.

Akkor rám mosolygott, és tovább folytatta, végiglapozva a jegyzetfüzetét, mint egy házaló, aki a legkedvezőbb ajánlatát keresi. Megvolt nála az a négy fő út - szóval igazából csak három, mert a 2-es út ötletét föladta már -, de volt még neki legalább negyven különböző változata, ezeknek a variációi. Számozott utak, számozatlanok, utak nevekkkel és anélkül. A fejem már kóválygott tőlük. Aztán egyszer csak azt mondta nekem: „Fölkészült, hogy hallja, melyik a rekorder, Homer?”

„Azt hiszem” - feleltem.

„Legalábbis *egyelőre* ez a nyertes - folytatta ő. - Tudta, Homer, hogy 1923-ban, a *Science Today*ben, egy ember írt egy cikket, és bebizonyította, senki sem képes lefutni egy mérföldet négy perc alatt? *Bebizonyította*, mindenféle számításokkal, melyek a férfiak combizmainak maximális hosszán, a maximális lépéshosszon, a maximális tüdőkapacitáson, maximális szívverésen és egy csomó más ilyesmin alapultak. El voltam ragadtatva attól az újságcikktől! Annyira, hogy odaadtam Worthnek, és megkértem, adja át Murray professzornak a maine-i egyetem matematika szakán. Szerettem volna, ha ellenőrizik a számításokat, mert biztosra vettem, hogy valami nem stimmel bennük. Worth alighanem azt hitte, megháborodtam: Opheliának megártott a nap, mondta, de azért elvitte. Nos, Murray professzor igen figyelmesen átnézte a számításokat... és tudja, mire jutott, Homer?"

„Nem, asszonyom."

„Minden adat *stimmelt*. A cikkíró számítása szilárd alapokra támaszkodott. Bebizonyította, még 1923-ban, hogy senki nem képes négy perc alatt lefutni egy mérföldet. *Bebizonyította*. De azóta már a dolog nem is megy ritkaságszámba, tudja, mit jelent ez?"

„Nem, asszonyom" - feleltem, bár kezdett derengeni.

„Azt jelenti, hogy nincs megdönthetetlen rekord - mondta ő. - Egy napon - ha a világ addig föl nem robbantja magát - valaki *két* perc alatt futja majd le a mérföldet az olimpián. Talán beletelik száz évbe vagy ezerbe, de meg fog történni. Mert nincs legvégső rekord. Van semmi, van örökkévalóság, van halandóság, de nincs *legvégső* semmiből."

És ott állt, az arca tiszta és fénylő, akár egy szenté, sötét haját kisimította a szép szeméből, mintha azt mondaná: „Rajta, ezzel vitatkozzon, ha tud." De nem tudtam. Mert magam is elhittem. Azt hiszem, ilyesmire gondolhat a lelkész, amikor isteni kegyelemről beszél.

„Szóval készen áll, hogy hallja, melyik a *jelenlegi* csúcstartó?" - kérdezte.

„Ja" - mondtam én, és még a csemperagasztást is abbahagytam. Különben is elértem a kádat, és most már csak azok a nyavalyás sarokdarabkák voltak hátra. Az asszony mély lélegzetet vett, aztán olyan szóáradatot zúdított rám, amelyet addig csak a Gates Falls-i kikiáltótól hallottam, amikor alaposan felöntött a garatra. Mindenre nem emlékszem már, de valahogy így szólt.

Homer Buckland egy pillanatra lehunyta a szemét, hatalmas kezei mocsanatlanul nyugodtak hosszú combján, arca fölfelé fordult, a nap felé. Aztán ismét kinyitotta a szemét, és egy pillanatra, megesküdtem volna, még *úgy is nézett ki*, mint az asszony, úgy bizony, egy hetvenéves vénember, aki úgy néz ki, mint egy negyvennégy éves nő, aki viszont akkor épp egy húszéves főiskolás lányra emlékeztetett, és nem is emlékszem pontosan, mit

mondott, de nemcsak azért, mert bonyolult volt, hanem mert úgy megragadott a látvány. De valami ilyesmi lehetett:

„Elindul a 97-esen, aztán átvág a Denton Streeten a Régi városház utcáig, onnan megkerüli Castle Rock belvárosát, és visszatér a 97-esre. Kilenc mérföld után rátér a favágók régi csapására, majd másfél mérföld múlva a 6-os városi útra, mely egész a Big Anderson Roadig viszi, Sites présházáig. Onnan indul egy földút, amit az öregek Medveútnak hívtak, és az kivezeti a 219-esre. Amint átért a Pöttyös madár-hegy túloldalára, rátér a Stanhouse Roadra, aztán balra fordul a Bull Pine Roadra - van ott egy mocsaras rész, de simán át lehet ugratni, ha elég nagy lendülettel vág neki -, így jut ki a 106-os útra. Az Alton ültetvényén át vezet, majd beletorkollik a régi derryi útba - majd még két-három erdei út következik, és máris kiért a 3-as útra, épp a Derry kórház mögött.

Onnan már csak négy mérföld a 2-es útig Etnában, aztán tovább Bangorba."

Akkor az asszony szünetet tartott, hogy újra lélegzethez jusson, és rám nézett. „Tudja, mindez milyen hosszú?”

„Nem én" - feleltem, de úgy gondoltam, lehet vagy százkilencven mérföld, plusz négy kipurcant lengéscsillapító.

„116,4 mérföld" - mondta erre ő.

Nevetni kezdtem. Kitért belőlem, még mielőtt végiggondolhattam volna, hogy ezzel nem kedvezek éppen magamnak, ha tovább akarom hallgatni a történetet. Ám Homer maga is elvigyorodott, és bólintott.

- Tudom. *Te* meg azt, Dave, hogy én senkivel nem szeretek vitatkozni. De nagy a különbség egy egyszerű ugratás és egy piszkosul hatalmas átverés között.

„Maga nem hisz nekem" - mondta az asszony.

„Hát mindenesetre elég *nehéz* elhinni" - feleltem én.

„Hagyja, ami kész, hadd száradjon, és mindent megmutatok - mondta. - A kád mögött majd holnap befejezi. Jöjjön, Homer. Hagyok egy cetlit Worthnek - bár estig aligha ér haza -, maga meg hívja föl a feleségét! Majd a Sofőr büfébe beülünk vacsorázni - az órájára nézett - mostantól számítva két és háromnegyed óra múlva. Ha egy perccel is tovább tart az út, veszek magának egy üveg Irish Mistet, amit hazavihet. Tudja, apámnak igaza volt. Ha elég távolságot takarítunk meg, azzal időt is nyerünk, még ha Kennebec megyének minden lépésén és vízmosásán át kell is vergődnünk érte. Nos, mit szól hozzá?”

És nézett rám a lámpásokhoz hasonló barna szemével, valami ördögi fény csillogott benne, mintha azt mondaná, fordítsd meg a sapkát a fejedben, Homer, és pattanj a nyeregbe, enyém az első ló, tied a második, hátul meg az ördög lovagol majd, s az arcára kiülő vigyor is pontosan ugyanezt sugallta, és

elárulom neked, Dave, én *menni* is akartam. Legszívesebben még a habarcsvödröt se fedtem volna be. De az ő sportkocsiját *semmi pénzért* el nem vezetem. Csak be akartam ülni mellé, figyelni, ahogy beszáll, nézni, ahogy a szoknyája kicsit fölcsúszik, de ő visszahúzza a térdére, vagy mégsem, nézni a haja csillogását.

Elhallgatott, aztán hirtelen gunyoros, fuldokló nevetés tört elő belőle. Olyan volt az a nevetés, mint a sós puska durrogása.

- Hívjam föl Megant, és mondjam neki: „Ugye ismered 'Phelia Toddot, akire olyan féltékeny vagy, hogy a szemed is szikrát szór, és akiről egy jó szavad sincs? Hát ő meg én most elrobogunk Bangorba abban a kis pezsgőszínű Mercedes sportkocsiban, szóval ne várj vacsorára.”

Hívjam csak föl, és mondjam neki ezt. Ó, *igen. Ez jó.*

És újra nevetni kezdett, miközben a keze ugyanúgy feküdt a combján, mint addig, és én megláttam valamit az arcán, egy szinte gyűlöletes kifejezést, ő pedig egy perc után elvette ásványvizes poharát a korlátról, és belekortyolt.

- Nem mentél el - mondtam.

- *Akkor* nem.

Megint nevetett, de most már szolidabban.

- Valamit megláthatott az arcomon, mert újra összeszedte magát. Már nem úgy festett, mint egy kollégiumi lány, hanem csak mint 'Phelia Todd. Lenézett a jegyzetfüzetre, mintha azt se tudná, mit tart a kezében, aztán leeresztette, szinte a szoknyája mögé dugta.

Így szóltam: „Szívesen elmennék önnel, asszonyom, de ezt itt be kell fejeznem, a feleségem meg már süti a vacsorámat.”

Ő meg így: „Megértem, Homer, kicsit elragadtattam magam. Sokszor előfordul. Worth szerint a nap minden órájában. - Azzal kihúzta magát, és még ezt mondta: - De az ajánlatom áll, ha egyszer eljönne. Akár meg is tolhatja a kocsit, ha elakadunk valahol. Megtakaríthat nekem öt dollárt.” És nevetett.

„Szaván fogom még, asszonyom” - mondtam, és láthatta rajtam, komolyan gondolom, nem csak udvariaskodok.

„És ha nagyon nem akarja elhinni, hogy eljuthatunk egy száztizenhat mérföldes úton Bangorba, vegye elő a térképét, és nézze meg mennyi lenne toronyiránt.”

Befejeztem a munkám, hazamentem, és maradékokat ettem - nem készült ott semmiféle sült, és azt hiszem, ezt 'Phelia Todd is tudta -, majd, mikor Megan már ágyba bújt, elővettem egy vonalzót, egy tollat és a Mobil-térképemet az államról, hogy elvégezzem, amit az asszony tanácsolt... mert hát, tudod, csak nem hagyott nyugodni a dolog. Húztam egy egyenes vonalat, aztán elvégeztem a számításokat a léptéket alapul véve. Elégge meglepődtem.

Ha úgy megy az ember Castle Rockból Bangorba, ahogy azok a kis Piper Clubok szállnak tiszta időben - ha nem kell a tavakkal bajlódni vagy a favágók által kidöntött fákkal vagy mocsarakkal vagy folyókkal, melyeken nem vezetnek át hidak, nos, akkor hetvenkilenc mérföld volna nagyjából.

Összerándultam.

- Mérd le magad, ha nem hiszed - mondta Homer. - Én se gondoltam volna, hogy Maine ilyen kicsi, míg saját szememmel nem láttam.

Ivott, aztán ismét felém fordult.

- Aztán a következő tavasszal Megan New Hampshire-be utazott a bátyjához. Nekem le kellett mennem Toddékhoz, hogy a zsalugátereket lecseréljem a szűnyoghálókra, és megláttam, hogy az asszony kis Mercedes sportkocsija ott áll. Egyedül jött le.

Kijött az ajtóhoz, és így szólt: „Homer! A szűnyoghálókat jött fölrakni?”

Mire én: „Nem, asszonyom, azért jöttem, hogy vigyen el magával Bangorba a legrövidebb úton.”

Hát, ő teljesen kifejezéstelen arccal bámult rám, és én már azt hittem, elfelejtette az egészet. Éreztem, hogy elvörösödök, mintha alaposan behúztak volna a csöbe. Aztán, mikor már épp bocsánatot akartam kérni tőle, az asszony arca felderült megint, és azt mondta: „Ne mozduljon, hozom a kulcsokat. És meg ne gondolja magát, Homer!”

Egy perccel később jött is vissza, a kulcsokkal a kezében. „Ha elakadunk, akkora moszkítókat láthat, mint egy szitakötő.”

„Odafönt Rangelyben akkorát is láttam már, mint egy veréb, asszonyom - mondtam én -, de azért azt hiszem, kicsit nagyra nőttünk ahhoz, hogy elragadjanak.”

Ő nevetett. „Hát én figyelmeztettem. Jöjjön, Homer.”

„És ha nem vagyunk ott két és háromnegyed óra múlva - tettem még hozzá ravaszul -, akkor ugye megveszi nekem azt az üveg Irish Mistet?”

Kissé meglepődve nézett rám, a sportkocsi nyitott ajtajából, fél lábbal már belépve. „Ugyan, Homer - szólt -, én azt mondtam, az az *akkori* csúcstartó volt. Azóta találtam egy *még rövidebb* utat. Két és fél óra múlva ott leszünk. Szálljon be, Homer. Indulunk.”

Homer elhallgatott, kezét a combján nyugtatva, semmibe révedő szemmel, talán azt a pezsgőszínű kétülésest látta végighaladni Toddék meredek kocsibejáróján.

- De azért csak megkérdezte: „Nos, jön?”

„Menjünk” - feleltem én. Bokájában ekkor forogni kezdett a csapágy, és nehéz lába leereszkedett. Hogy azután mi történt, arról nem sokat mesélhetek. Csak azt, hogy egy idő után már képtelen voltam levenni róla a szemem. Valami vadság jelent meg az arcán, Dave - valami *vadság*, a féktelen

szabadság, és én rémült szívvel lestem. Gyönyörű volt, és én beleszerettem, de hát mindenki ugyanezt tette volna, legalábbis minden férfi, de lehet, hogy a nők is; azért meg is ijedtem tőle, mert úgy nézett ki, mintha meg tudna ölni, ha leveszi a szemét az útról, rám emeli a tekintetét, és elhatározza, hogy vizsontszeret. Kék farmernadrágot viselt, és egy régi, feltűrt ujjú inget - eszembe jutott, talán éppen valami festéshez készülődött a hátsó teraszon, amikor betoppantam -, de ahogy ott mentünk, úgy tűnt, mintha semmi más nem lenne rajta, csak valami lebegő fehér ruha, mint egy illusztráció egy régi istenekről és istennőkről szóló könyvben.

Elgondolkodott, elnézett a tó fölött, arca nagyon elkomorult.

- Mint az a vadásznő, aki állítólag a holdat hajtotta át az égen.

- Diana?

- Ja. A hold az ő sportkocsija volt. Szóval így láttam én 'Pheliát, és megmondom neked őszintén, fejbe kólintott a szerelem, meg sem mertem moccanni, bár akkor még valamivel fiatalabb voltam, mint most. Akkor sem mertem volna, ha húszéves vagyok, legfeljebb talán tizenhat évesen, de akkor meg is öl - egyetlen pillantása elég lett volna hozzá, úgy éreztem.

Pontosan olyan volt, mint az a nő, aki a holdat hajtja át az égen, ott magasodik a kocsipalánk mögött, ökörnyal-finomságú stólája ezüst pókhálóként röpköd mögötte, haja pedig hátralobog, föltárva halántéka apró sötét mélyedéseit, ostorozza a lovakat, és azt hajtogatja, gyorsabban, nem számít, mennyire fűjtatnak, csak gyorsabban, gyorsabban, *gyorsabban*.

Végigszáguldottunk jó pár erdei úton - az első kettőt-hármat ismertem, aztán már elvesztettem a fonalat. Alaposan megbámulhattak a fák, hisz nemigen láthattak még ilyen motor hajtotta járművet, csak nagy, kivénhedt rönkszállító teherautókat meg motoros szánokat: az a kis sportkocsi jobban illett volna a Sunset Boulevard forgalmába, mint ide a fák közé, morogva csörtetve föl a hegyre, aztán a túloldalon lerobogva a délutáni napfény poros zöld nyalábjai közt - leeresztette a tetőt, így az erdő minden illatát éreztem, és te tudhatod, milyen jóféle illat is az, milyen békés, háborítatlan. A láposabb részeken lefektetett farönkökön hajtottunk át, közöttük föltört a fekete iszap, és ő úgy kacagott, akár egy kisgyerek. Néhány rönk vén volt már, elkorhadt, mert azokat az utakat senki sem járta - no persze rajta kívül -, gondolom, öt-tíz éve már. *Egyedül* voltunk, nem számítva a madarakat meg az arra járó állatokat. A sportkocsi motorjának a hangja előbb csak zümmögött, aztán vadul a magasba csapott, amikor kinyomta a kuplungot, és visszakapcsolt... az egyetlen hallható motorzaj volt közel-távol. És bár tudtam, többször is elmentünk valaminek a közelében - manapság ez elkerülhetetlen -, négis úgy éreztem, visszarepültünk az időben, és rajtunk kívül *sehol senki*. Hogyha megállnánk, és fölmásznék egy magas fára, semerre se látnék semmit, csak

erdőt, erdőt és még több erdőt. Ő pedig egyre *hajszolta* a kocsit, haja röpködött a szélben, és mosolygott, csillogó szemmel. Aztán kilyukadtunk a Pöttyös madár-hegy felé vezető útra, így egy ideig megint tudtam, merre járunk, de ő ismét letért, és bár a hely egy rövid ideig ismerősnek *tűnt*, többé már nem is érdekelt a dolog. Egy újabb erdei úton törtettünk végig, és egyszerre kiértünk - esküszöm - egy szépen kövezett útra, melyet egy tábla szerint B AUTÓSZTRÁDÁ-nak hívtak. Hallottál már Maine államban olyasmiről, hogy B AUTÓSZTRÁDA?

- Nem - feleltem. - Inkább angolosan hangzik.

- Ja. Annak is *nézett ki*. Olyan fűzfaserűségek hajlottak be az útra. „Itt vigyázzon, Homer - szolt ő -, az egyik majdnem elkapott egy hónapja, jól meg is csípett.”

Fogalmam sem volt, miről beszél, és már épp rá akartam kérdezni, mikor láttam, hogy bár szellő se rezdül, a fák ágai lejjebb ereszkednek - *lejjebb hajlanak*. Feketének és nedvesnek tűntek a zöld lomb alatt. Nem hittem a szememnek. Az egyik ág lekapta a sapkám, és tudtam, nem álmodom. „Hé! - kiáltottam. - Adod vissza!”

„Késő, Homer - mondta az asszony, és kacagott. - Ott előttünk már látni a nyílt terepet... semmi baj.”

Akkor egy másik ág nyúlt le, ezúttal az ő oldalán, és feléje kapott - esküszöm, így volt. Ő lebukott, és az csak a hajába kapaszkodott bele, kitépve egy tincset. „Jaj, a fene, *ez fáj!*” kiáltotta, de eközben nevetett. A kocsi cikázni kezdett, amikor lekapta a fejét, és én bepillantottam az erdőbe. Szentséges ég, Dave! Odabent *minden* mozgott. A fű hullámozott, a növények összekapaszkodtak, és mintha arcokat formáztak volna, aztán megpillantottam valamit egy fatönkön guggolni, úgy nézett ki, akár egy levelibéka, csakhogy a mérete egy felnőtt macskáé volt.

Aztán kiértünk az árnyak közül egy hegytetőre, és ő így szolt: „Na! Izgalmas volt, nem?” Mintha csak a fryeburgi vásárban, az elvarázsolt kastályban tettünk volna egy sétát.

Vagy öt perccel később újabb erdei útra fordultunk rá. Nemigen kíváncsi voltam vissza a fák közé - erre mérget vehetsz -, de ezek egyszerű öreg fák voltak. Félóra múlva már meg is érkeztünk a bangori Sofőr büfé parkolójába. Ő a távolságmérőre mutatott, és ezt mondta. „Idesüssön, Homer. - A számláló 111,6-ot mutatott. - Most mi a véleménye? Hisz már az én legrövidebb utamban?”

Az a vad kifejezés csaknem teljesen eltűnt az arcáról, megint csak egyszerűen 'Phelia Todd volt. De a másik énje nem távozott el belőle. Mintha két nő lett volna egyszerre. 'Phelia és Diana. És a Diana énje annyira eluralkodott rajta vezetéskor, hogy 'Phelia nem is sejtette, útközben olyan

helyeken jártak... olyan helyeken, amilyenek egyik Maine-térképen sem szerepelnek, még a topográfiai vázlatokon sem.

Az asszony ismét megszólalt: „Mi a véleménye az én legrövidebb utamról, Homer?”

Én pedig az első dolgot mondtam, ami eszembe jutott, olyasmit, amit nemigen használnak egy 'Phelia Toddhoz hasonló hölgy jelenlétében. „A szar belém fagyott, asszonyom.”

És ő elégedetten fölkacagott, előttem pedig egyszerre minden megvilágosodott: nem emlékszik semmi furcsaságra. Sem a fűzfaágakra - csakhogy azok nem fűzfák voltak, egyáltalán nem -, amik elragadták a kalapom, sem a B AUTÓSZTRÁDA jelzésre, sem arra a rémséges békaszerűségre. *A furcsaságokból semmire sem emlékezett!* Vagy én álmodtam, hogy ott vannak, vagy ő, hogy nincsenek. Én csak annyit tudok, Dave, mi összesen száztizenegy mérföldet mentünk Bangorba, és ez nem álom volt; ott láthattam a kis sportkocsi távolságmérőjén feketén-fehéren.

„Hát igen - mondta ő. - Valóban nem csoda, ha magába fagyott. Bárcsak megmutathatnám egyszer Worthnek... de őt semmi sem zökkenti ki a megszokott kerékvágásból. Ahhoz legalább egy Titan-II. rakéta kellene, mert azt hiszem, minden más ellen bebiztosította magát. Jöjjön be, Homer, hadd hívjam meg vacsorára.”

Nagyszerű volt az a vacsora, Dave, de nekem alig ment le valami a torkomon. Egyre csak azon járt az eszem, milyen lesz majd a visszautunk, most, hogy kezd sötétedni. A vacsora felénél tarthattunk, amikor elnézést kért, és elment telefonálni. Amikor visszajött, megkérdezte, nem bánnám-e, ha nekem kéne visszavinni a sportkocsiját Castle Rockba. Azt mondta, beszélt egy nővel az iskola tantestületéből, aki szerint valami gond van. Azt mondta, bérel majd magának egy Hertz-kocsit, ha Worth nem tud érte jönni. „Nagyon nem szeretne sötétben vezetni visszafelé?” - kérdezte.

Rám nézett mosolyogva, és tudtam, *valamire* ő is emlékszik - a jó ég tudja, mennyire, de ahhoz elégre, hogy tudja, nem merném az ő útját kipróbálni sötétben, de tán máskor sem... a szemében kigyúló fényből láttam, ez őt egy cseppet sem zavarja.

Szóval azt mondtam, semmi gond, és jobb étvággal fejeztem be a vacsorát, mint ahogy elkezdtem. Mire végeztünk, be is sötétedett már, és ő elvitt annak a nőnek a házához, akivel telefonon beszélt. Mikor kiszállt, ugyanazzal a csillogással a szemében így szólt: „Szóval, *biztosan* nem akar várni, Homer? Ma is láttam pár mellékutat, amit ugyan egyik térkép sem jelöl, de megspórolhatnak egy-két mérföldet.”

Mire én: „Nos, asszonyom, szívesen tenném, de az én koromban már legjobban, ha a saját ágyában alszik az ember, azt hiszem. Visszaviszem a

kocsiját, egy karcolás sem lesz rajta... de úgy vélem, valamivel hosszabb utat választok, mint maga."

Ő fölkacagott és megcsókolt. Az volt a legcsodálatosabb csók, amit életemben kaptam, Dave. Igaz, csak az arcomra nyomta, és amolyan férjes asszonyhoz méltó szűzies csók volt, de olyan, akár egy érett őszibarack vagy azok az éjszaka nyíló virágok, és mikor az ajka a bőrömhöz ért, úgy éreztem... nem is tudom pontosan, mit éreztem, mert egy férfi nem egykönnyen emlékszik vissza, mi is történt valamikor régen közte és egy asszony közt, és hogyan is érezte magát - összevissza beszélek csak, de azt hiszem, megértesz. Az efféle dolgok elé az idők során vörös fátýol ereszkedik az emlékezetben, és azon keresztül már nem látni tisztán.

„Maga egy drága ember, Homer, és én imádom, amiért hajlandó végighallgatni és kocsikázni velem - mondta. - Óvatosan vezessen."

Aztán bement annak a nőnek a házába. Én meg hazahajtottam.

- Merre mentél? - kérdeztem tőle.

Halkan fölnevetett.

- Hát az autópályán, te bolond - mondta, és még soha annyi ráncot nem láttam az arcán, mint akkor.

Aztán csak ült, az eget bámulva.

- Elérkezett a nyár, amikor eltűnt. Nem sokszor láttam... akkor nyáron volt a tűz, emlékszel, meg az a nagy vihar, ami kidöntötte a fákat. Sok dolga van ilyenkor egy házgondnoknak. Ő, időről időre *eszembe jutott* persze az a nap, az a csók, de már szinte álomnak tűnt az egész. Mint amikor tizenhat éves koromban semmi másra nem tudtam gondolni, csak a lányokra. George Bascomb földjének nyugati végét szántottam épp, a tó túloldalán van, a hegyek felé, és közben arról álmodoztam, amiről tizenéves fiúk szoktak. Egyszer az eke kifordított egy követ, az meg fölhasadt és *vérezni kezdett*. Legalábbis nekem úgy tűnt, mintha vérezne. Vörös valami folyt elő a résből, aztán beszívta a föld. Anyámon kívül soha senkinek nem meséltem róla, és azt még neki sem mondtam el, mit jelentett ez számomra, mi történt velem, de mivel az alsógatyámat ő mosta, valószínűleg rájött. Mindenesetre azt ajánlotta, imádkozzak. Meg is tettem, de a megvilágosodás nem jött, egy idő után pedig egyre inkább úgy tűnt előttem, csak álmodtam az egészet. Néha előfordul az ilyen. Vannak *odabent* lyukak, Dave. Tudod?

- Igen - feleltem, és arra az éjszakára gondoltam, amikor én láttam valamit. Még '59-ben történt, rossz év volt, de a srácaim erről mit sem tudtak; ők csak enni akartak, mint rendesen. Láttam egy csapat fehér farkú szarvast Henry Brugger földjének a végében, úgyhogy kimentem oda sötétedés után egy zseblámpával. Augusztus volt. Nyáron, mikor jó kövérek, akár kettőt is elejthet az ember; a második visszajön megszimatolni az elsőt, mintha azt

mondaná: *Mi a fene? Máris itt az ősz?* - és akkor azt is leterítheti, mint egy tekebábút. Ennyi húsból hat hétig el lehet tartani a kölköket, a többit meg el kell ásni. Ezt a két fehér farkút már hiába keresik a vadászok novemberben, de hát a srácoknak enni kell. Mint a massachusettsi férfi is mondta, jó lenne, ha megengedhetné magának, hogy egész évben itt éljen, és én csak annyit tehetek ehhez hozzá, néha sötétedés után fizet meg az ember ezért az előjogáért. Szóval ott álltam lesben, és egyszerre valami nagy, narancssárga fényt láttam meg az égen; egyre lejjebb ereszkedett, én meg csak álltam és néztem, leesett állam a mellemet verte; amikor aztán elérte a tó felszínét, egy pillanatra bíbornarancs színben izzott fel, és sugarai mintha egész az égig hatoltak volna. Soha senki nem mondott nekem semmit erről a fényről, és én se meséltem el senkinek, részben, mert attól tartottam, kinevetnének, de azért is, mert tán elgondolkodtak volna rajta, mit is kerestem én odakint az éjszaka közepén. Egy idő után meg, ahogy Homer is mondta - úgy tűnt már, mintha az egészet csak álmodtam volna, és nem is tartottam fontosnak, hisz semmi kézzelfogható hasznom nem származott belőle. Olyan volt, akár a holdsugár. Megfoghatatlan. Nem tudtam belőle semmit kiokoskodni, így aztán nem törődtem vele, mint az ember, aki tudja, a nap így is, úgy is fölkel.

- *Lyukak a dolgok közepén* - mondta Homer, és kiegyenesedett ültében, mint egy megszállott. - Pontosan a nyavalyás *közepén*, nem ám a bal vagy a jobb szélén, ahol az ember már periférikusan lát, és elintézheti annyival, hogy „Hát, végül is...”. Pont ott vannak, meg lehet kerülni őket, ahogy az ember a kátyút kikerüli az úton, nehogy a tengelye eltörjön. Érted? Aztán meg elfelejti. Vagy mint mikor szántja az ember a földjét. Ha van benne valami *törés*, ahol csak sötétséget látni, mintha valami üreg lenne ott, azt mondja: „Kerüld csak meg, öreg lovam. Ne bolygassuk! Itt balra jobb is a föld.” Mert olyankor nem üreget keres, nem is valami fiatalos izgalomra vágyik, csak szántani akar.

Lyukak a dolgok közepén.

Megint hosszú időre elhallgatott, én meg hagytam. Nem akartam sürgetni. Aztán végre megszólalt:

- Augusztusban tűnt el. Először július elején láttam, és ő olyan... - Homer felém fordult, és minden szót gondosan hangsúlyozva ejtett ki. - Dave Owens, ő olyan *gyönyörű* volt! Gyönyörű és vad és zabolátlan. Az apró ráncok, amelyek kezdtek feltűnedezni a szeme körül, mintha egy szálíg eltűntek volna. Worth Todd valami konferencián volt épp Bostonban.

Ő meg csak állt ott a terasz szélén - én a mezőn dolgoztam, az ingem is levettem -, és így szólt: „Homer, nem fogja elhinni.”

„Nem, asszonyom, de majd igyekszem” - válaszoltam.

„Találtam két új utat - mondta ő -, és legutóbb már csak hatvanhét mérföld volt az út Bangorba.”

Emlékeztem arra, mit mondott régebben, és így szóltam: „Az nem lehet, asszonyom. Bocsásson meg, de magam is lemértem az utat a térképen, és a csúcs hetvenkilenc... toronyíránt.”

Ő nevetett, és csinosabbnak látszott, mint valaha. Mint egy istennő a napfényben azon a mesebeli hegyen, ahol nincs más, csak zöldellő fű és szökőkutak, és nincs tövis, ami az ember karjába tépne. „Úgy van - mondta erre ő -, és egy mérföldet se lehet lefutni négy perc alatt. Ezt matematikailag *bebizonyították*.”

„Az nem ugyanaz” - mondtam én.

„Dehogynem - felelte ő. - Hajtsa össze a térképet, és nézze meg, úgy hány mérföld, Homer. Kicsit kevesebb lesz, ha kicsit hajtsa össze, és sokkal kevesebb, ha nagyon összehajtsa.”

Akkor visszaemlékeztem az utunkra, ahogy az ember egy álomra emlékszik vissza, és azt mondtam: „Asszonyom, egy papírra vetett térképet összehajthat, de a *földet* nem. Vagy legalábbis nem ajánlatos megkísérelni. Jobb, ha elfelejti.”

„Nem, uram - felelte ő. - Ez most az egyetlen dolog az életemben, amit nem akarok elfelejteni, mert *ott van*, és az *enyém*.”

Három héttel később - körülbelül két héttel az eltűnése előtt - fölhívott Bangorból. Azt mondta: „Worth New Yorkba utazott, és én lejövök. De elhagytam azt az átkozott kulcsot, Homer. Szeretném, ha kinyitná a házat, hogy bemehessek.”

Nos, az a hívás nyolc órakor érkezett, épp hogy elkezdett sötétedni. Bekaptam egy szendvicset meg egy sört indulás előtt - lehetett vagy húsz perc. Aztán átmentem. Összesen, mondjuk, negyvenöt perc lehetett. Amikor odaértem Toddékhoz, a bejárón végighajtva észrevettem, a fészerben ég a lámpa, márpedig én nem hagytam égve. Egyre azt néztem, és majdnem beleszaladtam az ő kis sportkocsijába. Olyan ferdén állt, mintha egy részeg ember hagyta volna ott, és egész az ablakáig belepte a piszok, beleragadva pedig olyan valamik, amik leginkább hínárra hasonlítottak... de amikor rájuk világítottam, mintha *mozogtak* volna. Leparkoltam mögötte, és kiszálltam a furgonomból. Az a valami nem hínár volt, mégis növényféleség, de mozgott... lassan, lomhán, mintha haldokolna. Megérintettem egy darabját, mire megpróbált a kezem köré tekeredni. Mocskos és undorító volt. Elrántottam a kezem, és a nadrágomba töröltem. Előrementem a kocsi orrához. Mintha kilencvenmérföldnyi pocsolyás mocsárvidéken hajtott volna át. *Megfáradtnak* látszott, úgy bizony. A szélvédőt ellepték a szétkenődött bogarak - csakhogy semmiféle olyan bogárhoz nem hasonlítottak, amelyet életemben addig láttam. Volt köztük egy lepke, akkora, akár egy veréb, szárnyai még mindig verdestek kicsit, erőtlenül, halódva. Aztán voltak moszkítószzerű lények, de ezeknek

igazi, látható szemük volt - és mintha *engem* néztek volna. Hallottam, amint a növények a sportkocsi oldalát kaparásszák, haldokolva, próbálva megragadni valamit. Csak arra tudtam gondolni, hol a csudában járhatott. És hogy érhetett ide mindössze háromnegyedóra alatt? Aztán megláttam valami mást. Valamiféle állatot félig szétkenődve a hűtőrácson, pont a Mercedes-embléma alatt - tudod, az a körbe zárt csillag. A legtöbb kisállat, ami az úton elénk kerül, a kocsi alatt szenved ki, mert összehúzzák magukat, mikor az nekik megy, azt remélve, hogy további baj nélkül áthalad majd fölöttük, és nem nyúzza le a bőrüket. De előfordul, hogy egy fölugrik, de nem ám földre, hanem egyenesen annak az átkozott kocsinak, mintha még egy utolsót akarna harapni abba a nyavalyásba, ami meg akarja ölni - tudtam, van ilyen. Ez a lény is tán ezt választotta. Mindenesetre elég gonosznak látszott ahhoz, hogy akár egy Sherman tankra is ráugorjon. Mintha egy mormota és egy menyét keveréke lett volna, de még mindenféle rémség be volt dobva nála, ami nem igazán festett jól a testén. Szinte bántotta a szemet, Dave; sőt még rosszabb, az *agymat* bántotta. Irhájának fényét elvette a ráfröcsögött vér, lába párnáinak végéből pedig karmok meredeztek, akár a macskáé, csak hosszabbak. Nagy, sárgás szemei üvegesen bámultak. Gyerekkoromban volt egy porcelángolyóm, az nézett ki így. És a fogai. Hosszú, hegyes fogak, akárha stoppolótűk álltak volna ki a szájából, belemélyedtek az acél hűtőrácsba. Hát ezért lógott rajta még mindig; *magát* akasztotta föl a fogaival. Csak ránéztem, és tudtam, a feje tele volt méreggel, mint a csörgőkígyónak, és ráugrott a sportkocsira, mikor látta, hogy az le akarja gázolni. Halálra akarta harapni. Én aztán biztos nem szedtem volna le onna, hisz a kezem tele volt vágásokkal - a szalmaszáraktól - , és holtbiztosra vettem, hogy a mérge, ha beleszivárog valamelyikbe, rögtön végez velem.

Átmentem a vezetőülés felőli ajtóhoz, és kinyitottam. Meggyulladt a belső világítás, és én megnéztem a lenullázható mérföldszámlálót... 31,6-et mutatott.

Egy darabig csak néztem, aztán a hátsó ajtóhoz mentem. Az asszony fölszakította a szúnyoghálót, és betörte az üveget a zár mellett, átdugta a kezét, és kinyitotta az ajtót. Egy levél is feküdt ott, ez állt benne: „Kedves Homer! Kicsit előbb értem ide, mint gondoltam. Találtam egy fantasztikus útvonalat! Maga még nem volt itt, úgyhogy úgy jöttem be, akár egy betörő. Worth holnapután érkezik. Megjavítaná addigra a szúnyoghálót, és beüvegezné az ajtót? Én nagyon remélem. Még fölzaklatná a dolog. Ha nem jönnek ki üdvözölni, akkor biztos alszom. Nagyon fárasztó volt az út, de egykettőre ideértem! Ophelia.”

Fárasztó! Még egy pillantást vettem arra a kísértetlenyre a kocsi hűtőrácsán, és azt gondoltam, bizony, *igen* fárasztó lehetett. Istenemre, *de milyen!*

Ismét szünetet tartott, az ujjait tördelte nyugtalanul.

- Aztán már csak egyetlenegyszer láttam. Vagy egy héttel később. Worth is ott volt, de a tóban úszkált oda-vissza, oda-vissza, mintha fát fűrészelne vagy papírokat írna alá. Azt hiszem, inkább az aláírásokra hasonlított.

„Asszonyom - mondtam -, semmi közöm ugyan hozzá, de igazán abbahagyhatná már. Azon az éjszakán, amikor lejött, és betörte az ajtó üvegét, hogy be tudjon menni, láttam valamit a kocsi elején lógni...”

„Ó, a mormotát! Attól már megszabadultam” - mondta ő.

„Krisztusom! - törtem ki. - Remélem, vigyázatosan csinálta!”

„Fölvettem Worth kertészkesztyűjét - felelte. - Különben se volt semmi rendkívüli, csak egy elütött mormota pár méregfoggal.”

„De asszonyom - mondtam -, ahol mormoták vannak, ott vannak medvék is. És ha a maga útja mentén ilyen mormoták járnak, mi lett volna, ha egy medvébe botlik?”

Rám nézett, és megláttam benne azt a másik nőt - azt a Diana nőt. Azt mondta: „Ha arra másfélék a dolgok, Homer, talán én is hozzájuk idomulok. Nézze.”

A haját hátul összefogta, akár egy pillangót, és egy hajtű volt átdugva rajta. Most leengedte. Az a fajta haj volt, ami fölött elábrándozik a férfiember, milyen is lenne egy párnán szétterülve. Azt mondta: „Kezdett már őszülni, Homer. Lát most egy ősz szálat is?”

Azzal ujjjaival szétzilálta, hogy a napfény megcsillanjon rajta.

„Nem én” - feleltem.

Ő rám nézett, a szeme szikrázott, és így szólt: „A felesége jó asszony, Homer Buckland. Látott engem a boltban meg a postahivatalban, váltottunk is egy-két szót, és láttam, olyan megvetéssel nézi a hajam, ahogy csak nők tudják. Tudom, mit mond, mit mesél most a barátnőinek... hogy Ophelia Todd festeni kezdte a haját. Pedig nem. Többször is eltévedtem, miközben a rövidebb utakat kerestem... eltévedtem... és elvesztettem az ősz hajszálaimat is.” Azzal föl kacagott, nem úgy, mint egy főiskolás lány, hanem mint egy középiskolás. Csodáltam őt, megbűvölt a szépsége, de akkor megpillantottam az arcán azt a másféle szépséget is... és megint félni kezdtem. Őt féltettem, de félttem is *tőle*.

„Asszonyom - szóltam -, többet is veszíthet, mint az ősz hajszálait.”

„Nem - felelte ő. - Mondom, odakint más leszek. Amikor az úton robogok a kis kocsimban, nem Ophelia Todd vagyok, Worth Todd felesége, akinek sosem lehetett gyereke, aki megpróbálkozott a költészettel is, de nem sikerült neki, aki bizottsági üléseken üldögél és jegyzetel meg ilyesmi. Azon az úton a legbenső éneket adom, úgy érzem magam, mint...”

„Diana” - mondtam.

Ő furán nézett rám, és kicsit meglepődve, aztán elnevette magát. „Ó, biztos valami istennő - mondta. - Nem rossz ötlet, hisz én éjszakai lény vagyok - szeretek fönmaradni, míg ki nem olvasom a könyvem, a tévében még a himnuszt is megnézem, és mert nagyon sápadt is vagyok, akár a hold - Worth mindig azt mondja, valami erősítőszert kéne nekem, vagy vérvizsgálat vagy valami efféle szamárság. De a szívében minden asszony istennő szeretne lenni, azt hiszem - a férfiak ennek csak tompa visszhangját fogják föl, és megpróbálnak piederasztárra emelni bennünket. (Egy nőt, aki végigpisili a lábát, ha nem guggol le! Viccesen hangzik, ha az ember nem gondolja végig.) De amit egy férfi gondol, nem azt akarja a nő. A nő szabad teret akar, ennyi az egész. Hogy fölállhasson, ha akar vagy sétálhasson... - Tekintete a bejárón álló kis sportkocsira tévedt, és a szeme összeszűkül. - Vagy *vezethessen*, Homer. Egy férfi ezt nem értheti meg. Ő azt hiszi, egy istennő az Olümposzt körülvevő dombokon kóborol legszívesebben, és gyümölcsöt eszik, pedig abban semmi isteni vagy istennői nincs. A nő csak azt akarja, amit a férfi - a nő *vezetni* akar."

„Csak vigyázzon, merre vezet, asszonyom" - mondtam én, ő pedig kacagott, és csókot nyomott a homlokomnak pont a közepére.

Azt mondta: „Majd vigyázok, Homer" - de ez nem jelentett semmit, tudtam jól, mert úgy mondta, mint az az ember, aki megígéri, vigyázni fog a feleségére és a lányára, pedig tudja, hogy nem fog... nem tud.

Visszamentem a teherautóhoz, és integettem neki, egy héttel később pedig Worth bejelentette, hogy eltűnt. Ő is meg a kis sportkocsija is. Todd hét évet várt, aztán hivatalosan is holtta nyilvánította, és újabb egy év várakozás és fontolgatás után - a választását mégsem dicsérhetem - feleségül vette a második Mrs. Toddot, azt, aki az előbb hajtott el erre. Persze nem várhatom, hogy egy szót is elhiggy ebből a meséből.

Az égen az egyik nagy, lapos fenekű felhő annyira elmozdult, hogy kibukkanjon a hold kísértete, a tányér fele, sápadt, akár a tej. És a szívemben valami megugrott a látványra, félig a rémülettől, félig a szeretettől.

- Pedig elhiszem - mondtam. - Minden egyes átkozott szavadat. Ha nem is igaz, Homer, annak kéne lennie. Karjával átölelte a nyakam, mert ennél többet férfi csak nővel tehet, nevetett és fölállt.

- Még ha nem *kéne* is így lennie, így van - mondta. Elővette óráját a nadrágzsebéből, és megnézte. - Le kell mennem, megnézni Scotték házát. Velem jössz?

- Azt hiszem, inkább elüldögélek itt - feleltem -, és gondolkodom.

A lépcsőhöz ment, aztán megfordult, és rám nézett félmosollyal.

- Azt hiszem, igaza volt - mondta. - *Valóban* mássá vált azokon az utakon, amiket ő fedezett fel... ott semmi sem merete volna bántani. Téged vagy engem talán igen, de őt nem. És azt hiszem, mostanra megfiatalodott.

Azzal beszállt a teherautójába, és elporzott, hogy ellenőrizze Scotték házát.

Ennek immár két éve, és Homer azóta Vermontba költözött, amint azt már említettem is.

Egy este eljött meglátogatni. Gondosan megfésülködött, megborotválkozott, és arcszesz kellemes illata érződött rajta. Arca tiszta volt, szeme élénken csillogott. Azon az estén inkább hatvannak nézett ki, semmint hetvennek, és én örültem neki, és egy kicsit irigyeltem. A köszvény rusnya öreg halász, de aznap éjjel úgy tűnt, Homer kezébe egyetlen horgát sem mélyesztette bele úgy, mint az enyémbé.

- Elmegek - mondta.

- Igen?

- Igen.

- Jól van; megadtad az új címedet, hogy a leveleid utánad küldhessék?

- Nem kell semmit utánam küldeni - válaszolta. - A számláimat kifizettem.

Tiszta lappal kezdek.

- Hát, akkor add meg nekem a címed. Néha írok majd, te vén csataló. - Máris éreztem, amint a magány köpönyege rám terül... és rápillantva megértettem, nem egészen úgy állnak a dolgok, ahogy elképzeltem.

- Még nincs címem - felelte.

- Nem baj - mondtam. - *Tényleg* Vermontba mész, Homer?

- Hát - válaszolta -, legalábbis az emberek így tudják majd.

Alig mertem megkérdezni tőle:

- Hogy néz ki most?

- Mint Diana - mondta. - De kedvesebb.

- Irigyellek, Homer - mondtam, és valóban irigyeltem.

Az ajtóban álltam. Félhomály volt, mélyen benne jártunk a nyárban, a mezőkről vastagon áradt a vadrépa illata. A telihold ezüsthidat vert a tavon. Ő végigsétált a tornácon és le a lépcsőn. Egy autó állt az enyhe útkanyarulatban, motorja mély hangon duruzsolt, ahogy azoké a régi kocsiké, amelyek még mindig önemésztő sebességgel száguldoznak torpedóként az utakon. Most, hogy utánagondolok, az a kocsi valóban *úgy nézett ki*, mint egy torpedó. Kissé ütött-kopott volt, de kinéztem belőle, hogy erőlködés nélkül bírja a százat. Ő megállt a lépcső aljában, és fölvettem valamit - a benzineskannája volt az, a nagyobbik, tízgallonos. Kisétált az úton a kocsi jobb oldali ajtajához. Az asszony áthajolt, és kinyitotta neki. A belső világítás meggyulladt, és egyetlen pillanatra megláttam őt, arcát keretező hosszú, vörös hajával, homloka úgy

csillogott, akár egy lámpa. Úgy csillogott, akár a *hold*. Homer beszállt, és az asszony elhajtott. Kiálltam a tornácra, és figyeltem a sötétben a kis sportkocsi hátsó lámpáinak meg-megvillanó vörös fényét... ahogy egyre kisebb és kisebb lett. Előbb még parázsra hasonlított, majd szentjánosbogárra, aztán végleg eltűnt.

Vermont, mondom a városiaknak azóta, és ők el is hiszik, mert olyan messze van, legtöbben el sem tudnak képzelni nagyobb távolságot. Olykor magam is csaknem elhiszem, leginkább ha fáradt vagyok és kimerült. Máskor sokat gondolok rájuk - mint most, azt hiszem, egész októberben, mert ebben a hónapban gondolkodik az ember a legtöbbit távoli helyekről és az utakról, melyeken odajuthat. A Bell boltja előtti padon üldögélek, és Homer Bucklandre meg arra a gyönyörű lányra gondolok, aki áthajolt, hogy kinyissa neki az ajtót, amikor odaért a teli benzineskannával a jobb kezében - az a lány nem nézett ki többnek tizenhat évesnél, akinek még meg sem száradt a tinta a jogosítványán, a szépsége elképesztett, de azt hiszem, ma már egy férfit sem ölne meg vele; egy pillanatra rám vetődött a tekintete, mégsem haltam meg. Bár lelkem mélyén holtan rogytam volna a lába elé.

Az Olümposz elkápráztathatja a szemet és a szívet, sokan kutatják is, és néhányan tán rá is bukkannak az odavezető útra, de én úgy ismerem Castle Rockot, akár a tenyeremet, és sosem hagynám el semmiféle rövidebb útert, akárhová vezessen is; októberben az égbolt a tó fölött ugyan nem képrázatos, de nagyon kellemes, azokkal a lassan vonuló nagy fehér felhőkkel; itt ülök a padon, és 'Phelia Toddra meg Homer Bucklandre gondolok, de nem feltétlenül akarok ott lenni, ahová ők kerültek... csak azt sajnálom, hogy nem dohányzom.

Az istenek szövegszerkesztője

Első pillanatra úgy nézett ki, mint egy Wang szövegszerkesztő - Wang billentyűzete és Wang burkolata volt. Richard Hagstrom csak a második pillantásra vette észre, hogy a burkolatot fölfeszítették (nem is túl finoman; mintha egy fűrészlappal csinálták volna), és behelyeztek egy valamivel nagyobb IBM-katódcsővet. Az ásatag lemezek, amelyek ezzel a fura korccsal érkeztek, korántsem voltak hajlékonyak; keménységük Richardot a kölyökkorában látott 45-ös bakelitokéra emlékeztette.

- *Isten* szent nevére, mi ez? - kérdezte Lina, amikor ő és Mr. Nordhoff darabonként átcipelték a dolgozószobájába. Mr. Nordhoff Richard Hagstrom bátyja és családja - Roger, Belinda és a fiúk, Jonathan - szomszédságában lakott.

- Jon építette - felelte Richard. - Mr. Nordhoff szerint nekem szánta. Leginkább egy szövegszerkesztőhöz hasonlít.

- Ó igen - mondta Nordhoff. Túl járt már a hatvanas évein, a cipekedés alaposan kifárasztotta. - Ezt mondta a szegény kölyök... nem tehetnénk le egy percre, Mr. Hagstrom? Kivagyok.

- Dehogynem - felelte Richard, aztán a fiát, Setht hívta, aki épp az alagsorban csiholt ki különös, atonális hangokat Fender gitárjából. Azt a szobát Richard annak idején, amikor a burkolómunkákat végezte rajta, „családi helyiségnek” szánta, ehelyett azonban a fia rendezte be „próbateremnek”.

- Seth! - kiáltotta. - Gyere, segíts!

Odalent Seth tovább facsarta az akkordokat a Fenderből. Richard Mr. Nordhoffra nézett, és vállat vont, nem tudta elrejteni szégyenkezését. Nordhoff is megvonta a vállát, mintha csak azt mondaná: *Kölyök! Mi mást várhat tőlük az ember manapság?* Csak hát mindketten tudták, hogy Jon - szegény szerencsétlen Jon Hagstrom, bolond bátyjának a fia - más volt.

- Kedves öntől, hogy segített - mondta Richard.

Nordhoff vállat vont.

- Mi mást kezdetne egy vénember az idejével? És azt hiszem, ez a legkevesebb, amit megtehettem Johnnyért. Ingyen lenyírta mindig a füvem, tudta ezt? Én ki akartam fizetni neki, de a kölyök sosem fogadta el. Remek fiú volt. - Nordhoff még mindig nem kapott rendesen levegőt. - Nem kaphatnék egy pohár vizet, Mr. Hagstrom?

- Dehogynem. - Maga hozott neki, mert a felesége nem mozdult a konyhaasztal mellől, ahol valami puhafedelű erotikus regény olvasásába merült, és közben egy Twinkie-t rágsált. - Seth! - kiáltotta a férfi újra. - Gyere föl segíteni, oké?

Seth azonban tovább játszotta halk, keserű futamait a Fenderen, amelynek részleteit Richard még mindig fizette.

Meghívta Nordhoffot vacsorára, de az öreg udvariasan visszautasította. Richard bólintott, ismét zavarba jött, ez alkalommal azonban jobban titkolta. *Egy olyan rendes fickónak, mint te, miért van ilyen családjá?* - kérdezte egyszer Bernie Epstein, egy barátja, Richard pedig csak megcsóválta a fejét, ugyanazt a tompa szégyenkezést érezve, mint most. Ő *tényleg* rendes fickó volt. És mégis, valahogy ez jutott neki - egy túlsúlyos, komor feleség, aki meg volt győződve róla, hogy az élet minden jó dolgából kihagyták, hogy rossz lóra tett (ám ezt sohasem vallotta volna be őszintén), és egy zárkózott, tizenöt éves fiú, aki évről évre bukdácsolt végig abban az iskolában, ahol Richard is tanult valamikor... egy fiú, aki fura akkordokat játszott a gitárján reggel, délben, este (de legfőképpen éjjel), azzal a szent meggyőződéssel, hogy az életben ezzel is elbodogul majd.

- És mit szólna egy sörhöz? - kérdezte Richard. Nem akarta még elengedni Nordhoffot - Jonról szeretett volna még egyet-mást hallani.

- Az most nagyon jólesne - szolt Nordhoff, és Richard hálásan bólintott.

- Remek - mondta, azzal visszament két Budért.

Dolgozószobája egy apró, fészerszerű építményben volt, mely a háztól teljesen külön állt - akárcsak a család lakhelye, ez is az ő keze munkáját dicséri. Attól eltérően azonban ezt a helyet csak magának szánta - ahonnan kizárhatja azt az idegent, aki feleségül vett, és a másik idegent, akinek az előbbi adott életet.

Lina persze nem egyezett bele, hogy neki saját kuckója legyen, megakadályozni azonban nem tudta - ez egyike volt a felesége fölött aratott apró győzelmeinek. Úgy gondolta, bizonyos szempontból az asszony rossz lóra tett - amikor tizenhat éve összeházasodtak, mindketten azt hitték, a férfi csodálatos, jól jövedelmező regényeket fog írni, és hamarosan mindegyikük a saját Mercedes-Benzével furikázik majd. Egyetlen megjelent regénye azonban nem jövedelmezett túl jól, és mint azt a kritikusok sietve kimutatták, csodálatosnak nem volt mondható. Lina álláspontja megegyezett a kritikusokéval, és ezzel kezdődött az ő eltávolodásuk.

Így lett az a középiskolai tanári állás - amelyet mindketten csupán első lépcsőfoknak képzeltek a hírnév, dicsőség és gazdagság felé vezető úton - már

tizenöt éve legjelentősebb bevételi forrásuk; rohadt nagy egy lépcsőfok, gondolta egyszer. De az álmait sosem adta fel teljesen. Novellákat írt, és alkalmanként egy-egy cikket. Az írószövetség elismert tagja volt. Évente körülbelül 5000 dollár pluszt keresett meg az írógépével, és akármennyit zsörtölődött is miatta Lina, ezért igazán megérdemelte a saját dolgozószobát... különösen, mióta az asszony nem volt hajlandó tovább dolgozni.

- Szép kis hely ez - szólt Nordhoff, körülnézve az apró szobában, melynek falait régimódi nyomatok díszítették. A korcs szövegszerkesztő az asztalon trónolt, a központi memóriaegység pedig alatta. Richard öreg Olivetti elektromos írógépét egyelőre félrerakták, az egyik iratszekrény tetejére.

- A célnak megfelel - mondta Richard. A szövegszerkesztő felé bólintott. - Ugye nem gondolja komolyan, hogy ez valóban működik? Jon még csak tizennégy éves volt.

- Furán néz ki, nem?

- Furán bizony - hagyta rá Richard.

Nordhoff fölnevetett.

- Maga még a felét se látta - szólt. - Bekukucsáltam hátul a monitorba. Pár drót az IBM-től van, mások meg a Radio Shackból. Egy Western Electric telefon nagy része is be lett építve. És akár hiszi, akár nem, egy kis motor egy Erector Set építőjátékból. - Belekortyolt a sörébe, aztán, mintha csak most jutott volna eszébe, hozzátette: - Tizenöt. Betöltötte a tizenötöt. Pár nappal a baleset előtt. - Szünetet tartott, aztán megismételte, a sörösüvegbe bámulva: - Tizenöt. - Nem mondta túl hangosan.

- *Erector Set?* - Richard az öregre kacsintott.

- Úgy van. Az Erector Set egy elektromos modelljáték. Jonnak is volt egy, mióta is... ó, talán hatéves kora óta. Éntőlem kapta egyszer karácsonyra. Már akkor bolondult az ilyen műtyürekért. Mindenféle műtyürekért, úgyhogy az Erector Set kis motorjai is alighanem fölkellették az érdeklődését. Csaknem tíz éven át megtartotta. Nem sok kölyök teszi ezt meg, Mr. Hagstrom.

- Nem - felelte Richard, Seth játékosdobozaira gondolva, amelyeket az évek során elhajigált, megunta, elfelejtette vagy egyszerűen csak tönkretette őket. A szövegszerkesztőre pillantott. - Szóval nem működik.

- Nem merném lefogadni, amíg ki nem próbálja - mondta Nordhoff. - Az a kölyök szinte már elektronikai zseni volt.

- Ez azért, azt hiszem, kissé túlzás. Tudom, imádoztam szerelni, és hatodikos korában nyert az Állami Tudományos Fesztiválon...

- Ott sokkal idősebb kölyköket főzött le, néhányuk végzős középiskolás volt - mondta Nordhoff. - Legalábbis az anyja ezt mondta.

- Így van. Mind nagyon büszkék voltunk rá. - Ez persze nem volt egészen igaz. Richard volt büszke rá, és Jon anyja; az apja nem is törődött vele. - De

azért a Tudományos Fesztivál pályaművei és aközött, hogy valaki egy saját, hibrid szófacsarót épít... - Vállat vont.

Nordhoff lerakta a sörét.

- Volt egy kölyök, még az ötvenes években - mondta -, aki részecskegyorsítót épített két levesporos dobozból meg vagy öt dollár értékű elektromos szereléből. Jon mesélt róla. Meg arról, hogy egy új-mexikói kisvárosban élő kölyök fölfedezte a tachionokat - azokat a negatív töltésű részecskéket, melyek állítólag visszafelé haladnak az időben -, méghozzá 1954-ben. Egy kölyök a connecticuti Waterburyben pedig tizenegy évesen robbanóanyagot készített egy pakli kártya hátoldaláról lehámozott celluloidból. Levegőbe röpített vele egy üres kutyaházat. A kölykök furák néha. Különösen a szuperokosak. Meglepődne, mikre képesek.

- Talán. Talán meg is fogok.

- Rendes fiú volt, szó se róla.

- Egy kicsit szerette őt, ugye?

- Mr. Hagstrom - mondta Nordhoff -, én nagyon szerettem őt. Rendkívül beleváló kölyök volt.

És Richard arra gondolt, milyen furcsa - a bátyja, aki már hatéves kora óta nagy személtáda volt, remek nőt vett el feleségül, és egy remek fia született. Ő pedig, aki mindig igyekezett kedves és jó lenni (bármit jelentsen is a „jó” ebben a bolond világban), elvette Linát, akiből hallgatag, disznószerű asszony lett, majd életet adott Sethnek. Nordhoff őszinte, fáradt arcába nézve azon vette észre magát, igyekszik rájönni, hogy is történhetett meg mindez, és mennyi volt belőle a saját hibája, az ő csendes gyengeségének természetes következménye.

- Igen - mondta Richard. - Csakugyan az volt.

- Nem lepne meg, ha ez működne - szólt Nordhoff. - Egyáltalán nem lepne meg.

Miután Nordhoff elment, Richard Hagstrom bedugta a szövegszerkesztőt és bekapcsolta. Az zümmögni kezdett, és ő várta, hogy megjelenjen az IBM felirat a képernyőn. De nem jelent meg. Helyette hátborzongatóan, mint egy sírból szóló hang, ezek a szavak úsztak elő zöld kísértetekként a sötétségből:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! JON.

- Krisztusom - suttogta Richard, és lehuppant a székre. A baleset, amelyben életét veszítette a bátyja, a felesége és a fiuk, két héttel ezelőtt történt - valami kirándulásból jöttek hazafelé, és Roger részeg volt. Roger Hagstrom életében a részegség teljesen mindennapos dolognak számított. Ez egyszer azonban cserbenhagyta a szerencséje, és poros, vén furgonját egy kilencven láb mély

szakadékba kormányozta. Az összezúzódtott és kiégett. *Jon tizennégy éves volt - nem, tizenöt. Pár nappal a baleset előtt töltötte be a tizenötödiket, mondta az öreg. Még három év, és megszabadult volna attól a nagydarab, ostoba vadállattól. És nem sokkal az ő születésnapja után... jön az enyém.*

Mához egy hétre. A szövegszerkesztő lett volna Jon ajándéka a számára.

Ez még tovább rontotta a helyzetet. Richard nem tudta volna megmondani, hogyan vagy miért, de rontotta. Nyúlt, hogy kikapcsolja a monitort, aztán visszahúzta a kezét.

Egy kölyök részecskegyorsítót csinált két konzervdobozból meg öt dollár értékű elektromos autóalkatrészből.

Igen, és New York csatornarendszere tele van aligátorokkal, a légierő meg Nebraskában rejtegeti egy idegen lény jégbe fagyasztott testét. Halljunk még valamit. Marhaság. De talán nem is akarom biztosan tudni.

Fölkelt, körbesétált a monitor háta mögé, és bekukkantott a szellőzőréseken. Igen, épp ahogy Nordhoff mondta. Drótok RADIO SHACK MADE IN TAIWAN felirattal. Drótok WESTERN ELECTRIC, WESTREX és ERECTOR SET felirattal, a védjegyet jelző, körbe zárt kis r-rel. És látott valami mást is, valamit, amit Nordhoff vagy nem vett észre, vagy nem akart megemlíteni. Egy Lionel villanyvasút-transzformátor is volt odabent, úgy körbedrótozva, mint Frankenstein menyasszonya.

- Krisztusom - mondta nevetve, mégis a sírással küzdve. - Johnny, mit hittél, mit csinálsz?

Pedig nagyon jól tudta. Évek óta álmodozott és beszélt arról, milyen jó lenne egy saját szövegszerkesztő, és amikor Lina gúnyos kacagását már nem bírta elviselni, inkább Jonnak mesélt róla.

- Gyorsabban írhatnék vele, gyorsabban javíthatnék vele, több munkát vállalhatnék - emlékezete szerint ezt mondta tavaly nyáron Jonnak; a fiú komolyan nézett rá világoskék, intelligens, de mindig annyira óvatos szemével, melyet fölnagyított a szemüveg. - Csodálatos lenne... igazán csodálatos.

- Akkor miért nem szerzel egyet, Rich bácsi?

- Mert azt nem ám csak úgy osztogatják - válaszolta Richard mosolyogva. - A Radio Shack-féle típus is háromezer dolcsi. Az árak onnan haladnak fölfelé, egészen tizennyolcezerig.

- Hát akkor majd építék neked egyet - mondta Jon.

- Még azt is megérhetjük - felelte Richard, hátba veregetve őt. És Nordhoff hívásáig nem is gondolt az esetre többet.

Drótok hobbibolti elektromos modellekből.

Egy Lionel villanyvasút-transzformátor.

Krisztusom.

Visszasétált előre, ki akarta kapcsolni, mintha az, ha valamit megpróbálna írni rajta, és nem sikerülne, bepiszkítaná az ő komoly, törekeny (szerencsétlen) unokaöccsének szándékát.

Ehelyett azonban megnyomta a VÉGREHAJT gombot a billentyűzeten. Mulatságos, apró ijedelem csiklandozta végig a gerincét, amikor megtette - VÉGREHAJT, fura egy szó, ha az ember jobban belegondol. Ez a szó nem az írás fogalmához társítható; inkább a gázkamrához és a villamosszékhez... és talán az út széléről elrugaszkodó poros vén furgonokhoz.

VÉGREHAJT.

A központi memóriaegység hangosabban zúgott, mint bármelyik, amit bolti nézelődései során kipróbált; szinte már bömbölt. *Mi van a memóriaegységben, Jon? töprengett. Ágyrugók? Egy sor villanyvasút-transzformátor? Levesporos dobozok?* Megint eszébe jutott Jon szeme, nyugodt, finom vonású arca. Vajon csak furcsa vagy egyenesen beteges dolog az, ha valaki féltékeny egy másik ember fiára?

Ő az enyém kellett volna legyen. Én tudtam... és azt hiszem, ő is. Aztán ott volt Belinda, Roger felesége. Belinda, aki túl gyakran viselt napszemüveget borús időben is. Méghozzá hatalmasakat, mert a szem körüli lila foltok rossz szokása, hogy nagyra nőnek. Ő pedig néha ránézett, amint az asszony nyugodtan, mégis éberén meghúzódott Roger harsány otrombasága mögött, és ugyanaz a gondolat ötlött az eszébe: *Ő az enyém kellene hogy legyen.*

Rettenetes gondolat volt ez, mert a középiskolában mindketten ismerték Belindát, sőt randizgattak is vele. Közte és Roger közt két év volt a korkülönbség, Belinda pedig pontosan kettejük közé esett, Richardnál egy évvel idősebb, Rogernél egy évvel fiatalabb volt. Voltaképp Richard ismerkedett meg először a lánnyal, aki aztán Jon anyja lett. De közbelépett Roger, az idősebb és nagyobb, Roger, aki mindig megkapta, amit akart, Roger, aki elintézte, aki az útjába állt.

Megijedtem. Megijedtem, és elengedtem őt. Valóban ilyen egyszerűen történt? Édes Istenem, segíts, azt hiszem, igen. Szeretném máshogy földézni, de talán jobb, ha legalább a gyávaságomat illetően nem próbálom átverni magam. No meg a szégyenérzetet illetően.

De még ha ez mind igaz lenne is - ha Lina és Seth valamiképp az ő semmirekellő bátyjához tartozott volna. Belinda és Jon pedig hozzá -, mit bizonyítana? Különbben is, hogy keveredhet egy józanul gondolkodó ember efféle abszurd spekulációkba? Nevettél? Sikítottál? Lelőtted magad egy sárga kutya miatt?

Nem lepne meg, ha működne. Egyáltalán nem lepne meg.

VÉGREHAJT.

Ujjai sebesen futottak végig a billentyűkön. A képernyőre nézett, és ezeket a betűket látta zölden ott lebegni:

A BÁTYÁM EGY SEMMIREKELLŐ RÉSZEGES ALAK VOLT.

Ott lebegtek, és Richardnak hirtelen eszébe jutott egy gyermekkori játékszere. Bűvös golyó volt a neve. Az ember kérdezett tőle valamit, amire igennel vagy nemmel lehetett felelni, aztán megfordította a bűvös golyót, hogy megtudja, mi a véleménye a dolgról - hamisan csengő, mégis elbűvölően rejtélyes válaszai között ilyenek voltak, mint: CSAKNEM BIZONYOS, NEM VENNÉK RÁ MÉRGET vagy KÉRDEZD MEG KÉSŐBB.

Roger irigyelte tőle a játékát, és végül, miután egyszer rákényszerítette, hogy odaadja neki, teljes erőből a járdához vágta, darabokra törte. Aztán csak röhögött. Miközben most itt ült, hallgatva a Jon által összetákolt központi memóriaegység furcsán ingadozó bömbölését, Richard visszaemlékezett, hogyan rogyott le a járdára zokogva, nem tudta elhinni, hogy a bátyja valóban ilyet tett.

- Bögőmasina, bögőmasina, micsoda egy bögőmasina! - gúnyolódott Roger. - Hisz az egész csak egy olcsó, szaros kis játék volt, Richie. Idesüss, pár cédula meg egy jó adag víz, ennyi volt benne.

- *MEGMONDALAK!* - visította Richard teli tüdőből. Érezte, a feje átforrósodik. Az orra is bedugult a megszégyenültség könnyeitől. - *BEÁRULLAK, ROGER! MEGMONDALAK A MAMÁNAK!*

- Ha megteszed, eltöröm a karod - felelte Roger, és hátborzongató vigyorából Richard megértette, hogy komolyan gondolja. Nem árulta be.

A BÁTYÁM EGY SEMMIREKELLŐ RÉSZEGES ALAK VOLT.

Hát, akármilyen furán eszábálták is össze, a képernyőre mindenesetre írt. De hogy a központi memóriaegység el is tárolja-e az információkat, az még a jövő zenéje, a Jon által összekapcsolt Wang billentyűzet és IBM-monitor azonban valóban működött. Véletlenül néhány fölöttébb kellemetlen emléket is fölidézett benne, de ez már nem Jon hibája.

Körülnézett a dolgozószobában, és tekintete végül azon az egyetlen fényképen akadt meg, amelyet nem ő választott ki ide, és nem is szeretett. Lina egy műtermi portréja volt, az asszony két évvel ezelőtti karácsonyi ajándéka a számára. *Szeretném, ha a dolgozószobádban akasztanád ki,* mondta, és ő persze engedelmeskedett. Azt gondolta, az asszony így tartja rajta a szemét akkor is, ha épp nincs itt. *El ne feledkezz rólam, Richard. Itt vagyok. Talán rossz lóra tettem, de azért még itt vagyok. Erre jobb lesz, ha emlékszel.*

A műtermi portré a maga természetellenes színárnyalataival különösmód beilleszkedett a Whistler-, Homer- és N.C. Wyeth-nyomatok szeretetreméltó körébe. Lina félig lehunyta a szemét, szája görbülete mintha egy befejezetlen

mosolyt formázott volna. *Még itt vagyok, Richard*, ezt mondta a szája. *El ne felejtse.*

Begépelte:

A FELESÉGEM FÉNYKÉPE A DOLGOZÓSZOBÁM NYUGATI FALÁN LÓG.

A szavakra nézett, de nem tetszettek jobban neki, mint maga a kép. Rácsapott a TÖRÖL gombra. A szavak eltűntek. A képernyőn semmi sem maradt, csak az egyenletesen villogó kurzor.

Fölnézett a falra, és azt látta, a felesége képe is eltűnt.

Nagyon hosszú ideig ült ott - legalábbis neki úgy tűnt -, és a falat bámulta, ahol azelőtt a kép lógott. Ami végül is visszarántotta a valóságba hitetlenkedésének sokkjából, a központi memóriaegységből áradó szag volt - egy szag, amelyre ugyanolyan tisztán emlékezett gyermekkorából, mint a bűvös golyóra, amit Roger összetört, csak mert nem az övé volt. Ez a szag egy villanyvasút-transzformátorból jött. Azt jelenti, gyorsan ki kell kapcsolni, hogy lehűlhessen.

Ki is kapcsolja mindjárt.

Csak egy perc.

Fölkelt, és bár lába mintha megbénult volna, odament a falhoz. Végigfuttatta ujjait az Armstrong-faburkolaton. Itt volt a kép, igen, *pontosan itt*. De most eltűnt, és az akasztója is eltűnt, sőt a lyukat sem látta a falon, ahova az akasztót becsavarozta.

Eltűnt.

A világ hirtelen elsötétült, és ő hátratántorodott, miközben agyán tompán átsuhant, hogy most el fog ájulni. Összeszorította a fogát, mígnem minden újra kitisztult előtte.

Lina képének hült helyéről a szövegszerkesztőre pillantott, amit halott unokaöccse eszkábált neki össze.

Meglepődne, mikre képesek, hallotta a fejében Nordhoff hangját. Meglepődne, mikre képesek, meglepődne, mikre képesek, ó igen, ha egy kölyök az ötvenes években olyan részecskéket fedezett föl, amelyek visszafelé haladnak az időben, meglepődne, mire képes a maga zseni unokaöccse pár kidobott szövegszerkesztő-alkatrésszel, egy kis dróttal és néhány elektronikai szereléssel. Annyira meglepődne, hogy úgy érezné, megőrült.

A transzformátor szaga áthatóbbá, erősebbé vált, és most már füstcsíkokat is látott előkukorodni a monitor hátuljának szellőzőnyílásain. A központi memóriaegység zaja is tovább erősödött. Ki kéne már kapcsolni - akármilyen okos volt is Jon, ennek az örült masinának minden gyengéjét nem maradt ideje kijavítani.

De vajon tudta, hogy így működik?

Úgy érezve magát, mintha csak a saját képzeletében létezne, Richard visszaült a monitor elé, és begépelte:

A FELESÉGEM KÉPE A FALON LÓG.

Egy pillanatig nézegette a szöveget, aztán a billentyűzet felé fordult, és leütötte a VÉGREHAJT gombot.

A falra nézett.

Lina képe ismét ott lógott, ahol mindig is.

- Jézusom - suttogetta. - Jézus Krisztus.

Kezével végigtörölte arcát, a képernyőre nézett (megint üres volt a kurzortól eltekintve), és begépelte:

A PADLÓN NINCS SEMMI.

Aztán megérintette a BETOLD gombot, és hozzátette:

KIVÉVE TIZENKÉT DARAB HÚSZDOLLÁROS ARANYPÉNZZT EGY APRÓ SZÖVETZACSKÓBAN.

Megnyomta a VÉGREHAJT gombot.

A padlóra nézett, ahol egy kis fehér szövetzacskó feküdt, zsinórral összekötött szájjal. Kifakult fekete tintával ezt pecsételték rá: WELLS FARGO.

- Jézusom - hallotta a saját hangját, mely mégis valahogy idegennek tűnt. - Jézusom, édes Jézusom...

Még percekken vagy órákon át ismételtette volna a Megváltó nevét, ha a szövegszerkesztő nem kezd el egyenletesen csipogni. A képernyő tetején a TÚLTERHELÉS szó jelent meg villogva.

Richard sietve kikapcsolt mindent, és úgy viharzott ki a dolgozószobájából, mintha a pokol minden ördöge őt üldöznék.

Előbb azonban még fölkapta az apró, összekötözött szájú zacskót, és a nadrágzsebébe süllyesztette.

Amikor aznap este fölhívta Nordhoffot, odakint hideg novemberi szél dudált dallamtalanul a fák lombjai között. Seth bandája odalent gyilkolt egy Bob Seger-számot. Lina egy jótékonysági összejövételre ment tombolázni.

- Működik a gép? - kérdezte Nordhoff.

- Meghiszem azt - felelte Richard. - A zsebébe nyúlt, és elővett egy érmét. Nehéz volt - nehezebb, mint egy Rolex óra. Egyik oldalát egy sas szigorú profíljá díszítette, mellette a dátum: 1871. - El se hinné, mennyire működik.

- Talán mégis - mondta Nordhoff nyugodtan. - Nagyon eszes fiú volt, és nagyon szerette önt, Mr. Hagstrom. De legyen óvatos. Egy gyerek csak gyerek, akármilyen okos is, és félreértelmezheti a szeretetet. Érti, mit akarok mondani?

Richard egyáltalán nem értette. Forrónak érezte magát, lázasnak.

Az aznapi újság unciánkénti 514 dollárban határozta meg az arany aktuális árfolyamát. Levélmérlegének tanúsága szerint az érmék átlagsúlya 4,5 uncia volt. Az aktuális árfolyamot figyelembe véve az összesen 27 756 dollár. És meg volt róla győződve, ez csak mintegy negyede annak az összegnek, amit akkor kaphat, ha mint érméket értékesíti őket.

- Mr. Nordhoff, át tudna jönni? Most? Ma este?

- Nem - mondta Nordhoff. - Nem, azt hiszem, nem szívesen mennék át, Mr. Hagstrom. Úgy vélem, jobb, ha ez ön és Jon között marad.

- De...

- Csak emlékezzen, mit mondtam. Az Isten szerelmére, legyen óvatos. - Apró kattánás hallatszott, Nordhoff letette.

Félórával később már újra a dolgozószobájában volt, a szövegszerkesztőt bámulta. Megérintette a kapcsolót, de még nem kapcsolta be. Amikor másodszor mondta Nordhoff, már eljutott Richard tudatáig. *Az Isten szerelmére, legyen óvatos.* Igen. Óvatosnak kell lennie. Egy gép, amely ilyen dolgokra képes...

De hogy lehet *képes* egy gép ilyen dolgokra?

Fogalma sem volt... bár tulajdonképpen ez tette számára ezt az egész örültséget elfogadhatóvá. Angoltanár volt, és néha író, nem pedig technikus, régóta nem tudott már kibékülni a különböző berendezésekkel: lemezjátszókkal, benzinmotorokkal, telefonokkal, televíziókkal, a vécéöblítővel. Egész életében jobban érdekelte működésük eredménye, mint az alapelve. Itt is csupán fokozatbeli különbségekről volt szó.

Bekapcsolta a gépet. Az, mint legelőször, most is kiírta:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! JON.

Megnyomta a VÉGREHAJT gombot, és unokaöccse üzenete eltűnt.

Ez a gép nem fog sokáig működni, gondolta hirtelen. Biztosra vette, hogy Jon még mindig dolgozott rajta, amikor meghalt, mert minden bizonnyal azt hitte, rengeteg ideje van még, hisz Richard bácsi születésnapja csak három hét múlva esedékes...

De Jon ideje lejárt, így ez az abszolút lenyűgöző szövegszerkesztő, amely nyilvánvalóan beiktat, illetve kitöröl tárgyakat a való világban, olyan búzt árasztott, mint egy égő villanyvasút-transzformátor, és már pár perc után füstölni kezdett. Jon nem tudta már tökéletesíteni. Megakadályozta benne...

Meg volt győződve róla, hogy van ideje?

De ez nem igaz. Egyáltalán nem igaz. Richard jól tudta. Jon nyugodt, éber arca, józan tekintete a szemüveg mögött... nyoma sem volt ott

meggyőződésnek, se hitnek az idő bőségében. Mi is az a szó, ami aznap már egyszer eszébe jutott? *Szerencsétlen*. Ez nem csupán jól illett Jonra: csak ez illett rá. A szerencsétlenség előérzete olyan kézzelfoghatóan függött a fiú feje fölött, hogy Richard néha legszívesebben magához ölelte volna, megmondta volna neki, hogy legyen egy kicsit vidámabb, hisz minden jóra fordulhat még, a jók nem feltétlenül halnak meg mind fiatalon.

Aztán eszébe jutott Roger, amint a járdához vágja a bűvös golyót, teljes erejéből; hallotta, mint török szilánkokra a műanyag, és látta, a varázsfoltyadék - csupán víz, semmi más - miként folyik végig a járdán. És ez a kép elvegyült egy másikkal, melyen Roger szörnyszülött furgonja, oldalán a HAGSTROM TEHERFUVAROZÓ felirattal, elrugaskodik egy poros, málladozó sziklaszirt pereméről valami elhagyatott vidéken, aztán orral előre becsapódik a mélyben, olyan kis zajjal, amely akárcsak Roger, említésre sem méltó. Látta - bár igazán nem akarta - bátyja feleségének vérré és csonttá széthulló fejét. Látta, mint ég Jon a roncsban, sikoltozva, lassan megfeketedve.

Semmi meggyőződés, semmi remény. Mindig a fogyatkozó idő érzetét keltette az emberben. És végül igaza is lett.

- Vajon mit jelenthet ez? - mormolta Richard az üres képernyőre meredve.

Hogy válaszolna erre a bűvös golyó? KÉRDEZD MEG KÉSŐBB? A VÁLASZ BIZONYTALAN? Vagy talán EGÉSZEN BIZTOSAN ÍGY VAN?

A központi memóriaegység zaja megint hangosabbá vált, még gyorsabban, mint délután. Máris érezte a Jon által a képernyő mögé beépített villanyvasút-transzformátorok forrósdó szagát.

Az álmok bűvös masinája.

Hát az lenne? Valóban annak szánta Jon a bácsikája születésnap ajándékát? A csodalámpa vagy a kívánságokat teljesítő kút úrkorszaki mása?

Hallotta, hogy a ház hátsó ajtaja kivágódik, aztán fölhangzott Seth és a banda többi tagjának hangja. Túl hangosan, túl érdesen szóltak. Ezek vagy ittak, vagy füvet szívtak.

- Hol az öreged, Seth? - hallotta egyiküket.

- Azt hiszem, megint a dolgozószobájában szarakodik, mint mindig - felelte Seth. - Szerintem... - A szél újra felerősödött, elnyomva a mondat folytatását, de nem az utána következő egyhangú, gonosz röhejt.

Richard csak ült, és hallgatta őket, fejét kissé féloldalt billentve, aztán hirtelen gépelni kezdett:

A FIAM SETH ROBERT HAGSTROM.

Ujja már a TÖRÖL gomb fölött lebegett.

Mit csinálsz? ordított rá a tudata. *Komolyan gondolod ezt? Meg akarod ölni a saját fiadat?*

- Biztos csinál valamit odabent - mondta az egyik bandatag.

- Ez egy átkozott seggfej - válaszolta Seth. - Kérdezzétek meg egyszer anyámat. Majd ő elmondja. Ez...

Nem ölöm meg. Csupán... KITÖRLÖM.

Ujja lecsapott a gombra.

- ... soha nem csinál semmit, csak...

A szavak: A FIAM SETH ROBERT HAGSTROM eltűntek a képernyőről.

Odakint Seth szavai is elhaltak velük.

Semmi sem hallatszott már, csak a hideg novemberi szél, mely már a tél zord híreit hozta.

Richard kikapcsolta a szövegszerkesztőt, és kiment. A kocsibejáró üres volt. A szólógitáros, valami Norm, egy rémséges és valamiképp baljóslatú vén LTD kombit vezetett, abban hordták a banda cuccait meglehetősen ritka fellépéseikre. Most azonban nem állt a kocsibejárón. Talán valahol máshol van épp a világban, egy autópályán furikázik, vagy valami ocsmány hamburgeres parkolójában áll, és Norm is valahol egész máshol van épp, csakúgy, mint Davey, a basszusgitáros, akinek félelmetesen kifejezéstelen szeme van, és egyik fülébe szűrva egy biztosítótűt visel; csakúgy, mint a dobos, akinek elöl egy foga sincs. Mind valahol máshol vannak a világban, valahol, de nem itt, mert Seth sincs itt, mert nem is volt itt soha.

Setht KITÖRÖLTE.

- Nincs fiam - mormolta Richard. Hányszor olvasta ezt a színpadias frázist olcsó regényekben? Százszor? Kétszázszor? Sosem csengett igazon a fülében. De itt igaz. Most igaz. Ó igen.

A szél felerősödött, és Richardot hirtelen iszonyú gyomorgörcs kapta el, kétrét görnyedt, és levegőért kapkodott. Robbanásszerűen távozott belőle a szél.

Mikor a görcs elmúlt, belépett a házba.

Odabent elsőként azt vette észre, hogy Seth koszlott teniszcipői - négy párja volt belőlük, de egyiket sem volt hajlandó kidobni - eltűntek az előszobából. A lépcső karfájához lépett, és egyik részén végigfuttatta a hüvelykujját. Tízéves korában (addigra már megjöhetett volna az esze, de Lina még ennek ellenére sem engedte meg Richardnak, hogy kezét emeljen rá) Seth mélyen belevéste ebbe a karfába a neve kezdőbetűit, abba a fába, amin Richard csaknem egy teljes nyáron át dolgozott. Ő ugyan aztán lecsiszolta, kitöltötte és átfényezte, a kezdőbetűk helye azonban mégiscsak érezhető maradt.

Most viszont eltűntek.

Föl az emeletre. Seth szobája. Takaros, tiszta és lakatlan, száraz, minden személyiséget nélkülöző. Csak egy táblácska hiányzott a kilincs fölül: **VENDÉGSZOBA.**

Le az alagsorba. Richard itt időzött el a leghosszabban. A kábelkötegek eltűntek; az erősítők és mikrofonok eltűntek; a Sethnél örök időkre megjavításukat váró magnók darabjai is eltűntek (neki nem volt meg sem Jon kezűgyessége, sem türelme). Ehelyett a szoba Lina személyiségének mély (ha nem is különösebben kellemes) lenyomatát viselte magán - súlyos, túldíszített bútorok, giccses bársony faliszőnyegek (egyik az utolsó vacsorát ábrázolta, melyen Krisztus úgy festett, akár Wayne Newton, egy másik pedig egy szarvast az alaszakai naplemente háttére előtt) és egy rikító szőnyeg, melynek színe leginkább az arteriális vérre emlékeztetett.

A leghalványabb nyoma sem volt, hogy valaha egy Seth Hagstrom nevű fiú lakta volna ezt a szobát. Akár ezt, akár a ház többi szobáját.

Richard még mindig a lépcső alján állt nézelődve, amikor meghallotta, hogy egy kocsi fordul be a kocsibejáróra.

Lina, gondolta, és szinte eszelős büntudat hatotta át. Lina az, hazajött a tomboláról, és mit szól majd, ha látja, hogy Seth eltűnt? Mit... mit...

Gyilkos! hallotta az asszony sikolyát. Meggyilkoltad a fiamat!

De hát ő nem gyilkolta meg Setht.

- Én **KITÖRÖLTEM** őt - mormolta, és fölment a lépcsőn, hogy majd a konyhában találkozzanak.

Lina kövérebb lett.

Amikor elindult a tombolára, lehetett vagy nyolcvan kiló. Az asszony, aki visszajött, legalább százharminc volt, de lehet, hogy még több; kissé oldalt fordulva tudott csak belépni a hátsó ajtón. Ormótlan csípője és combja csak úgy hullámozott a bő műszálas nadrágban, melynek színe leginkább a túlrejt olajbogyóéra emlékeztetett. Bőre, amely három órája még csupán fakó volt, mostanra betegesen sápadt színt öltött. Nem volt ugyan orvos, Richard mégis tisztán láthatta, vagy komoly májbetegségről, vagy szívbajról lehet itt szó. Súlyos szemhéjai mögül az asszony egyenletes, nyugodt megvetéssel méregette.

Egyik petyhüdt kezében egy gigantikus pulyka fagyott tetemét fogta. Az olyan lehetetlen helyzetbe csavarodva nyúlt el celofánburkában, akár egy bizarr öngyilkosság áldozata.

- Mit bámulsz, Richard? - kérdezte az asszony.

Téged, Lina. Téged bámullak. Mert így nézel ki egy olyan világban, ahol nem született gyerekünk. Így nézel ki egy olyan világban, ahol nem volt kit elkényeztess - ahol magadat mérgezted csak a szeretetteddel. Így néz hát ki

Lina egy olyan világban, ahol magába fojtott energiáit nem tudja kin kiélni. Téged, Lina. Téged bámullak. Téged.

- Azt a madarat, Lina - szólalt meg végül. - Ez a leghatalmasabb pulyka, amit életemben láttam.

- Hát ne csak bámuld, te idióta! Inkább segíts!

A férfi elvette a pulykát, és a pultra fektette, érezte a belőle áradó komor hideget. Úgy koppant, mint egy fadarab.

- *Ne oda!* - kiáltotta az asszony türelmetlenül, és a kamra felé intett. - Ott nem fér el! Tedd a hűtőládába!

- Bocs - mormolta a férfi. Azelőtt sosem volt hűtőládájuk. Abban a világban, ahol Seth létezett.

Bevitte a pulykát a kamrába, ahol a neonvilágítás hideg fehér fényében egy hosszú Amana hűtőláda trónolt, akár egy hűvös, fehér koporsó. Berakta a kriogenikusan tartósított más madarak és vadak hullái mellé, aztán visszament a konyhába. Lina kivette a szekrényből a Reese-féle mogyorókrémes sütemények üvegét, és módszeresen kezdte magába tömködni őket, egyiket a másik után.

- Ez a hálaadás-napi tombola volt - mondta. - Egy héttel előbb tartottuk meg, mert a jövő héten Phillips atyának be kell feküdnie a kórházba, hogy kivegyék az epehólyagját. Én nyertem a fődíjat. - Elmosolyodott. Csokoládé és mogyoróvaj barna keveréke csöppent le a fogairól.

- Lina - mondta a férfi -, sosem sajnáltad, hogy nem lett gyerekünk?

Az asszony úgy nézett rá, mintha azt hinné, elment az esze.

- Az Isten szerelmére, minek akarnék egy púpot a hátamra? - kérdezte. Visszalökte a mogyorókrémes sütik félig már sikeresen kiürített üvegét a szekrénybe. - Most lefekszem. Jössz te is, vagy visszamész még álmodozni az írógéped mellé?

- Azt hiszem, még egy kicsit visszamegyek - felelte a férfi. Hangja meglepően nyugodtan csengett. - Nem maradok sokáig.

- Működik az a szerkentyű?

- Mi... - Aztán megértette, és ismét beléhasított a bűntudat. Az asszony tudott a szövegszerkesztőről, hát persze hogy tudott. Seth KITÖRLÉSE nem befolyásolta Roger családjának életútját. - Ó, Ó, nem. Semmit sem csinál.

Az asszony elégedetten bólintott.

- Ez a te unokaöcséd. Örökké a felhőkben jár. Akárcsak te, Richard. Ha nem vagy ilyen pipogya alak, lehet, hogy másnál kötöttél volna ki tizenöt évvel ezelőtt. - Nyersen, meglepően erőteljesen fölnevetett - egy korosodó, cinikus kuplerájosnő nevetése volt ez -, és egy pillanatig a férfi majdnem a torkának ugrott. Aztán megérezte a saját ajkán formálódó mosolyt - ez a

mosoly olyan keskeny volt, fehér és hideg, mint az Amana hűtőláda, amely ezen az idősíkon Seth helyébe lépett.

- Nem maradok sokáig - mondta. - Csak szeretnék még lejegyezni pár dolgot.

- Miért nem írsz már egy Nobel-díjas elbeszélést vagy valami ilyesmit? - kérdezte az asszony közönyösen. Az előszoba padlódeszkái megnyikordultak, fölnyögtek alatta, amint hatalmas testét végighintáztatta a lépcső felé. - A szemorvosnak még mindig tartozunk az olvasószemüvegemért, és a Betamax gép egy részletével is elmaradtunk. Miért nem tudsz valamennyi nyavalyás pénzt keresni már?

- Hát - mondta Richard -, nem is tudom, Lina. De ma este van pár jó ötletem. Komolyan.

Az asszony feléje fordult, mintha valami gúnyos megjegyzésre készülne - arról, hogy az ő fényes ötletei eddig sem könnyítették meg az életüket, de hát számára most már nincs visszaút ebből a házasságból -, aztán mégis meggondolta magát. Talán elriasztotta valami a férje mosolyában. Fölment az emeletre. Richard csak állt odalent, mennydörgő lépteit hallgatta. Érezte, hogy homlokát kiveri a veríték. Egyszerre fogta el a rosszullét és az öröm.

Sarkon fordult, és visszament a dolgozószobájába.

Ez alkalommal a bekapcsolás után a központi memóriaegység nem is zúgott, nem is bömbölt; nyugtalanítóan vonítani kezdett. A forrósodó villanyvasút-transzformátorok szaga is csaknem rögtön élőkúszott a képernyő mögül, és amint lenyomta a VÉGREHAJT gombot, letörölve a BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! üzenetet, a berendezés füstölni kezdett.

Nincs sok időm, gondolta. Nem... nem igaz. Egyáltalán nincs időm. Jon tudta ezt, és most már én is tudom.

Két választása maradt: vagy visszahozza Setht a BEIKTAT gombbal (biztosra vette, hogy sikerülne; ugyanolyan könnyű lenne, mint a spanyol dublonok előteremtése), vagy befejezi, amit elkezdett.

A szag egyre erősebbé vált, egyre sürgetőbbé. Néhány pillanat múlva, biztosan nem telik többbe, a képernyőn pislogni kezd a TÜLTERHELÉS felirat.

Begépelte:

A FELESÉGEM ADELINA MABEL WARREN HAGSTROM.

Megnyomta a TÖRÖL gombot.

Begépelte:

TELJESEN EGYEDÜL ÉLEK.

Most jelent meg a képernyő jobb felső sarkában a villogó szócska:

TÚLTERHELÉS. TÚLTERHELÉS. TÚLTERHELÉS.

Kérlek. Kérlek, hadd fejezzem be. Kérlek, kérlek, kérlek...

A monitor szellőzőnyílásaiból áradó füst egyre sűrűbb és szürkébb lett. Lepillantott a már visító központi memóriaegységre, és látta, annak szellőzőnyílásaiból is füst szivárog... lent a füst mögött meglátta a tűz fenyegető, vörös szikráját.

Bűvös golyóm, egészséges leszek, gazdag és bölcs? Vagy egyedül fogok élni, és talán meg is ölöm magam bánatomban? Lesz elég időm?

NEM LÁTOM TISZTÁN. KÉRDEZD MEG KÉSŐBB.

Csakhowy nincs már később.

Leccsapott a BEIKTAT gombra, és a képernyő elsötétült, eltekintve a folyamatos TÚLTERHELÉS jelzéstől, mely immár örült vibrálással pislogott.

Begépelte:

NEM SZÁMÍTVÁ A FELESÉGEMET, BELINDÁT, ÉS A FIAMAT, JONATHANT.

Kérlek. Kérlek.

Ráccsapott a VÉGREHAJT gombra.

A képernyő kiürült. Végtelennek tűnő ideig üres is maradt, csupán a TÚLTERHELÉS villogott olyan sebesen, hogy egy apró fényerő-ingadozástól eltekintve mintha egyfolytában égett volna; mint mikor a komputer egy zárt parancsciklusnak engedelmeskedik. Valami a központi memóriaegység belsejében pukkant egyet, és sisteregni kezdett, mire Richard fölnyögött.

Aztán zöld betűk jelentek meg a képernyőn, misztikusan lebegve a fekete háttér előtt:

TELJESEN EGYEDÜL ÉLEK, NEM SZÁMÍTVÁ A FELESÉGEMET, BELINDÁT, ÉS A FIAMAT, JONATHANT.

Kétszer is ráccsapott a VÉGREHAJT gombra.

Most, gondolta. Most begépelem: ENNEK A SZÖVEGSZERKESZTŐNEK MINDEN GYENGÉJÉT KIKÜSZÖBÖLTÉK, MIELŐTT MÉG MR. NORDHOFF ÁTHOZTA IDE. Vagy azt, hogy: LEGALÁBB HÚSZ SIKERES REGÉNYÖTLETEM VAN. Vagy azt, hogy: A CSALÁDOMMAL BOLDOGAN ÉLÜNK ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ. Vagy azt, hogy...

De semmit sem gépelt be. Ujjai sután táncoltak a billentyűk fölött, és érezte - szó szerint érezte -, hogy agyának minden áramköre úgy összetorlódik, mint a kocsik a belső égésű motorok korszakának legrettenetesebb manhattani dugójában.

A képernyőt hirtelen betöltötték a szavak:

TERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉS
TÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉS

Újabb pukkanás hallatszott, aztán egy robbanás a központi memóriaegységből. Lángok böffentek elő a burkolat alól, aztán ellobbantak. Richard hátradőlt a székén, eltakarva az arcát, hátha a képernyő is fölrobban. De nem robbant föl. Csupán elsötétült.

Ő meg csak ült ott, és a képernyő sötétjébe bámult.

NEM MONDHATOK BIZTOSAT. KÉRDEZD MEG KÉSŐBB.

- Apa?

Megpördült a székén, a szíve úgy vert, mintha ki akarna ugrani a melléből.

Jon állt ott, Jon Hagstrom, az arca ugyanolyan volt, mégis valahogy más - nem volt nagy a különbség, de észrevehető. Talán, az ok a két testvér eltérő nevelési módszerében keresendő, gondolta Richard. Vagy egyszerűen csak az az óvatos, gyanakvó kifejezés tűnt el a szemekből, melyeket kissé fölnagyított a vastag szemüveg (ez drótkeretes, nem az a ronda szabvány-szarukeretes, amelyet Roger mindig vett a fiának, mert az tizenöt dolcsival kevesebbe került).

Vagy talán valami még egyszerűbből volt szó: a fiú szeméből sugárzó baljós előérzet tűnt el.

- Jon? - szólalt meg rekedten, azon gondolkozva, vajon még többet akart-e ennél. Akart? Nevetségesnek tűnt bár, de úgy gondolta, igen. Valószínűleg mindig minden ember ugyanígy érezne. - Jon, ugye te vagy az?

- Hát ki más lenne? - A szövegszerkesztő felé biccentett. - Ugye nem sérültél meg, mikor a kicsi fölszállt a komputermennyszágba?

Richard elmosolyodott.

- Nem. Jól vagyok.

Jon bólintott.

- Sajnálom, hogy nem működött. Nem tudom, mi a csuda szállt meg, hogy azt a sok szemetet fölhasználjam. - Megcsóválta a fejét. - Istenre esküszöm, nem tudom. Csak úgy éreztem, *muszáj*. Gyerekes dolog.

- Hát - mondta Richard a fiához lépve, és karjával átölelte a vállát -, legközelebb talán majd jobbat csinálsz.

- Talán. Vagy megpróbálkozom valami mással.

- Úgy is jó lesz.

- Mama azt mondja, főzött neked kakaót, ha kérsz.

- Naná - mondta Richard, és mindketten elindultak a ház felé, ahová soha senki nem vitt be tombolán nyert fagyasztott pulykát. - Egy csésze kakaó most tényleg nagyon jólesne.

- Kibányászok mindent abból a roncsból holnap, amit még érdemes, aztán kidobom a szemétkébe - mondta Jon.

Richard bólintott.

- Kitéröljük az életünkből - mondta, és beléptek a házba, a forró kakaóillatba együtt, kacagva.

A tutaj

A pittsburghi Horlicks Egyetemről negyvenmértöldnyire volt a Cascade-tó, és bár a világnak azon a részén korán leszáll a sötétség októberben, és ők csak hat órákor indultak el, valami kis derengés még megvilágította az eget, amikor odaértek. Deke Camarójával mentek. Deke akkor sem sokat kukoricázott, ha józan volt. Egy-két sör után pedig igazán mindent kipréselt a kocsiból.

Még épp csak leállította a kocsit a parkolót a strandtól elválasztó fakorlátnál, már ugrott is kifelé, és rángatta le az ingét. Szeme a tutajt kutatta a vízen. Randy is kiugrott az anyósülésről, bár kissé kelleetlenül. Igaz, ami igaz, az egész az ő ötlete volt, de sosem hitte volna, hogy Deke komolyan veszi. A lányok a hátsó ülésen viháncoltak, ki akartak már szállni.

Deke pillantása nyugtalanul pásztázott a vízen ide-oda (*akár egy orvlövész*, gondolta Randy kényelmetlen érzéssel), aztán megakadt egy ponton.

- Ott van! - kiáltotta, nagyot csapva a Camaro motorházának tetejére. - Ahogy mondtad, Randy! A mindenit! A fene se gondolta volna!

- Deke... - kezdte Randy, följebb tolva szemüvegét az orrán, de nem folytatta, mert Deke már át is bújta a korlát alatt, és rohant le a partra, vissza se pillantva Randyre, se Rachelre, se LaVerne-re, csak a tutajt bámulva, amely úgy ötven yardnyira horgonyzott benn a tó vizén.

Randy körülnézett, mintha a lányoktól kérne elnézést, amiért belekeverte őket ebbe, ám ők is Deke-et bámulták - hogy Rachel őt nézte, az rendben, hiszen ő Deke barátnője, de LaVerne is őt bámulta, amitől Randyben föllobbant egy pillanatra a féltékenység szikrája. Lehámozta magáról hosszú ujjú pólóját, Deke-é mellé hajította, és átugrott a korláton.

- Randy! - kiáltott utána LaVerne, ő azonban csak fölemelte a kezét a szürke októberi alkonyatban, és hivatkozóan intett, bár ezért is gyűlölte magát kissé - a lányt, úgy látta, egy ideje a szakítás gondolata foglalkoztatja. Egy októberi fürdőzés az elhagyott tóban már nem egészen illett bele a Deke-kel közösen bérelt lakásukon rendezett kanmurik szokásos menetrendjébe.

Szerette a lányt, de Deke erősebb volt. És lefogadná, hogy LaVerne is majd megvész a fiúért, ez pedig marhára idegesítette őt.

Deke futás közben kigombolta a farmerját, és letolta keskeny csípőjéről. Valahogy sikerült megállás nélkül kibújni belőle, ez a mutatvány Randynek ezer év alatt sem sikerült volna. Deke továbbszaladt, már csak az alsónadrágja volt rajta, hátának és fenekének izmai fenségesen dolgoztak. Randy pontosan

tudta, az ő lábszárai milyen véznák, de azért csak megszabadult Levi's-étől, és esetlenül lerázta a lábáról - Deke-nél ez balettnek tűnt, nála inkább burleszknek.

Deke beért a vízbe, és fölördített:

- Szűzmáriám, de hideg!

Randy tétovázott, de csak gondolatban, ott tovább tartottak a dolgok - *az a víz nyolc-, legfeljebb tízfokos*, súgta az esze. *Megállhat a szíved*. Orvosnak készült, tudta, hogy ez így van... A valóságban azonban egy percig sem hezitált. Belevetődött, és egy pillanatra *valóban* megállt a szíve, vagy legalábbis neki úgy tűnt; lélegzete a torkában akadt, úgy kellett a levegőt a tüdejébe erőltetnie, mert a víz alá került bőre szinte megbénult. *Ez örület*, gondolta, aztán: *De az egész a te ötleted volt, Pancho*. Nagy karcsapásokkal megindult Deke után.

A két lány egy pillanatig egymásra bámult. Aztán LaVerne vállat vont és elvgyorodott.

- Ha ők megcsinálták, mi is meg tudjuk - mondta, levetve Lacoste pólóját, mely alatt csupán egy átlátszó melltartót viselt. - A lányokról úgyis azt tartják, külön zsírrétegük van.

Azzal már át is ugrott a kerítésen, és a víz felé futott, kigombolva kordbársony nadrágját. Egy pillanattal később Rachel is követte őt, valahogy úgy, ahogy Randy Deke után eredt.

A lányok a délután közepén jöttek át a lakásba - keddenként egy óraker kezdődött a legutolsó órájuk is. Deke megkapta a havi fizetését - egy futballbolond öregdiák (a játékosok „angyaloknak” hívták őket) látta egyszer, hogy havi kétszáz dolcsit markol föl -, úgyhogy a hűtőben volt egy láda sör, Randy kiszolgált lemezjátszóján pedig egy vadonatúj Night Ranger-lemez forgott. Mind a négyen kezdtek kellemesen elázni. A társalgás egy idő után az indián nyár örömeire terelődött. A rádió szerdára már erős szelet jósolt. LaVerne hangot adott véleményének, hogy az októberre hóviharokat jósoló meteorológusokat le kéne lőni, és ebben mind egyetértettek.

Rachel azt mondta, gyermekkorában úgy érezte, a nyár örökké tart, de most, hogy felnőtt („egy reszketeg, szenilis tizenkilenc éves”, tréfálkozott Deke, mire a lány bokán rúgta), minden évben rövidebbek lesznek.

- Úgy tűnt, mintha az egész életem kint töltöttem volna a Cascade-tónál - mondta, átvágva a kopott konyhai linóleumon a hűtőszekrényhez. Bekukucskált, és talált is egy palack Iron City Lightot, ami egy rakás kék Tupperware-doboz mögött rejtőzött (közülük a középső egy szinte már prehistorikusnak számító csilit őrzött, melyet vastagon befedett a penész - Randy jól tanult, Deke jól focizott, ám egyikük sem villogott különösképp, ha

takarításra került sor), és magához vette. - Még mindig emlékszem az első alkalomra, amikor sikerült beúsznom a tutajjig. Legalább két órán át ott dekkoltam, féltem visszaúszni.

Azzal leült Deke mellé, a fiú pedig átölelte. A lány mosolygott emlékein, és Randynek hirtelen úgy rémlett, mintha valami kisebb vagy nagyobb hírességre hasonlítana. Nem jutott azonban eszébe, kire.

Csak később vált világossá előtte, sokkal kellemetlenebb körülmények között.

- Végül aztán a bátyámnak kellett beúsznia értem és kitolni engem egy gumibelsőn. Istenem, de bolond volt! Én meg úgy leégtem, hogy azt el se hinnétek.

- A tutaj még mindig ott van - szólt Randy, már csak azért is, hogy mondjon valamit. Észrevette, LaVerne megint Deke-et bámulja; mostanában úgy látta, a lány rengeteget nézi Deke-et.

De most felé fordult.

- Hisz mindjárt itt a *mindenszentek*, Randy. A Cascade strandját pedig a dolgozók napján* bezárják.

- A tutaj attól még kint marad - mondta Randy. - Vagy három héttel ezelőtt egy geológiai tanulmányúton kint jártunk a tó túlsó partján, és akkor láttam. Úgy festett, mint... - vállat vont - ...valami kis darab nyár, amit elfelejtettek összeszedni és a szekrénybe zární a jövő évig.

Azt hitte, ezen nevetni fognak, de nem nevettek - még Deke sem.

- Azért, mert akkor kint volt, még nem biztos, hogy most is ott van - mondta LaVerne.

- Megemlítettem egy srácnak - mondta Randy, fölhajtvá utolsó korty sörét .

- Billy DeLois, emlékszel rá, Deke?

Deke bólintott.

- Tartalékos volt a csapatban, míg meg nem sérült.

- Aha, azt hiszem. Na szóval, ő arrafelé lakik, és azt mondta, a strand tulajai sosem húzzák ki a tutajt, míg a tó fagyni nem kezd. Egyszerűen lusták - legalábbis ő így mondta. Szerinte egyszer még sokáig fognak várni, és körbezárja a jég.

Elhallgatott, visszaemlékezve, hogy is nézett ki a tutaj, lehorgonyozva bent a tavon - fényes fehér fa négyszöge a csillogó kék őszi vízen. Visszaemlékezett az alárögzített hordók messzire elhallatszóló locogó hangjára. A hang halk volt ugyan, ám a tó körüli csendben messzire elhallatszott. Csak ez okozott zajt, meg a varjak civódása egy farmer letarolt földjének megmaradt kincsei fölött.

* Dolgozók napja - amerikai ünnep, szeptember első hétfőjén tartják

- Holnap havazni fog - szólt Rachel, és fölállt, amint Deke keze szinte öntudatlanul mellének felső ívére tévedt. Az ablakhoz ment és kinézett. - Milyen kár.

- Mondok nektek valamit - szólalt meg Randy -, menjünk ki a Cascade-tóhoz. Beúszunk a tutajhoz, búcsút mondunk a nyárnak, aztán visszaúszunk.

Ha nem szívott volna be annyira, sosem javasol ilyesmit, de nem is gondolta, hogy bárki komolyan venné. Deke azonban rögtön fölpattant.

- Jól van! Zseniális ötlet, Pancho! Kibaszottul *zseniális!* - LaVerne is fölugrott, kilötyintette a sörét. De mosolygott - és ez a mosoly kissé nyugtalanítólag hatott Randyre. - Rajta!

- Deke, te megőrültél - mondta Rachel, szintén mosolyogva - az ő mosolya azonban tétova volt, kissé aggódó.

- Nem, megcsinálom - mondta Deke, és már indult is a kabátjáért, Randy pedig a rémület és az izgalom vegyes érzésével figyelte barátja vigyorát, melyben vakmerőség és némi örület tükröződött. Harmadik éve laktak már együtt ők ketten - az izom és az agy, Cisco és Pancho, Batman és Robin - és Randy jól ismerte ezt a vigyort.

Deke nem viccelt; komolyan gondolta.

Gondolatban máris félúton járt.

Felejsd el, Cisco, én nem megyek. A szavak már az ajkán voltak, de még mielőtt kimondhatta volna őket, LaVerne is indult, szemében ugyanazzal a vidám, bolond fénnel (vagy talán ő is csak túl sok sört ivott).

- Én benne vagyok!

- Akkor gyereünk! - Deke Randyre nézett. - Mit szólsz hozzá, Pancho?

Ő egy darabig még Rachelt bámulta, és megpillantotta a szemében a kétségbeesést - ami őt magát illette, tőle aztán Deke és LaVerne nyugodtan kimehetett volna együtt a Cascade-tóhoz, hogy végigkeféljék az éjszakát a hátsó ülésen; persze nem lelkesedett érte, hogy szétketyintik egymást, de egyáltalán nem lepte volna meg a dolog. Az a tekintet azonban a másik lány szemében, mintha kísértetet látna...

- Húúú, *Cisco!* - rikoltotta Randy.

- Húúú, *Pancho!* - rikoltotta vissza Deke vidáman.

Összecsapták a tenyerüket.

Randy félúton járt a tutaj felé, amikor észrevette a fekete foltot a vízen. A tutaj mögött terült el, kissé balra bent, közel a tó közepéhez. Öt perccel később már kevés lenne a fény, hogy megmondhassa, több volt-e az a valami árnyéknál... már ha egyáltalán tényleg látta. *Olajfolt?* gondolta, még mindig erős csapásokkal szelve a vizet, alig véve tudomást a mögötte a tóba csobbanó lányokról. De mit keresne egy olajfolt az elhagyott októberi tavon? Rádásul furcsán kerek volt az alakja, és kicsi, az átmérője nem lehetett több öt lábnál...

- *Húúú!* - kiáltott ismét Deke, és Randy feléje fordult. Deke a tutaj oldalánál lévő létrán mászott föl épp, kutyaként rázva le magáról a vizet. - Hogy megy, Pancho?

- Oké! - kiáltott vissza, még nagyobbakat húzva karjával. Nem is volt olyan rossz, mint először hitte, ha az ember már benne volt, és úszni kezdett. Testét bizsergető meleg járta át, motorja pedig kezdett túlpörögni. Érezte, mint melegíti át belülről magas fordulatszámú verő szíve. A rokonainak volt egy háza Cape Codon, ott pedig a víz még július közepén is rosszabb ennél.

- Ha azt hiszed, már nem lehet rémesebb, Pancho, várj csak, míg kiérsz! - süvöltötte Deke vidáman. Ugrándozott, vadul renetgetve a tutajt, és a testét dörzsölte.

Randy meg is feledkezett az olajfoltról, míg meg nem ragadta a part felőli oldalon lógó létra durva, fehérre festett fáját. Akkor aztán újra meglátta. Most kicsit közelebb volt már. Kerek, sötét folt a vízen, mint egy óriás anyajegy, együtt emelkedve-süllyedve a közepes hullámokkal. Amikor először észrevette, a folt még negyven yardnyira lehetett a tutajtól. Most már csak feleannyira volt.

Hogy lehet ez? Hogy...

Akkor kiemelkedett a vízből, és a hideg levegő belemart a bőrébe, még rettenetesebben, mint a víz, amikor először beleugrott.

- Óóó, *a francba!* - üvöltötte nevetve, reszketve alsónadrágjában.

- Pancho, elég nagy marha vagy te - mondta Deke jókedvűen. Fölhúzta Randyt. - Elég hideg volt? Kijózanodtál már?

- Józan vagyok! Józan vagyok! - Ugrálni kezdett körbe-körbe, ahogy Deke tette az előbb, karjait keresztbe csapkodva mellkasán és hasán. Aztán a lányok felé fordultak.

Rachel leelőzte LaVerne-t, aki csupán valami, még egy kutyának sem dicsőségére való kapálózást produkált.

- Jól vannak, hölgyeim? - ordította Deke.

- Menj a francba, te izompacsirta! - kiáltott vissza LaVerne, mire Deke ismét röhögni kezdett.

Randy oldalt pillantott, és meglátta, hogy a furcsa sötét, kerek folt megint közelebb került - most tíz yardnyira lehetett, és egyre közeledett. A vízen úszott, szabályos kereken, mint egy óriási acélhordó teteje, de ahogy puhán meglovagolta a hullámokat, abból tisztán látszott, ez nem szilárd tárgy felszíne. Meghatározhatatlan, mégis erőteljes félelem kerítette hirtelen hatalmába Randyt.

- *Ússzatok!* - ordított rá a lányokra, aztán lehajolt, hogy megragadja a létra után nyúló Rachel kezét. Fölrántotta. A lány alaposan bevverte a térdét - tisztán hallatszott a koppanás.

- Aúú! Hé! Mi a...

LaVerne még mindig tízlábnnyira volt. Randy ismét oldalt pillantott, és meglátta, hogy a kerek valami már elérte a tutaj túlsó végét. Sötét volt, mint az olaj, de ő biztosra vette, ez nem olaj - ahhoz túl sötét, túl vastag, túl *nyugodt*.

- Randy, ez *fáj!* Mit csinálsz, szórakozol?...

- LaVerne! *Ússz!* - Ez már nemcsak félelem volt; egyenesen rémület.

LaVerne fölpillantott; ha nem érezte is hangjában ezt a rémületet, de a sürgetést igen. Tekintete zavarodottságot árult el, mégis gyorsabban kezdett kapálózni, megközelítve a létrát.

- Randy, mi bajod? - kérdezte Deke.

Randy megint oldalra pillantott, és látta, az a valami most körülöleli a tutaj sarkát. Egy pillanatig úgy festett, mint egy tátott szájú Pac-Man figura, mely az elektronikus sütikék felfalására készül. Aztán megkerülte a sarkot, és siklani kezdett a tutaj széle mentén, a hozzáérő része pedig ellapult.

- Segíts kihúzni! - marrant rá Randy Deke-re, és lenyúlt a lány kezéért. - Gyorsan!

Deke kedélyesen vállat vont, és LaVerne másik kezéért nyúlt. Kihúzták a lányt, és a tutaj deszkapadlójára emelték, csupán pillanatokkal az előtt, hogy a fekete valami elérte volna a létrát, és körbefolyta annak alámerülő rúdja.

- Randy, megörlöttél? - LaVerne levegőért kapkodott, kicsit meg is ijedt.

Mellbimbói tisztán látszottak a melltartóján át.

Hidegen, keményen meredeztek.

- Az a valami - mutatta Randy. - Deke, mi az?

Deke is meglátta. Az épp elérte a tutaj bal oldali sarkát. Kicsit odébb sodródott, visszanyerve kerek formáját. Aztán ott maradt, lebegve. Mind a négyen rámeredtek.

- Azt hiszem, egy olajfolt - mondta Deke.

- Jól lenyúztad a térdemet - szólt Rachel, a vízen úszó sötét valamire pillantva, aztán vissza Randyre. - Te...

- Ez nem olajfolt - mondta Randy. - Láttatok már kerek olajfoltot? Úgy néz ki, mint egy dámakorong.

- Én még sosem láttam olajfoltot - felelte Deke. Randyhez beszélt, de közben LaVerne-t nézte. A lány bugyija majdnem annyira átlátszó volt, mint a melltartója, szőrzetének háromszöge selymesen derengett át az anyagon, feneke két feszes sarlót formázott. - Nem is hiszek bennük. Én Missouriból jöttem.

- Jó kis lila folt lesz a helyén - mondta Rachel, de hangjában már nyoma sem volt haragnak. Látta, hogy Deke LaVerne-t bámulja.

- *Uramisten*, de fázom - szólt LaVerne. Reszketett is rendesen.

- A lányokat akarta elkapni - mondta Randy.

- Ugyan, Pancho! Mintha azt mondtad volna, kijózanodtál már.

- A lányokat akarta elkapni - ismételte a fiú makacsul, és ezt gondolta: *Senki sem tudja, hogy itt vagyunk. Egy lélek sem.*

- És te láttál már olajfoltot, Pancho? - Azzal átölelte LaVerne csupasz vállát, ugyanazzal a szinte véletlennek tűnő mozdulattal, ahogy korábban Rachel mellét is megérintette. LaVerne-nek nem ért a melléhez - legalábbis még nem -, de közel járt már a keze. Randy úgy találta, nem is érdeklí a dolog különösebben. Az a fekete, kerek folt a vízen, az érdekelte most igazán.

- Láttam egyet a Cape-en, négy évvel ezelőtt - mondta. - Madarakat húzgáltunk ki a vízből, és megpróbáltuk letisztogatni őket...

- Pancho, a kis ökológus - mondta Deke gúnyosan. - Mondhatom, igen dicséretes.

- Jókora ragacsos massa volt a víz tetején - folytatta Randy. - Sávokban és foltokban. Nem így nézett ki. Nem volt, hogy is mondjam, ilyen *tömör*.

Mintha véletlenül került volna oda, azt akarta mondani. Ez a valami azonban nem úgy néz ki; mintha valami céllal jött volna.

- Vissza akarok menni - szólt Rachel. Még mindig Deke-et és LaVerne-t nézte. Randy tompa fájdalmat látott tükröződni az arcán. Arra gondolt, a lány biztos nem tudja, hogy ennyire lerí róla.

- Hát menj - mondta LaVerne. Az ő arcán valami egészen más tükröződött - *az elsöprő győzelem dicsőfénye*, gondolta Randy, és bár a megfogalmazás eléggé hatásvadásznak tűnt, de tudta, száz százalékig igaz. Arckifejezését nem kimondottan Rachelnek szánta... de nem is próbálta elrejteni a másik lány elől.

Egy lépéssel közelebb húzódott Deke-hez; csupán egy lépés volt az egész. Csípőjük könnyedén összeért. Egyetlen kurta pillanatra Randy figyelme elterelődött a vízen úszó valamiről, és átható gyűlölettel meredt LaVerne-re. Habár soha életében nem emelt még kezét lányra, őt abban a pillanatban igazán élvezettel ütötte volna meg. Nem azért, mert szerette (kicsit ugyan belehabarodott, igen, jócskán be is gerjesztette mindig, igen, és alaposan féltékeny is lett rá, amikor elkezdett a lakásban Deke-vel szemezni, ő igen, de olyan lányt, akit igazán *szeret*, nem is hozott volna egyáltalán Deke tizenöt mérföldes körzetébe), hanem azért, mert ismerte azt a kifejezést Rachel arcán - azt, hogy milyen érzés az belül.

- Félek - szólt Rachel.

- Egy *olajfoltól*? - kérdezte LaVerne hitetlenkedve, aztán fölkacagott.

Randyben ismét feltámadt a vágy, hogy megüsse - hogy jól meglendített keze átszelje a levegőt, és letörölje azt az idióta, fensőbbeséges kifejezést az arcáról, és olyan nyomot hagyjon rajta, ami aztán be is lilul, megőrizve tenyere formáját.

- Akkor hadd lássuk, te hogy úszol vissza - mondta Randy.

LaVerne elnézően mosolygott rá.

- Még nem akarok menni - magyarázta, mintha egy kisgyerekekhez beszélne. Főlnézett az égre, aztán Deke-re. - Szeretném látni, ahogy kigyúlnak a csillagok.

Rachel alacsony volt, csinos is, ám a maga utcagyerekszerű, bizonytalan módján, ami Randyt a New York-i lányokra emlékeztette - akiket reggel munkába menet látni, ravaszul szabott, elől vagy oldalt magasra felhasított szoknyájukban, arcuk csinos, de enyhén neurotikus jegyeket mutat. Rachelnek mindig szikrákat hányt a szeme, de sosem lehetett tudni, a jókedvtől avagy az épp rátört szorongástól van ez.

Deke általában a magas, sötét hajú, álmos kökényszemű lányokat kedvelte, és Randy jól látta, köztük Rachellel már mindennek vége - akármilyen volt is addig, a fiú részéről valami egyszerű és talán kissé unalmas érzés, a lány részéről inkább valami mélyebb és fájdalmasabb. De most már vége, olyan tisztán és hirtelen, hogy Randy szinte hallotta is a roppanást: mint amikor egy száraz ágat kettétör valaki a térdén.

Félénk fiú volt, most mégis közelebb húzódott Rachelhez, és átölelte őt. A lány röviden rápillantott, arca boldogtalan, de hálás a gesztusért, és Randy örült, hogy legalább egy kicsit javíthatott a hangulatán. Az a hasonlóság ötlött ismét az agyába. Valami az arcán, a tartásában...

Először egy tévévetélkedőre gondolt, aztán egy édesség vagy más hasonló dolog reklámjára. Akkor eszébe jutott - a lány úgy nézett ki, mint Sandy Duncan, a színésznő, aki a *Peter Pan* Broadway-felújításában játszott.

- Mi ez az izé? - kérdezte. - Randy, mi ez?

- Nem tudom.

Deke-re pillantott, és látta, a fiú is őt nézi azzal a jól ismert mosollyal az arcán, ami máskor inkább szeretetteli volt, mint gúnyos... most mégis az utóbbit érezte benne. Talán maga Deke észre sem vette, de mintha ezt mondta volna: *Na, a jó öreg Randy már megint össze csinálta magát félelmében.* Ettől Randynek most hozzá kellett volna tennie az előbbiekhöz, hogy: *Valószínűleg semmi, ne aggódjatok, el fog menni.* Valami ilyesmit. De nem tette. Hadd mosolyogjon Deke. A fekete folt a vízen megijesztette őt. Ez az igazság.

Rachel elhúzódott Randytól, és kecsesen a tutajnak a valamihez közelebb eső sarkába térdelt, amivel a fiúból egy pillanatra egy még tisztább emléktársítást hívott elő: a lány a White Rock mosópor címkéjén. *Sandy Duncan a White Rock címkéjén*, módosította gondolatban. Rövid, szőke haja nedvesen tapadt szépen formált fejéhez. Látta a lúdbőröket is a lapockáján, melltartójának fehér pántja fölött.

- Be ne ess, Rachel - szólt LaVerne sugárzó rosszindulattal.

- Hagyd abba, LaVerne - mondta Deke még mindig mosolyogva.

Randy elfordult tőlük, ahogy ott álltak a tutaj közepén, lazán átkarolva egymást, enyhén összeérő csípőkkel, vissza Rachelhez. Riadalom száguldott le a gerincén és futótűzként minden idegszálán. A fekete folt már csak fele olyan távol volt a tutajnak attól a sarkától, ahol Rachel térdelt és bámulta. Az előbb még hat-nyolc lábnyira lehetett. Most talán ha háromra, vagy még közelebb. A lány szemében is megpillantott valami furcsa, kerek űrt, ami különösmód hasonlított a vízen lebegő valami kerek ürességére.

Most olyan, mintha a White Rock címkén ülő Sandy Duncan azt játszaná, elbűvölte a Nabisco-féle kétszersültek csodálatos zamata, gondolta eszelősen, érezve, hogy szívverése megint fölgyorsul, akárcsak a vízben, és fölkiáltott:

- Menj onna, Rachel!

Aztán már minden nagyon gyorsan történt - mint amikor a tűzijáték-petárdák fölrobbannak. És mégis, mindent tökéletes, pokoli tisztasággal látott és hallott. Mintha minden egyes történésszilánk saját külön világba záródott volna.

LaVerne nevetett - egy napfényes délutánon az iskolaudvaron ez úgy hangzott volna, mint akármelyik főiskolás lány kacagása, de itt kint, az egyre növekvő sötétségben leginkább valami varázsszert kotyvasztó boszorka száraz kotkodácsolásához hasonlított.

- Rachel, azt hiszem, jobb lesz, ha el... - kezdte Deke, de a lány közbevágott, minden bizonnal először életében, és kétségkívül utoljára is.

- Színei vannak! - kiáltotta csodálattól remegő hangon. Szeme vak elragadtatással meredt a vízen úszó fekete foltra, és Randy egy pillanatra mintha maga is megpillantotta volna, amiről a lány beszélt - színek, igen, színek, sokkarú spirálban pörögve befelé. Aztán egyszerre eltűntek, és ismét csak a tompa, fénytelen feketeség maradt. - Milyen gyönyörű színek!

- Rachel!

A lány lenyújtotta felé a kezét, karja libabőrös, fehér, akár a márvány, tenyere nyitva, hogy megérinthesse; Randy azt is észrevette, hogy tövig rágta a körmét.

- Ra...

Érezte, a tutaj megremeg a vízen, amint Deke feléjük mozdul. Ugyanakkor ő is Rachel után nyúlt, vissza akarta húzni, azzal a tompa ösztönrel, hogy ne Deke legyen az, aki megteszi.

Akkor Rachel keze megérintette a vizet - csupán a mutatóujja, egyetlen hulámgyűrűt bocsátva útjára -, és a fekete folt körülfolyta.

Randy hallotta, a lány levegőért kap, és az üresség hirtelen elszáll a szeméből. Ami föl váltotta, az agónia volt.

A nyúlós fekete anyag úgy lepte el a karját, akár az iszap... és Randy látta, alatta a bőr szétmállik. A lány kinyitotta a száját, és fölsikoltott. Ugyanabban a pillanatban kifelé billent a teste. Másik kezével vakon Randy felé nyúlt, és a fiú is utánakapott. Ujjaik súrolták egymást. Pillantásuk találkozott, még mindig pokolian hasonlított Sandy Duncanre. Akkor aztán a lány végleg kibillent, és a vízbe zuhant.

A fekete valami oda úszott, ahol ő elmerült.

- *Mi történt?* - sikoltotta mögöttük LaVerne. - *Mi történt? Beesett? Mi történt veled?*

Randy már készült, hogy utánaugorjon, de Deke egyszerűen visszapenderítette.

- Ne - szólta, rá egyáltalán nem jellemző, rémült hangon.

Mindhárman nézték, ahogy a lány a felszín felé kapálózik. Karjai integetve bukkantak ki - nem, nem a karjai. Csak az egyik kar. A másik fekete hártyaként lógott cafatokban és rongyokban egy vörös, csomós, inas valamiről, ami leginkább egy tekercsben sült marhahúsról emlékeztetett.

- *Segítség!* - sikoltotta Rachel. Szeme rájuk meredt, aztán el, megint rájuk, megint el - mint két, a sötétben céltalanul lóbált lámpás. Habosra csépelte maga körül a vizet. - *Segítség, fáj, kérlek, segítsetek, fáj, FÁJ, FÁÁÁÁ...*

Randy elesett, amikor Deke visszalökte. Most fölkelte a tutaj deszkázatáról, és újra előreindult, nem bírt ellenállni ennek a hangnak. Megpróbált beugrani, de Deke megragadta, hatalmas karjával átnyalálva Randy vézna mellkasát.

- Ne, ő már meghalt - suttozta nyersen. - Krisztusom, hát nem látod? *Meghalt, Pancho.*

Váratlanul vastag feketeség ömlött szét Rachel arcán, mint egy függöny, és a lány sikolyai előbb elhalkultak, aztán teljesen elhaltak. A fekete anyag már egész testét gúzsba kötötte. Randy látta, úgy mar a húsába, mint a sav, és mikor a nyaki ütőér is sötét fröccsenéssel átszakadt, látta, a valami egy állabat nyújt ki a megszökött vér után. Nem akart hinni a szemének, nem volt képes fölfogni..., de kétség nem fért a dologhoz, nem érezte, hogy elment volna az esze, nem hitte, hogy álmodik vagy hallucinál.

LaVerne sikoltozott. Randy feléje fordult, még épp idejében, hogy lássa, amint kezét színésziiesen a szeme elé kapja, akár egy némafilm hősnője. Arra gondolt, mindjárt nevetni kezd, és elmondja neki az egészet, de egy szót sem bírt kinyögni.

Visszanézett Rachelre. A lány szinte már meg is szűnt létezni.

Ellenállása legyengült, csupán görcsös vonaglásnak hatott. A feketeség belepte - *megnőtt*, gondolta Randy, *ez megnőtt, tévedés kizárva* - néma izomerővel. Látta a lány kapálózó kezét, amint beleragad, mint a melaszba vagy a légyapírba; látta, mint emésztődik meg. Most már épp csak kivehette

testének formáját, nem a vízben, hanem a fekete masszában, nem mozgott, csupán mozgatta valami, és lassan egyre fölismerhetetlenebbé vált, aztán egy fehér villanás - *csont*, gondolta, rosszuléttel küzdve, és elfordult, tehetetlenül leokádva a tutaj peremén.

LaVerne még mindig sikoltzott. Aztán tompa csattanás hallatszott, erre abbahagyta, és szipogni kezdett.

Megütötte, gondolta Randy. *Pedig én is hogy készültem rá, ugye?*

Hátrébb húzódott, megtörülte a száját, gyengének és betegnek érezte magát. Na meg rémültnék. Annyira rémültnék, hogy agyának egyetlen apró szeletkáját sem tudta működésre bírni. Nemsokára maga is sikoltozni kezd. Akkor Deke őt is pofon vágja, mert Deke sosem esik pánikba, ő nem, Deke-et kemény fából faragták. *Futballsztárnak kell lenned... hogy a szép lányok is bukjanak rád*, dalolta vidáman az agya. Akkor meghallotta, hogy Deke hozzá beszél, és fölnézett az égre, hogy kitisztítsa a fejét, kétségbeesetten próbálva elúzni magától Rachel testének látványát, amint masszaserűvé válva elveszti minden emberi formáját, miközben az a fekete valami fölfalja őt; nem akarta, hogy Deke fölpofozza őt is, mint az előbb LaVerne-t.

Fölnézett az égre, és meglátta az első kigyúló csillagokat - a Göncölszekér alakja tisztán ragyogott föl, amint az utolsó fehér fénysugarak is elhalványultak nyugaton. Majdnem fél nyolc volt már.

- Húúú, Cisco - nyögte ki. - Az a spurim, most az egyszer nagy szarban vagyunk.

- Mi ez? - A fiú keze Randy vállára nehezedett, megragadva és fájdalmasan megpenderítve őt. - Ez megette, láttad? *Megette, fölzabálta* a rohad! Mi a franc ez?

- Nem tudom. Nem hallottad? Már mondtam.

- De neked tudnod *kéne*, olyan kibaszott nagyokos vagy, te hallgatsz mindenféle nyavalyás extra tárgyat! - Most már szinte Deke is sikoltzott, és ez segített Randynek, hogy egy kicsit összeszedje magát.

- Még csak hasonlóról sem olvastam egy tudományos könyvben sem - válaszolta. - Utoljára a piactéri mindenszentek-rémműsorban láttam ilyesmit tizenkét éves koromban.

Közben a valami ismét visszanyerte kerek formáját. A tutajtól tízlábnyira lebegett a víz színén.

- Megnőtt - nyögött fel LaVerne.

Amikor Randy először megpillantotta, az átmérőjét öt láb körülinek saccolta. Mostanára legalább nyolclábnyi volt.

- *Megnőtt, mert megette Rachel!* - kiáltotta LaVerne, és megint sikoltozni kezdett.

- Hagyd abba, vagy eltöröm az állkapcsodat - mondta Deke, mire a lány elhallgatott, nem egy csapásra, inkább fokozatosan, úgy, mint amikor valaki kihúzza a lemezjátszót a konnektorból, miközben a tű a lemezen van.

Szeme kerekre nyílt.

Deke visszanézett Randyre.

- Jól vagy, Pancho?

- Nem is tudom. Azt hiszem.

- Ez a beszéd. - Deke megpróbált mosolyogni, és Randy riadtan látta, hogy sikerül is neki; talán valamiképp még élvezte is az egészet? - Szóval gőzöd sincs róla, mi lehet ez?

Randy megrázta a fejét. Talán mégis egy olajfolt... legalábbis az volt, aztán történt vele valami. Lehet, hogy a kozmikus sugárzás hatott rá valamiképp. Vagy Arthur Godfrey szórt rá radioaktív élesztőt, ki tudja? Ki *tudhatná?*

- Szerinted elúszhatunk mellette? - faggatta tovább Deke, még mindig rázva a vállát.

- *Nem!* - sikoltotta LaVerne.

- Hallgass már el, mert eltángállak, LaVerne - mondta Deke. - Nem viccelek.

- De láttad, milyen gyorsan elragadta Rachelt - mondta Randy.

- Talán épp éhes volt - felelte Deke. - Mostanra viszont jóllakhatott már.

Randynek eszébe jutott a tutaj sarkában térdeplő Rachel, olyan nyugodt és csinos, egy szál bugyiban és melltartóban, és ettől megint émelyegni kezdett.

- Próbáld ki te - mondta Deke-nek.

Deke komoran elvigyorodott.

- Hú, Pancho.

- Hú, Cisco.

- Haza akarok menni - szólt LaVerne maga elé suttogva. - Oké?

Egyikük sem felelt.

- Szóval megvárjuk, amíg eltávolodik - mondta Deke. - Ahogy jött, úgy el is fog menni.

- Talán - mondta Randy.

Deke ránézett, arcán a sötétben is látszott az elszánt összpontosítás.

- Talán? Ezzel meg mi a frászt akarsz?

- Amikor mi jöttünk, ez is jött. Láttam, ahogy jött - mintha szimatot fogott volna. Ha igazad van, és most jóllakott, akkor el fog menni. Azt hiszem. De ha még enni akar... - Megvonta a vállát.

Deke elgondolkozva állt, lehajtott fejjel. Rövid hajából még mindig csöpögött a víz.

- Várunk - szólt. - Egye a halakat.

Eltelt tizenöt perc. Egy szót sem szóltak egymáshoz.

Egyre hidegebb lett. A hőmérséklet tíz fok körül járhatott, és ők hárman csak vizes alsóneműt viseltek. Az első tíz perc elteltével Randy már tisztán hallotta fogai szapora vacogását. LaVerne megpróbált közelebb húzódni Deke-hez, a fiú azonban eltolta - finoman ugyan, de határozottan.

- Hagyj most - mondta.

A lány tehát leült, karját összefonta a melle előtt, kezével a könyökét markolva, reszketve. Randyre nézett, a szeme azt mondta, most visszajöhet, átölelheti őt, most már minden rendben.

A fiú azonban elfordította a fejét, a vízben lebegő sötét kör felé. Az egy helyben állt, nem jött közelebb, de nem is távolodott el. A part felé pillantott, és maga is látta a főveny kísérteties, fehér szegélyét, mintha az is a vízben lebegne. Mögötte a fák hullámos, sötét horizontot alkottak. Mintha Deke Camaróját is látta volna, de nem volt benne biztos.

- Épp csak fölszedelőzködtünk, és indultunk is - mondta Deke.

- Úgy van - hagyta rá Randy.

- Nem szóltunk senkinek.

- Nem.

- Tehát senki se tudja, hogy itt vagyunk.

- Nem.

- Hagyjátok abba! - kiáltott LaVerne. - Hagyjátok abba, a frászt hozzátok rám!

- Fogd be a lepénylesődet - szólt rá Deke szórakozottan, és Randy akarata ellenére elnevette magát, nem számít, hogy ezerszer hallotta már ezt Deke-től, mindig föbe kólintotta. - Ha itt kint kell töltenünk az éjszakát, akkor úgy lesz. Holnap majd meghallja valaki a kiáltásunkat. Ez nem a nagy ausztrál sivatag, ugye, Randy?

Randy nem szólt semmit.

- Ugye nem?

- Tudod jól, hol vagyunk - mondta Randy. - Legalább olyan jól, mint én. Letértünk a 41-es útról, és nyolc mérföldet jöttünk egy bekötőúton...

- Ötvenlábanként házak álltak...

- *Nyaralók*. Most október van. Mind üres, az összes nyavalyás ház. Amikor ideértünk, meg kellett kerülnünk azt az átkozott kaput is, és egymást érték a TILOS AZ ÁTJÁRÁS táblák...

- Na és? Egy gondnok... - Deke kezdett feldühödni, kijönni a sodrából. Csak nem fél? Először a mai éjszakán, ebben a hónapban, ebben az évben, talán egész életében először? Egy félelmetes gondolat merült föl tudatában - Deke-nek inába szállt a bátorsága. Randy nem volt még biztos ebben, de lehetségesnek tartotta... és valami perverz örömet érzett efölött.

- Nincs itt mit ellopni, se összetörni - mondta. - Ha van is gondnok, az legfeljebb kéthavonta dugja ide az orrát.

- Vadászok...

- Aha, majd egy hónap múlva - mondta Randy, aztán hangosan összecuska a száját. Magára is ráhozta a frászt.

- Talán békén fog hagyni minket - szólta LaVerne. Ajka szájalmas, tétova mosolyra nyílt. - Talán egyszerűen... tudom is én..., ha békén hagyta minket...

- Persze, és ha a nagymamámnak kereke lett volna... - kezdte Deke.

- Mozog - vágott közbe Randy.

LaVerne talpra ugrott. Deke Randy mellé lépett, és egy pillanatra megbillent a tutaj, amitől Randy szíve rémült vágta kezdett, LaVerne pedig megint fölsikoltott. Akkor Deke kicsit hátrébb lépett, és a tutaj visszabillent, csupán a bal csücske (a parttal szemben állva) merült valamivel jobban a vízbe, mint a többi része.

Sikamlósan, rémítő sebességgel közeledett, és Randy egyszer csak meglátta a színeket, amikről Rachel is beszélt - fantasztikus vörösök és sárgák és kékek tekeregték spirál alakban a nedves gyurmához vagy sötét, ruganyos viaszosvászonhoz hasonló ébenfekete felszínen. A hullámokkal együtt emelkedett és süllyedt, ettől változtak a színek, kavarogtak és elvegyültek. Randy rádöbbsent, hogy ki fog zuhanni, egyenesen beleesik, érezte, elveszti az egyensúlyát...

Utolsó erejével ökölbe szorított kezét az orrához emelte, mint amikor az ember a köhögését akarja elfojtani, csak kissé magasabbra, és sokkal nagyobb erővel. Orrába belehasított a fájdalom, érezte, hogy folyik végig a vér az arcán, és akkor már képes volt hátrébb lépni, s fölkiáltott:

- Ne nézzetek rá! Deke! Ne nézzetek hosszan bele, a színek megbolondítanak!

- A tutaj alá akar férkőzni - szólta Deke komoran. - Mi a franc ez, Pancho?

Randy odanézett - nagyon óvatosan. Látta, a valami a tutaj oldalához ér, és olyan alakot vesz föl, mint egy fél pizza. Egy pillanatra úgy tűnt, ott összetorlódik, megvastagszik, és rajta végigszántott a rémület, hogy ha elég magas lesz már, előnti a tutajt.

Ekkor alányomult. Egy pillanatra mintha egy hangot hallott volna - kellemetlen hangot, mint mikor egy vég vásznat húznak át egy szűk ablaknyíláson -, de lehet, hogy csupán az idegei játszottak vele.

- Aláment? - kérdezte LaVerne, és hangján valami furcsa nemtörődömség érződött, mintha minden erejét megfeszítve próbálna nyugodtan társalogni, miközben legbelül sikoltozik. - A tutaj alá ment? Alattunk van?

- Igen - felelte Deke. Randyre pillantott. - Most megpróbálok kiúszni - mondta. - Ha alattunk van, jó eséllyel indulhatok.

- Ne! - sikoltotta LaVerne. - Ne, ne hagyj itt minket, ne...

- Gyors vagyok - mondta Deke Randyre nézve, LaVerne-t figyelemre se méltatva. - De addig kell nekivágnom, amíg alattunk van.

Randy úgy érezte, tudata a hangsebesség kétszeresével száguld - nyálkás, gyomorfelkavaró, mégis vidám élmény volt, mint az utolsó néhány másodperc, mielőtt elhányná magát a vásári körhintán. Futotta rá az idejéből, hogy hallja az üresen összekoccanó hordókat a tutaj alatt, hallja a minden kis szellőre szárazon zizzenő leveleket a strandon túli fákon, és elgondolkozzon, vajon miért is ment az a valami a tutaj alá.

- Igen - mondta Deke-nek. - De nem hiszem, hogy sikerülni fog.

- Sikerülni fog - felelte Deke, és a tutaj pereme felé indult.

Megtett két lépést, aztán megállt.

Légzése fölgyorsult, agya fölkészítette a szívét és tüdejét, hogy leússza életének leggyorsabb ötven yardját, aztán egyszerre elakadt a lélegzete, egész teste megmerevedett, egy levegővétel kellős közepén. Elfordította a fejét, és Randy meglátta a nyakán kimerevedő inakat.

- Panch... - szólalt meg a fiú döbbenet, fojtott hangon, aztán sikoltozni kezdett.

Döbbenetes erővel sikoltozott, mély baritonja vad szopránba csapott át. Annyira hangosan üvöltözött, hogy még a partról is visszaért néhány kísérteties visszhangfoszlány. Randy először arra gondolt, csak úgy értelmetlenül sikoltozik, aztán rájött, egy szó az - nem is, kettő, ugyanaz a két szó újra és újra:

- *A lábam!* - sikoltozta Deke. - *A lábam! A lábam! A lábam!*

Randy lenézett. Deke lába mintha furcsán megsüllyedt volna. Az ok nyilvánvaló volt, ám Randy agya először nem tudta elfogadni - annyira hihetetlennek tűnt, annyira örülten groteszknak. Miközben figyelte, Deke lábát valami lefelé húzta a tutaj padlózatának két deszkája között.

Aztán megpillantotta a fekete valami csillogását a sarok és a lábujjak körül, a sötét csillogásban kavaró eleven, rosszindulatú színekkel.

A valami elkapta a lábát.

- *A lábam!* - kiáltotta Deke, mintegy megerősítve következtetését. - *A lábam, ó, a lábam, a LÁÁÁÁBAAAAAM!*

Pont két deszka közötti résre lépett (repedésre léptél, szerencsétlen lettél, motyogta Randy magában), a valami pedig odalent várta. A valami...

- *Húzd!* - üvöltött rá hirtelen. - *Húzd, Deke, az istenit, HÚZD!*

- Mi történik? - kiabálta LaVerne, és Randy rádöbben, a lány nemcsak rázza a vállát, de hosszú körmeit karmonként vájja bele a húsába. Rá aztán igazán nem számíthat. Könyökével gyomorba vágta. A lány ugató, köhögő

hangot hallatott, és fenékre ült. A fiú Deke-hez ugrott, és megragadta az egyik karját.

Nehéz volt, akár a carrarai márvány, izmai úgy meredtek elő, mint egy összerakott dinoszauruszcsontváz bordái. Deke-et húzni olyan volt, mintha egy nagy fát akarna kiráncigálni a földből a gyökerénél fogva. A fiú szeme fölfelé fordult, a naplemente utáni ég királyi vöröse felé, üvegesen és kifejezéstelenül, s még mindig sikoltozott, sikoltozott, sikoltozott.

Randy lenézett, és meglátta, hogy Deke lába immár bokáig eltűnt a deszkák közti résben. Ez a rés talán negyed hüvelyk széles volt, de félnél semmiképp se több, mégis belefért a lába. Vér futott vastag sötét patakokban a fehér deszkákon. A fekete valami mint az olvadt műanyag lüktetett a résben, föl-le, föl-le, akár egy dobogó szív.

Ki kell szedni onnan. Gyorsan ki kell szedni, különben már nem menthetjük meg... kapaszkodj, Cisco, kérlek, kapaszkodj....

LaVerne föltápaszkodott, és hátat fordított a göcsörtös, sikoltozó Deke-fának, mely az októberi csillagok alatt a Cascade-tavon lehorgonyozva lebegő tutaj közepéből nőtt ki. A lány kábultan rázta a fejét, karját keresztbefonta a gyomrán, ahol Randy könyöke eltalálta.

Deke vakon tapogatózó karokkal erősen rátámaszkodott. Randy lepillantott, és látta, vér bugyog elő a fiú lábszárából, amely most elvékonyodott, ahogy egy ceruza hegyezéskor - csakhogy ennek a hegye fehér volt, nem fekete, egy már alig látható csont.

A fekete anyag megint föltört, szívta, ette őt.

Deke jajgatott.

Sose fogsz már focizni ezzel a lábbal, MIFÉLE lábbal, haha, azzal teljes erőből húzni kezdte Deke-et, de még mindig mintha gyökeres fát ráncigált volna.

A fiú ismét megingott, és olyan hosszú, átható sikolyt hallatott, hogy Randy hanyatt esett, maga is fölsikoltva, kezét a fülére szorítva. Vér tört elő Deke lábikrájának és lábszárának pórusaiból; térdkalácsa bíborvörösén dagadozott, mintha megpróbálná elnyelni azt a rettentő nyomást, ami rá nehezedett, míg a fekete valami hüvelykről hüvelykre húzta lefelé a lábát a keskeny résen át.

Nem segíthetünk rajta. Milyen erős lehet ez! Nem segíthetünk már rajta, sajnálom, Deke, annyira sajnálom...

- Ölelj át, Randy - sikította LaVerne, megragadva a fiút, ahol érte, arcát a mellébe fúrva. Olyan forró volt az arca, szinte sistergett. - Ölelj magadhoz, kérlek, ölelj át...

És ő most meg is tette.

Randy csak később döbönt rá a szörnyű valóra: szinte biztosan mindketten kiúszhattak volna a partra, míg a fekete valami Deke-vel volt elfoglalva - és ha LaVerne mégsem hajlandó megpróbálni, megtehetné volna egyedül is. A Camaro kulcsai ott heverték a parton, Deke farmernadrágjának a zsebében. Megtehetné volna... csakhogy mire erre rájött, már túl késő volt.

Deke akkor halt meg, amikor a combja is kezdett eltűnni a deszkák közti keskeny résben. A sikoltozást már percekkel előbb abbahagyta. Azután csak mély, gurgulázó nyögéseket hallatott. Aztán azok is abbamaradtak. Amikor eszméletét veszve előrezuhant. Randy hallotta, amint combcsontjának megmaradt része is repedezni kezd.

Egy pillanattal később Deke fölemelte a fejét, bizonytalanul körülpillantott, és kinyitotta a száját. Randy azt hitte, megint sikoltani akar. Ehelyett azonban vérsugár tört elő belőle, olyan sűrű, hogy már csaknem szilárd. Randyt is, LaVerne-t is telefröcskölte a meleg folyadék, ettől aztán a lány megint sikoltozni kezdett, most már rekedten.

- *Uuuuh!* - kiáltotta, arca az undortól félőrülten grimaszolt. - *Uuuuh! VÉR! Uuuuh, vér! VÉR!* - Megpróbálta letörölni, de csak szétmaszatolta magát.

Vér szivárgott Deke szeméből is, olyan erővel, hogy az már szinte komikusan kidülledt. Randy azt gondolta: *Ez aztán az életerő! Krisztusom, ide NÉZZENEK! Mint egy istenverte emberi tűzcsap! Istenem! Istenem! Istenem!*

Deke füléből is patakzott a vér. Az arca rettentő, bíborvörös répához hasonlított, melyet alaktalanná duzzasztott a benne fölgyülemlett hihetetlen mennyiségű folyadék; olyan ember arca volt ez, akit egy hatalmas, ismeretlen erő szorított medveölelésébe.

Aztán, szinte megváltásként, véget ért az egész.

Deke ismét előrehanyatlott, haja lecsüngött a tutaj véres deszkáira, és Randy rosszulléttel vegyes döbbenettel látta, hogy még a fejbőréből is vér szivárog.

Hangok hallatszottak a tutaj alól. Szívó hangok.

Akkor ötlött tétova, túlterhelt agyába, hogy most jó eséllyel próbálhatja kiúszni. De LaVerne elnehezedve feküdt a karjában, baljós súlyossággal; a petyhüdt arcba nézett, fölemelte egyik szemhéját, de csupán fehérséget látott, és tudta, a lány nem egyszerűen elájult, sokkos önkívületi állapotba esett.

Randy végigpillantott a tutajon. Lefektethetné persze, de a deszkák csak egy láb szélesek voltak. Nyaranta még egy ugródeszkát is erősítettek hozzá, de azt ilyenkorra rég leszedték már és elzárták valahol. Semmi sem maradt, csak maga a tutaj padlózata, tizennégy deszka, mind egy láb széles és húsz láb hosszú. Nem fektethetné le úgy, hogy öntudatlan testének valamelyik része ne kerüljön egy rés fölé.

Repedésre léptél, szerencsétlen lettél.

Pofa be.

És akkor az esze komoran ezt súgta: *Akkor is tedd meg. Rakd le és ússz.*

De nem tette, nem bírta megtenni. A gondolatra rémes büntudat öntötte el.

Tartotta hát a lányt, érezte a puha, egyenletes húzást a karján és a hátán. LaVerne megtermett lány volt.

Deke eltűnt odalent.

Randy fájó karjában tartotta LaVerne-t, és végignézte az egészet. Nem akarta, és hosszú másodpercekre, talán akár percekre is, teljesen elfordította az arcát; a tekintete azonban folyton visszavándorolt.

Most, hogy Deke meghalt, mintha fölgyorsultak volna az események.

A jobb lába többi része is eltűnt, a bal pedig egyre messzebbre nyújtózott, míg végül Deke már úgy festett, mint egy féllábú balett-táncos, képtelen spárgamutatvány közben. Aztán kettéropant a medencéje, mint a csirke kívánságcsontja, Randy pedig, amikor a fiú gyomra kezdett baljóslatúan fölpuffadni, félrenézett, és igyekezett nem hallani a cuppogó hangokat, igyekezett karjának fájdalmára összpontosítani. Talán magához téríthetné LaVerne-t, gondolta, ám egyelőre jobbnak látta megőrizni a karjában és vállában lüktető fájdalmat. Legalább volt mire gondolnia.

Háta mögül olyan hangot hallott, mint amikor erős fogak kemény cukorkát ropogtatnak. Mikor megfordult, épp Deke bordái tűntek el a résben. Kinyújtott karja a levegőbe emelkedett, szinte Richard Nixon obszcén paródiájának tűnt, a gyűzelmi V-t formázó ujjakkal, ami a hatvanas-hetvenes években mindig megvadította a tüntetőket.

Szeme nyitva volt. Nyelvét Randyre öltötte.

Ő megint másfelé nézett, át a tapon. *Keress fényeket*, mondta magának. Tudta, hogy a környéken sehol sincsenek fények, de azért csak buzdította magát. *Keress fényeket a parton, valaki csak itt maradhat hétvégére, őszi lombok, ki ne hagyja, hozza el a Nikonját, az otthoniak imádni fogják ezeket a diákat.*

Amikor visszanézett, Deke karjai már egyenesen fölfelé mutattak. Többé nem hasonlított Nixonra; most futballbíró volt, aki azt jelzi, hogy érvényes a gól.

Deke feje mintha a deszkákon ült volna.

Szeme még mindig nyitva volt.

A nyelve is ugyanúgy kilógott.

- Húú, Cisco - mormolta Randy, és megint elfordult. Karja és válla úgy fáj már, hogy üvölteni tudott volna, mégis tovább tartotta a lányt. Kinézett a túlsó partja felé. Ott minden sötét volt. A fekete égre csillagos függöny borult, magasan a levegőben mintha kiömlött hideg tej foltja lebegett volna.

Percek teltek el. *Most már biztos eltűnt. Odanézhetsz. Oké, igen, jól van. De azért ne nézz oda. A biztonság kedvéért ne nézz oda. Megegyeztünk? Megegyeztünk. A leghatározottabban. Mindannyian egyetértünk.*

Ennek ellenére mégis odanézett, még épp idejében, hogy lássa Deke ujjait eltűnni. Mozogtak - valószínűleg a tutaj alatti víz mozgását vette át az a valami, ami lehúzta Deke-et, és aztán továbbadta az ujjaknak. Valószínűleg, valószínűleg. Randynek azonban úgy tűnt, Deke neki integet. A Cisco kölyök istenhozádót intett. Először érezte, hogy az agya megrándul - mintha megdőlt volna, mint a tutaj, amikor mind a négyen egy oldalra gyűltek. Kiegyenesedett ugyan, de Randy rádöbrent, az örület - az igazi megtébolyodás - sem lehet már messze.

Deke focistagyűrűje - Bajnokság 1981 - lassan lecsúszott jobb kezének harmadik ujjáról. A csillagok fénye megcsillant az aranyon, és eljátszadózott a bevéselt számok közötti parányi mélyedésekben - 19 a vöröses kő egyik oldalán, 81 a másikon. A gyűrű lecsusszant az ujjról. Túl nagy volt, nem fért át a résen, összepréselni meg persze nem hagyta magát.

Ott hevert. Összesen annyi maradt meg Dekeből. Deke elment. Nem lesz több sötét hajú lány kökényszemekkel, nem fog többé Randy csupasz testén végigverni egy vizes törülközővel, amikor a fiú kijön a zuhany alól, nem fog többé megugrani a középpályáról, miközben a nézők fölugrálnak a lelátókon, a szurkolólányok pedig hisztérikusan hányják a cigánykerekeket az oldalvonalak mentén. Nem lesz több észvesztő száguldozás a Camaróval sötétedés után, miközben Thin Lizzy üvölti a magnón „A fiúk visszatértek a városba”-t. Nincs többé Cisco kölyök.

Újra hallatszott az a reszelős hang - a keskeny ablakon átszuszakolt vég vászoné.

Randy mezítláb állt a deszkákon. Lenézett, és látta, hogy lába egyik oldalán a rések hirtelen megtelnek ragacos sötétséggel. Szeme kimeredt. Arra gondolt, ahogy a vér kilövellt Deke száján, szinte már szilárd kötélként, ahogy a fiú szeme kidülledt, mintha rugók feszítenék, amikor a hidrosztatikus nyomás következtében kialakult vérömlenyek szétpréselték az agyát.

Szimatot fogott. Tudja, hogy itt vagyok. Vajon föl tud jönni? Föl tud jönni a réseken át? Igen? Igen?

Egyre csak bámult lefelé, el is feledkezett LaVerne tehetetlen súlyáról, csak ez az egy kérdés foglalkoztatta, azon gondolkodott, milyen érzés lehet, amikor az a valami körülfolyja a lábát, amikor belekapaszkodik.

A fényes feketeség csaknem pereméig fölhatolt a réseknek (Randy teljesen öntudatlanul lábujjhegyre emelkedett), aztán visszasüllyedt. Újra kezdődött az a vászonzúzgalás-szerű hang. Aztán Randy hirtelen ismét meglátta a valamit a vízen, a nagy, sötét anyajegyét, most legalább tizenöt láb átmérőjű volt.

Együtt emelkedett és süllyedt, és mikor Randy megpillantotta a rajta egyenletesen átpulzáló színeket, elfordította a szemét.

Letette LaVerne-t, és amint az izomgörcse alábbhagyott, karja vadul reszketni kezdett. Hagyta, hadd reszkessen. A lány mellé térdelt, akinek haja szabálytalan sötét legyezőként terül szét a fehér deszkákon.

Ott térdelt, és figyelte a sötét anyajegyet a vízen, készen arra, hogy ismét fölkapja a lányt a valami első mozdulatára.

Könnyedén pofozgatni kezdte, előbb arcának egyik felét, aztán a másikat, ide-oda, mint amikor másodszor próbálnak magához téríteni egy bokszolót. De LaVerne nem akart magához térni. Nem akart a START-mezőn áthaladni, hogy fölvehessen újabb kétszáz dollárt vagy vonatozzon egyet. LaVerne már eleget látott. De Randy nem őrizhette őt egész éjjel, zsákként emelgetve, ahányszor csak megmoccan a valami (ráadásul a valamit sem szabad túl hosszan nézni egyhuzamban, ez is hozzátartozik a dologhoz). De ő megtanult egy trükköt. Nem ám a főiskolán. A bátyja egyik barátjától tanulta. A srác ápoló volt Namban, és mindenféle trükköket ismert - hogyan kell elkapni a hajtetűket és versenyt futtatni velük egy gyufásdobozban, hogyan cserélje ki a kokaint gyermekeknek való hashajtóra, hogyan varrjon be mély sebeket közönséges tűvel és cérnával. Egyszer arról beszélgettek, hogy lehet egy alaposan beszívott embert magához téríteni, nehogy a saját okádékába fulladjon, ahogy az Bon Scott-tal, az AC/DC énekesével is megtörtént.

- Szóval gyorsan akarsz valakit magához téríteni? - kérdezte az érdekes trükkök tárházát ismerő fickó. - Próbáld ki ezt. - És elmagyarázta Randynek a módszert, amit most ki is próbált.

Lehajolt, és beleharapott LaVerne fülcimpájába, amilyen erősen csak tudott.

Forró, keserű vér fröccsent a szájába. LaVerne szemhéjai úgy csapódtak föl, mint az elengedett vászonroló. Rekedt, morgó hangon fölsikoltott, és a fiú felé csapott. Randy fölpillantott, és meglátta a valami túlsó végét; a többi már a tutaj alatt volt. Hátborzongató, rémületes sebességgel, némán mozgott.

Megint fölrántotta LaVerne-t, izmai méltatlankodva sikoltottak föl, rándultak görcsbe. A lány az arcát ütötte. Egyik keze érzékeny orrát találta el, mire vörös csillagok jelentek meg a szeme előtt.

- Hagyd abba! - üvöltötte, lábát odébb csúsztatva a deszkán. - Hagyd abba, te kurva, ez megint alattunk van, hagyd abba, mert elengedlek, istenemre esküszöm!

A lány azonnal abbahagyta a kapálózást, és karját egy fuldokló kétségbeesésével fonta a fiú nyaka köré. Szeme fehérnek látszott a tavon tükröződő csillagfényben.

- Fejezd be! - Nem fejezte be. - Fejezd be, LaVerne, megfojtasz!

Erősödött a szorítás. A fiú agyán pánik suhant át. A hordók üres koccanása halkabbá, tompábbá vált - arra gondolt, biztos a valami miatt.

- Nem kapok levegőt!

A szorítás enyhült egy kicsit.

- Figyelj. Most le foglak tenni. Nem lesz semmi baj, ha...

De a lány csak annyit hallott: „le foglak tenni”. Karjai ismét halálos szorításba fonódtak. Randy jobb keze a lány hátán nyugodott. Ujjait karmokká görbítette, és végigszántott rajta. A lány rugdalózni kezdett, éles hangon nyivákolni, és a fiú egy pillanatra majdnem elvesztette az egyensúlyát. Ezt LaVerne is megérezte. Inkább a félelem, mint a fájdalom hatására felhagyott az ellenállással.

- Állj a deszkákra.

- Nem! - Lélegzete forró sivatagi szélként csapódott a fiú arcának.

- Nem tud elérni, ha a deszkákon állsz.

- Ne, ne tegyél le, el fog kapni, tudom, hogy el fog, tudom...

Randy ismét végigkarmolta a hátát. A lány fölsikoltott haragjában, fájdalomában és félelmében.

- Leállsz vagy ledobjalak, LaVerne?

Lassan, óvatosan eresztette le, mindketten éles kis nyögésekkel szedték a levegőt - oboa és fuvola. A lány lába leért a deszkára. Fölrántotta, mintha az tűzforró volna.

- Tedd *le!* - sziszegte a fiú. - Én nem vagyok Deke, nem bírlak tartani egész éjjel!

- Deke...

- Meghalt.

A lány lába leért a deszkára. A fiú lassan elengedte. Úgy álltak egymással szemben, mint két táncos. Randy látta, a lány a valami első érintését várja. Szája tágra nyílt, mint egy aranyhalé.

- Randy - suttogta. - Hol van?

- Odalent. Nézz le.

Lenézett. A fiú is. Látták, hogy a feketeség megtölti a réseket, most már csaknem a tutaj teljes hosszában. Randy megérezte a mohóságát, és úgy vélte, a lány is érzi.

- Randy, kérlek...

- Shhh.

Csak álltak ott.

Randy elfelejtette levenni az óráját, amikor berohant a vízbe, és most lemért tizenöt percet. Negyed kilenckor a fekete valami megint elősiklott a tutaj alól. Elúszott nagyjából tizenöt lábnyira, aztán megállt, mint az előbb is.

- Most leülök - szólt a fiú.

- Ne!

- Fáradt vagyok - mondta. - Én leülök, te pedig figyelni fogod. De emlékezz, ne nézd sokáig. Aztán majd fölkelek, és te ülsz le. Így fogjuk csinálni. Tessék. - Odaadta az óráját. - Negyedóránként váltunk.

- Megette Deke-et - suttopta a lány.

- Igen.

- Mi ez?

- Nem tudom.

- Fázom.

- Én is.

- Akkor fogjál.

- Eleget tartottalak már.

A lány elhallgatott.

Leülni maga volt a mennyország; boldog volt, hogy nem kell a valamit figyelnie. Helyette LaVerne-t nézte, hogy lássa, tényleg leveszi-e néha a szemét a vízen lebegő valamiről.

- Mit fogunk csinálni, Randy?

A fiú gondolkodott.

- Várunk - mondta aztán.

Mikor letelt a tizenöt perc, fölállt, és hagyta, hogy a lány üljön, majd feküdjön le félóra. Aztán ismét fölkelte, hogy ő álljon őrt negyedóra. Így váltogatták egymást. Negyed tízkor fölbukkant a hideg holdsarló, és fényhidat vetített a vízre. Fél tizenegykor éles, magányos kiáltás verte föl a csöndet, végigvisszhangozva a tavon, és LaVerne fölsikoltott.

- Fogd be - mondta a fiú. - Csak egy vöcsök.

- Megfagyok, Randy... megbénít a hideg.

- Nem tudok mit csinálni.

- Ölelj át - kérte a lány. - Muszáj. Öleljük át egymást. Mindketten leülünk, és úgy figyeljük majd.

Ellenkezni akart, de a húsába maró hideg már a csontjáig hatolt, ennek hatására döntött.

- Oké.

Leültek, karjukat egymás köré fonták, és akkor valami történt - akár természetes, akár perverz, megtörtént. A fiú megérezte, hogy merevedése van. Egyik keze rátalált a lány nedves nejlomba bújtatott mellére, és megmarkolta. A lány fölsóhajtott, és keze elindult a fiú alsónadrágja felé.

Randy lefelé csúsztotta a másik kezét, és talált is egy olyan helyet, ahol maradt még valami meleg. Ledöntötte a lányt a hátára.

- Ne - mondta ő, de keze gyorsabban kezdett motozni az alsónadrágjában.

- Látom én - felelte a fiú. Szívverése fölgyorsult, sebesebben pumpálta a vért, melegséget vitt átfagyott csupasz bőrébe. - Szemmel tartom.

A lány mormolt valamit, és ő érezte, a gatyá lecsúszik a csípőjéről, le a combjára. Közben figyelt. Fölfelé csusszant, előre és beléhatolt a lányba. Meleg. Istenem, de meleg volt ott, legalább ott. A lányból mély nyögés tört elő, és ujjai megragadták a fiú jeges, összeszorított fenekét.

A fiú a valamit figyelte. Az nem mozdult. Ő figyelte. Egyre erősebben figyelte. A kézzelfogható érzések hihetetlenek voltak, fantasztikusak. Nem rendelkezett még túl nagy tapasztalattal, bár szűz se volt; három lánnyal is szeretkezett már, de ilyet még sosem élt át. LaVerne nyögdecselni kezdett, és a csípőjét emelgette. A tutaj finoman ringott, mint a világ legkeményebb vízágya. Alul a hordók üresen kotyogtak.

Figyelte a valamit. A színek kavarni kezdtek - most lassan, érzéken, nem fenyegetően; figyelte a valamit, figyelte a színeket. Szeme tágra nyílt. A színek beleköltöztek. Már nem is fázott; forróságot érzett, mint az első napon június elején, amikor lejön az ember strandra, és a nap érezhetően összébb húzza rajta a télen kifehéredett bőrt, vörösebbé teszi, ad neki valami

(színek)

színt, egy kis árnyalatot. Első nap a strandon, a nyár első napja, mikor előkerülnek a régi Beach Boys- és Ramones-felvételek. A Ramones arról énekel, hogy Sheena punkzenész, arról, hogy indulj el stoppal Rockaway Beach felé, a homok, a strand, a színek felé

(ez mozogni kezd mozogni)

a nyári érzések felé, a jó dili felé; Gary U.S. Bonds-számok, a sulinak vége, szurkolhatok a Yankeesnek a lelátóról, lányok bikiniben a strandon, a strandon, ő, szereted, szereted

(szeretem)

a strandot szereted

(szeretem én szeretem)

illatos napolajjal bekent formás mellek, és ha a bikini alja elég keskeny, az ember megláthat még egy kicsit a lenti

(hajból a haja A HAJA BELELÓG ISTENEM A VÍZBE A HAJA).

Hirtelen visszatért az öntudata, megpróbálta fölhúzni a lányt, de a valami olajosan siklott oda, és belecsimpaszkodott a hajába, mint valami sűrű fekete ragasztó, és mire föl húzta volna, ő már sikított, és elnehezült a valamitől; a valami tekergő, gusztustalan hártaként emelkedett ki a vízből, rajta sugárzó színek vibráltak - skarlátvörös, lángoló smaragd zöld, komor okker.

Áradatként öntötte el LaVerne arcát, eltörölve azt.

A lány lába rugdalózott, rángott. A valami ott kavargott és mozgott az arca helyén. Vér szaladt le a nyakán patakokban. Sikoltozva, ám saját hangját nem

is hallva, Randy odarohant hozzá, lábát a csípőjének támasztotta, és nagyot taszított rajta. A lány átbukfencezett a tutaj peremén, lába alabástromként ragyogott a holdfényben. Néhány végtelennek tűnő pillanatig a víz még forrongott és csapkodta a tutaj oldalát, mintha valaki horogra kapta volna a világ leghatalmasabb sügérjét, ám az nem adja könnyen az életét.

Randy sikoltzott. Sikoltzott. Aztán a változatosság kedvéért megint sikoltzott.

Nagyjából félóra elteltével, jóval azután, hogy az örült csapkodás és küzdelem véget ért, a vöcskök visszasikoltottak neki.

Az az éjszaka örökké tartott.

Negyed öt körül az ég keleten világosodni kezdett, és lassan visszatért a bizakodása. De csupán pillanatokra; legalább annyira csalóka volt, mint a hajnal. A deszkákon állt, szeme félig csukva, álla a melére hajtva. Egy órával azelőtt üldögélt a padlózaton, aztán hirtelen fölébredt - a legijesztőbb az egészben az volt, csak ekkor jött rá, hogy elaludt - arra a kimondhatatlan, vázonsuhogás-szerű hangra. Talpra ugrott, csupán másodpercekkel azelőtt, hogy a feketeség mohón feltört a deszkák közül. Nyöszörögve szívta be és fújta ki a levegőt; ajkába harapott, úgy, hogy vérezni kezdett.

Aludtál, elaludtál, te seggfej!

A valami félórával később még egyszer fölszivárgott a deszkák közül, ő azonban nem mert újra leülni. Attól félt, megint elalszik és ez alkalommal az agya nem ébreszti föl idejében.

Lába még mindig szilárdan állt a deszkán, amikor fölerősödött a fény keleten, és beköszöntött az igazi hajnal, s az első reggeli madarak dalolni kezdtek. Fölkelt a nap, és hat órára már annyira kivilágosodott, hogy elláthatott a partig. Deke fényes sárga Camarója még mindig ott állt, ahol hagyták, orral a fakorlát felé. Ingek, pólók és négy farmer színes halmai tarkázták a partot. A látvány újabb réműlethullámmal töltötte el, mikor pedig már azt hitte, már semmitől sem képes megrémülni. Látta a *saját* farmerjét, az egyik szára kifordítva, előtárva a zsebet.

A nadrág olyan bizakodóan feküdt ott a homokon, mintha csak rá várna, hogy visszahúzza kifordult szárát, megfogva közben a zsebet, nehogy az aprópénz kipotyogjon. Szinte érezte is, amint fölcusszan a lábára, ő pedig begombolja a slicc rézgombjait...

(szereted igen szeretem)

Balra pillantott, és meglátta a valamit, feketén, kereken, akár egy dámafigura, könnyedén lebegve. Felszínén kavarni kezdtek a színek, mire gyorsan elkapta a tekintetét.

- Menj haza - brekegte. - Menj haza vagy Kaliforniába, hátha Roger Corman bevesz az egyik filmjébe.

Egy repülőgép zümmögött valahol a távolban, és ő rögtön álmodozni kezdett: *Jelentették az eltűnésünk, négyünkét. A kutatás a Horlickstól halad kifelé táguló körökben. Egy farmer visszaemlékszik, elhúzott mellette egy sárga Camaro, „mint a szélvész”. A kutatást a Cascade-tó környékére összpontosítják. Magánpilóták jelentkeznek önkéntesnek a légi felderítésre, és egyikük, a tavat kerülgetve Beechcraft Twin Bonanzájában, meglát egy meztelen srácot a tutajon állni, egy srácot, egy túlélőt, egy...*

Megint a vízbe esés határán tért magához, és öklével ismét orrba vágta magát, üvöltve a fájdalomtól.

A fekete valami nyilként iramodott rögtön a tutaj felé, és alá férközött - talán hallotta őt, vagy megérezte... vagy *ilyesmi*.

Randy várt.

Most negyvenöt perc telt el, míg előjött.

Agya lassan keringeni kezdett a növekvő fényben.

(szereted igen szeretek szurkolni a Yankeesnek és a Harcsáknak is szereted a Harcsákat igen szeretem a

66-os út emlékszel a Corvette-re George Maharisra a Corvette-ben Martin Milnerre a Corvette-ben szereted a Corvette-et

igen szeretem a Corvette-et

szeretem szereted

olyan forrón tűz a nap akár egy gyújtólencse a lány hajára tűz a fényre emlékszem leginkább a fényre a nyári fényre

a nyári fényekre)

délután.

Randy sírt.

Azért sírt, mert most valami új dolog kezdődött - ahányszor megpróbált leülni, a valami becsusszant a tutaj alá. Tehát nem volt teljesen hülye; vagy megérezte, vagy kitalálta, hogy míg leül, hozzáférkőzhet.

- Tűnj el - zokogta Randy a vízen lebegő nagy fekete anyajegynek. Csupán ötven yardnyira, nevetségesen közel, egy mókus szaladgált ide-oda Deke Camarójának motorházatetőjén. - Tűnj el, kérlek, menj akárhová, csak hagyj békén. Nem szeretlek.

A valami nem mozdult. Látható felszínén kavarogni kezdtek a színek.

(dehogynem dehogynem szeretsz)

Randy eltépte róla a tekintetét, a partra nézett, segítséget keresve, de ott senki sem járt, egy lélek sem. A farmerja még mindig ott hevert, egyik szára

kifordítva, kilátszik a zseb fehér szövete. Már nem úgy nézett ki, mintha valaki még fölvenné valaha is. Inkább valami ereklyére emlékeztetett.

A fiú azt gondolta: *Ha volna fegyverem, most megölném magam.*

A tutajon állt.

A nap lement.

Három órával később fölkel a hold.

Nem sokkal azután a vöcsök rikoizozni kezdtek.

Nem sokkal *azután* Randy a fekete valamire nézett a vízen. Nem tudja megölni magát, de a valami talán megteszi neki ezt a szívességet fájdalom nélkül; talán erre valók a színek.

(*szeretsz szeretsz szeretsz*)

Addig kereste tekintetével, amíg rá nem bukkant, lebegve, meglovagolva a hullámokat.

- Énekelj velem - brekegte Randy. - „Szurkolhatok a Yankeesnek... nem ártok vele senkinek... úr örülök, hogy a sulinak vége... szórakozhatok... nagyokat végre.”

A színek alakzatokba rendeződtek, és kavarogni kezdtek. Ez egyszer Randy nem fordult el.

Ezt suttogta:

- Szeretsz?

Valahol messze, a tó túlsó oldalán, egy vöcsök rikoltott.

A Kaszás képmása

Tavalyl hoztuk ide föl, még hozzá nem is akárhogy - mondta Mr. Carlin, miközben megmászta a lépcsőket. - Persze kézből. Máshogy nem ment volna. Még mielőtt kivettük volna a keretből a szalonban, bebiztosítottuk a Lloyd's-nál. Ez az egyetlen cég volt hajlandó az általunk elképzelt összegért biztosítani.

Spangler nem szólt. Ez az ember bolond. Johnson Spangler pedig már rég megtanulta, hogy a bolondokkal nem kell foglalkozni.

- Negyedmillió dollárra biztosítottuk - folytatta Mr. Carlin, amikor fölértek az első emeleti pihenőre. Ajka félig keserűen, félig tréfásan meggömbült. - És amit ér, az sem akármennyi.

Zömök kis ember volt, de kövérnek nem nevezhető, keret nélküli szemüveggel és leburnult kopasz fejjel, ami úgy fénylett, akár egy lelakkozott röplabda. Egy, az első emeleti folyosó mahagóni árnyékait tükröző páncélruha meredt rájuk érzéketlenül.

A folyosó hosszú volt, és Spangler hűvös, szakértő tekintettel méregette a falakat és a drapériákat. Samuel Claggert bőségesen szórta a pénzt mindenre, de nem igazán jó ízléssel. Mint az 1800-as évek annyi önerőből feltört iparmágnása, ő sem volt több, mint egy magát gyűjtőnek valló ócskás, olyan vászon szörnyszülemények, szeméttbe való regények, drága marhabőr kötésű költészeti antológiák és iszonyú szoborfeleségek nagy műértője, amelyeket ő mind művészetnek tartott.

Idefönt a falakat marokkói függönyimitációk borították - az elárasztották talán jobb szó lenne rá -, számtalan (és, semmi kétség, névtelen mestertől származó) Madonna, karján számtalan glóriás kiseddel, míg a háttérben számtalan angyal szállongott erre-arra, fura, csavart gyertyatartók, valamint egy rémséges és közönségesen díszes csillár, tetején egy érzékeny vigyorgó nimfácskával.

A vén gazember persze beszerzett egy-két érdekesebb darabot is; ez már az átlagolás törvényéből következik.

Így aztán, ha a Samuel Claggert Privát Emlékmúzeum (óránkénti tárlatvezetés felnőtteknek 1 dollár, gyermekeknek 50 cent - undorító) kiállított tárgyainak 98 százaléka szemét volt is, még mindig megmaradt az a két százalék, mint például a Coombs puska a konyhai tűzhely fölött, a különös kis *camera obscura* a szalonban, no és természetesen a...

- A Delver-tüköröt egy igazán szerencsétlen... incidens útján hoztuk föl ide - szólalt meg Mr. Carlin hirtelen, nyilvánvalóan a lépcső folytatásánál függő, ismeretlen férfit ábrázoló kísérteties arckép ösztönzésére. - Többször is előfordult már ilyesmi - éles szavak, vad kitörések -, de ez alkalommal kifejezetten a tükör *elpusztítása* volt a cél. A hölgy, bizonyos Miss Sandra Bates, egy kövel a zsebében jött be. Szerencsére rosszul célzott, így csak a keret egyik sarkát rongálta meg. A tükörnek semmi baja nem esett. A Bates lánynak volt egy bátyja...

- Nem szükséges tárlatvezetést tartania - szólt halkán Spangler. - Jól ismerem a Delver-tükör történetét.

- Lenyűgöző, nem? - Carlin furcsán, ferdén pillantott rá. - Ott volt az az angol hercegnő 1709-ben... aztán az a pennsylvaniai szőnyegkereskedő... nem is beszélve a...

- Jól ismerem a történetét - ismételte halkán Spangler. - Engem a megmunkálása érdekel. Aztán még persze ott van a hitelesség kérdése is...

- A hitelességé! - Mr. Carlin fölkuncogott, szárazon, mintha a lépcső alatt egy szekrényben csontok koccantak volna össze. - Szakértők vizsgálták már, Mr. Spangler.

- Akárcsak a Lemlier-féle Stradivarit.

- Ez igaz - mondta Mr. Carlin sóhajtva -, de egyetlen Stradivari sem rendelkezett a... a Delver-tükör nyugtalanító képességével.

- Igen, ez kétségtelen - felelte Spangler enyhén szemtelen hangon. Belátta már, hogy Carlint képtelen leállítani; a férfi agya tökéletes összhangban volt korával. - Kétségtelen.

A harmadik és negyedik lépcsősort csöndben mászták meg. Ahogy egyre közelebb értek a zegzugos épület tetejéhez, úgy vált mind nyomasztóbbá a hőség és a sötétség a felsőbb galériákon. A forrósággal együtt hátborzongató bűz csapta meg, melyet Spangler már jól ismert, hisz egész felnőtt életét ilyen szagban töltötte - az árnyékos sarkokban heverő, hosszú ideje döglött legyek szaga volt ez, a nedves rothadás és a vakolat mögött motozó fatetvek szaga. A régiség szaga, ami csak a múzeumokra és a mauzóleumokra jellemző. Elképzelte, hogy ugyanez a szag áradhat egy szűz lány sírjából is, ha már negyven éve halott.

Idefönt a műtárgyak egymás hegyén-hátán heverték, igazi ócskásbolti bőségben; Mr. Carlin átvezette Spanglert a szobrok, megrongálódott rámajú portrék, cikornyás, aranytálcás madárkalitkák és egy ősi tandem szétszerelt vázának útvesztőjén. A szemközti falhoz vezette, ahol egy kettős létra állt a mennyezetben nyíló csapóajtó alatt. Poros lakat lógott az ajtón.

Balról egy Adonisz-másolat bámult rájuk kíméletlenül, üres, pupilla nélküli szemével. Egyik karja kinyújtva, csuklójára sárga táblát akasztottak, melyen ez állt: BELEPNI SZIGORÚAN TILOS.

Mr. Carlin előhalászott egy kulcsesomót zakója zsebéből, kiválasztott egy kulcsot, majd fölmászott a létrára. A harmadik fokon megállt, kopasz feje halványan derengett az árnyékok között.

- Nem szeretem azt a tükröt - mondta. - Sosem szerettem. Félek belenézni. Félek tőle, hogy egy nap mégis belenézek, és meglátom... amit a többiek is láttak.

- Ők is csak magukat látták - mondta Spangler.

Mr. Carlin beszédre nyitotta a száját, aztán mégsem szólt, csak megcsóválta a fejét, motoszkált egy ideig a feje fölött, nyakát nyújtogatva, hogy a kulccsal pontosan betaláljon a zárba.

- Ki kéne már cserélni - mormolta. - Ez... a fene!

A lakat hirtelen kipattant, és lefordult a pánrról. Mr. Carlin ügyetlenül utánakapott, mire majdnem leesett a létráról. Spangler fürgén elkapta a lakatot, és fölnézett a másikra. A férfi reszketve kapaszkodott a létra csúcsába, arca fehér kontrasztként villant a barna félhomályban.

- Magát ez *komolyan* idegesíti, ugye? - szólt Spangler kissé csodálkozva.

Mr. Carlin nem válaszolt. Mintha megbénult volna.

- Jöjjön le - mondta Spangler. - Kérem. Mielőtt még leesik.

Carlin lassan lemászott a létráról, úgy kapaszkodva minden egyes fokba, mintha csak valami feneketlen mélység fölött egyensúlyozna. Amint a lába padlót ért, fecsegni kezdett, akár egy elektromos szerkezet, amelynek elfordítják a kapcsolóját.

- Negyedmillió - mondta. - Negyedmillió dolláros biztosítást kötöttünk, hogy fölhozzuk azt az... *izét* odalentről ide. Azt az átkozott *izét*. Még egy külön csigát is össze kellett ácsolni, hogy fölemelhessük a tetőtérbe. És én végig reménykedtem - szinte már imádkoztam -, bárcsak valakinek csúszna ki a kezéből... bárcsak szakadna el a kötél... bárcsak esne le az az *izé*, és törne szét millió darabra...

- Tényeket - szólt Spangler. - Tényeket, Carlin. Nem olcsó ponyvaregényekre vagyok kíváncsi, nem olcsó bulvárlapok sztorijaira, sem pedig olcsó horrorfilmek rémségeire. *Tényekre*. Először is: John Delver normandiai származású kézműves volt, aki tükröket készített az úgynevezett Erzsébet-kori Angliában. Élete és halála egyaránt érdektelen. Nem firkált a padlójára pentagrammákat, hogy aztán a házvezetőnőjével tüntettesse el, nem gyártott kénbűzős iratokat, vérfolttal aláírás helyett. Másodszor: tükröi a gyűjtők kedvencévé váltak elsősorban finom megmunkálásuk miatt, és mert az általa használt anyag kristályszerkezete enyhén fölnagyítva és eltorzítva

láttatott mindent - ez jellegzetes védjegyévé vált. Harmadszor: köztudomású, hogy manapság már csak öt Delver létezik - közülük kettő Amerikában. Értékük felbecsülhetetlen. Negyedszer: ez a Delver, valamint egy másik, amely elpusztult London bombázásakor, bizonyos kétes hírnévre tett szert, ami nagyrészt hazugságokon, túlzásokon és véletleneken...

- Ötödször pedig - mondta Mr. Carlin -, maga egy nagyképű fattyú, nem igaz?

Spangler enyhe megvetéssel nézegette a vak Adoniszot.

- Én vezettem a csoportot, amelyben annak a Sandra Batesnek a bátyja is részt vett, amikor belenézett a maga drágalátos Delver-tükrébe, Spangler. Talán tizenhat éves lehetett, egy középiskolás csoporttal érkezett. Épp a tükör történetét ismertettem, és ahhoz a részhez értem, amit *maga* is annyira szeret - magasztalni kezdem a hibátlan megmunkálást, az üveg tökéletességét -, amikor a fiú fölemelte a kezét. „És mi az a fekete paca a bal felső sarokban? - kérdezte. - Az hibának látszik.”

Az egyik barátja megkérdezte, mire gondol, erre a Bates fiú magyarázni kezdett, de félbehagyta. Nagyon közelről belenézett a tükörbe, végsőkéig feszítve a vitrint körülvevő vörös bársony védőkötelet - *aztán maga mögé pillantott, mintha valakinek a tükörképét látta volna - valakiét fekete ruhában -, aki a válla mögött állt.* „Mintha egy férfi lett volna - mondta. - De az arcát nem láttam. Most meg már eltűnt.” Ennyi volt az egész.

- Folytassa - szólt Spangler. - Már alig várja, hogy elmondhassa, a Kaszás volt az - azt hiszem, ez a szokásos magyarázat, nem? Hogy a kiválasztottak megláthatják a Kaszás képmását a tükörben. Rajta, ember, ne fogja vissza magát. A *National Enquirer* imádni fogja a sztorit! Meséljen a rettenetes következményekről, és utasítsa el minden magyarázatomat. Később talán elütötte egy autó? Vagy kiugrott az ablakon? Mi történt?

Mr. Carlin kétségbeesett kis vihogást hallatott.

- Magának tudnia kéne, Spangler. Nem elmondta kétszer is, mennyire... hm... jól ismeri a Delver-tükör történetét? Egyáltalán nem voltak rettenetes következmények. Soha nem is voltak. Ezért nem szerepelt a Delver-tükör sosem a vasárnapi mellékletekben, mint a Kohinor gyémánt vagy Tutanhamon sírjának átka. Ez azokhoz képest túl közönséges. Ugye azt hiszi, bolond vagyok?

- Igen - mondta Spangler. - Most már fölmehetünk?

- Természetesen - felelte Mr. Carlin szenvedélyesen. Fölmászott a létrára, és fölnyomta a csapóajtót. Rövid ketyegés, majd csattanás hallatszott, amint az ellensúly behúzta a sötétségbe, aztán Mr. Carlin is eltűnt odafönt. Spangler követte. A vak Adonisz mit sem tudva bámult utánuk.

A tetőtérben iszonyú forróság uralkodott, és csupán egyetlen pókháló, sokszögű ablak világította meg, amely piszkos tejszínű derengéssé szűrte a kinti éles ragyogást. A tükör a fény felé fordítva állt, amelynek nagy részét visszaverte, gyöngyházfényű foltot vetítve a szemközti falra. Az egészet egy fakeret rögzítette biztonságosan. Mr. Carlin feléje sem pillantott. Szándékosan nem is nézett arra.

- Még csak egy porfogót sem tett rá - szólt Spangler, láthatólag először fölmérgesedve.

- Olyan ez, mint egy szem - mondta Mr. Carlin. Hangja még mindig elhalón, üresen szólt. - Ha szabadon hagyjuk, mindig szabadon, talán megvakul egyszer.

Spangler nem is figyelt rá. Levette zakóját, és a gombokat gondosan befelé fordítva végtelen gyengédséggel letörölte a port a tükör domború felszínéről. Aztán hátrább lépett, és végignézett rajta.

Eredeti volt. Kétség sem férhetett hozzá, és valójában nem is kételkedett benne soha. Tökéletes példája volt Delver páratlan géniuszának. A rendetlen tetőtér a háta mögött, saját tükörképe, Carlin félig elfordult figurája... mind tisztán, élesen, szinte már térhatásúan látszottak. Az üveg enyhe nagyító hatása mindennek még egy leheletnyi görbületet is adott, akár egy negyedik dimenziós torzítás. Olyan volt...

Gondolata félbeszakadt, és a harag újabb hulláma öntötte el.

- Carlin.

Carlin nem felelt.

- Carlin, maga átkozott bolond, azt mondta, az a lány nem rongálta meg a tükröt!

Semmi válasz.

Spangler jéghidegen pillantott rá a tükörben.

- A bal felső sarokban le van ragasztva egy folt. Csak nem betörte? Az isten szerelmére, ember, beszéljen!

- Maga a Kaszást látja - mondta Carlin. Szörnyű volt a hangja, teljesen érzéketlen. - A tükrön sehol sincs ragasztás. Húzza végig rajta a kezét... te jó isten.

Spangler gondosan keze közé tekerte a kabátujját, kinyúlt, és finoman a tükörhöz nyomta.

- Látja? Semmi természetfölötti. Eltűnt. A kezem eltakarja.

- Eltakarja? Érzi a ragasztást? Miért nem szedi le?

Spangler óvatosan elvette a kezét, és a tükörbe nézett. Minden még jobban eltorzult; a helyiség ferde falai örülten lengeni látszottak, mintha a tetőtér a láthatatlan örökkévalóságba készülne elúszni. Az üvegen nyoma sem volt a

sötét foltnak. Hibátlanak látszott. Megvetően konstatálta, hogy hirtelen beteges félelem árasztotta el.

- Ugye hasonlít hozzá? - kérdezte Mr. Carlin. Arca nagyon sápadt volt, egyenesen a padlóra meredt. Nyakán görcsösen rángott egy izom. - Ismerje be, Spangler. Mintha egy csuklyás alak állt volna maga mögött, igaz?

- Mintha ragasztószalag takart volna el egy apró repedést - mondta Spangler nagyon határozottan. - Se több, se kevesebb...

- A Bates fiú tagbaszakadt legény volt - mondta gyorsan Carlin. Szavai úgy csobbantak bele a forró, mozdulatlan levegőbe, mint kövek a fekete vízbe. - Mint egy futballista. Feliratos pólót és sötétzöld katonai nadrágot viselt. Félúton jártunk az emeleti kiállítások felé, amikor...

- Rosszul leszek ettől a hőségtől - mondta Spangler kissé nyugtalanul. Elővett egy zsebkendőt, és most a nyakát törölgette. Szeme apró, rebbenő mozdulatokkal pásztázta a tükör domború felszínét.

- Amikor azt mondta, innia kell egy kis vizet... egy kis vizet, az isten szerelmére!

Carlin megfordult, és vadul Spanglerre meredt.

- Honnan tudhattam volna? Honnan tudhattam volna?

- Van itt egy mosdó? Azt hiszem, mindjárt...

- A pólója... még láttam egy pillanatra a pólóját, amint lefelé ment a lépcsőn... aztán...

- ...elhányom magam.

Carlin megcsóválta a fejét, mintha valamit le akarna rázni róla, majd ismét a padlóra meredt.

- Természetesen. Az első emeleten a harmadik ajtó balra, ha a lépcsővel szemben áll. - Könyörgőn nézett föl. - Honnan *tudhattam* volna?

De Spangler már le is lépett a létrára. Az megremegett a súlya alatt, és Carlin egy pillanatra azt hitte - abban reménykedett -, hogy leesik. De nem. A padló nyílásán át figyelte Carlin, mint ereszkedik le, egyik kezét a szája elé tartva.

- Spangler?...

De az már elment.

Carlin hallgatta, ahogy elhalkul lépteinek visszhangja, majd teljesen elhal. Amikor csönd lett, hevesen összerázkódott. Megpróbálta lábát a csapóajtó felé irányítani, de mintha megdermedt volna. Csak az az utolsó, futó pillantás a fiú pólójára... Istenem!...

Akárha óriási, láthatatlan kezek húzták volna a fejét, valami arra kényszerítette, hogy fölnézzen. Hiába nem akart, Carlin belebámult a Delvertükör csillogó mélységeibe.

Semmi sem volt ott.

A szoba számára hűen tükröződött vissza, poros kiterjedése csillogó végtelenségévé változott. Egy Tennyson-vers töredéke jutott eszébe, és ő hangosan maga elé mormolta: »„Beteggé tesznek az árnyak" panaszolta Shalott úrnője...«

És még mindig nem tudta levenni a szemét róla, a lélegző csönd fogva tartotta. A tükör egyik sarkából egy molyrágta bölényfej kukucskált rá lapos obszidiánszemekkel.

A fiú inni akart egy kis vizet, az ivókút pedig a földszinti előcsarnokban volt. Lement a lépcsőn, és...

És sosem tért vissza.

Soha.

Sehová.

Mint a hercegnő, aki miután felcicomázta magát a tükör előtt egy *soirée*-ra menet, úgy döntött, még visszamegy a szalonba a gyöngyeiért. Mint a szőnyegkereskedő, aki kikocsizott, és csupán az üres kocsit és két szótlan lovát hagyta hátra.

Aztán a Delver-tükör New Yorkban volt 1897-től 1920-ig, amikor is Crater bíró...

Carlin szinte hipnotizálva meredt a tükör sekély mélységeibe. Odalent a vak Adonisz tovább figyelt.

Úgy várta Spanglert, ahogy a Bates család várhatta a fiát, ahogy a hercegnő férje várhatta a feleségét, hogy visszatérjen a szalonból. A tükörbe bámult és várt.

És várt.

És várt.

Visszajárók

A felesége már kettő óta várta Jim Normant, s amikor meglátta, hogy a kocsi lefékez a háztömb előtt, kiment a férje elé. Elment a boltba is, bevásárolt az ünnepi lakomához - néhány hússzeletet, egy üveg Lancert, egy fej salátát és egy Ezer sziget dresszinget. Most, ahogy nézte az autóból kiszálló férjét, már-már kétségbeesetten reménykedett (aznap nem először), hogy valóban lesz mit megünnepelniük.

A férfi föllépett a járdára, egyik kezében új aktatáskájával, a másikban négy iratsomóval. Az asszony látta a legfelső címét: *Bevezetés a nyelvtanba*. Kezét a férfi vállára tette, és megkérdezte:

- Hogy ment?

És a férfi elmosolyodott.

De aznap éjjel hosszú idő óta először ismét visszatért egy régi álma, és ő verítékben úszva ébredt, egy ajkára toluló sikollyal.

Meghallgatására a Harold Davis Középiskola igazgatója és az angol szak vezetője előtt került sor. Az idegösszeomlása is szóba került. Számított rá, hogy megtörténik.

Az igazgató, egy Fenton nevű kopasz, halottsápadt férfi hátradőlt, és a mennyezetet bámulta. Simmons, az angol szakos, pipára gyújtott.

- Abban az időben meglehetősen nagy nyomás nehezedett rám - mondta Jim Norman. Ujjai legszívesebben szorosan egymásba kulcsolódtak volna az ölében, de ő nem hagyta.

- Azt hiszem, ez érthető - felelte Fenton mosolyogva. - Mi nem akarunk belevájkálni az ön lelki életébe, de abban bizonyára mind egyetértünk, a tanári szakma állandó nyomást jelent, különösen középiskolai szinten. Az ember minden hét órából ötöt a színpadon tölt, és a világ legnehezebb közönségének kell játszania. Ezért van az - fejezte be némi büszkeséggel -, hogy minden foglalkozás közül a tanárok kapnak legtöbbször gyomorfekélyt, leszámítva a légi forgalomirányítókat.

Jim folytatta:

- Az idegösszeomlásomat kiváltó nyomás... rendkívüli volt.

Fenton és Simmons önkéntelenül is bátorítólag bólintott, és Simmons fölkiáltotta az öngyújtóját, hogy ismét meggyújtsa a pipáját. Az iroda

hirtelen nagyon szűkké, levegőtlenné vált. Jimnek az a különös érzése támadt, hogy valaki épp bekapcsolt egy hőszűrőt a tarkója mögött. Ujjai egymásba fonódva tekergöztek az ölében, de ő abbahagyta velük.

- Utolsó éves voltam, gyakorlóórákat tartottam. Anyám az előző nyáron halt meg - rákban -, és utolsó beszélgetésünkön arra kért, folytassam és fejezzem be tanulmányaimat. A testvéreimet - bátyámat - még egészen fiatal koromban elvesztettem. Ő is tanár akart lenni, és anyám úgy vélte...

A szemükben látta, hogy eltért a témától, és azt gondolta: *Istenem, ezt is el fogom szűrni.*

- Megtettem, amit kért - mondta, maga mögött hagyva az anyja, a bátyja, Wayne - szegény, meggyilkolt Wayne - és öközött fennállt bonyolult viszonyt. - Gyakorlatom második hetében a menyasszonyom egy cserbenhagyásos gázolás ügyébe keveredett. Ő volt ugyanis az áldozat. Valami ámokfutó kölyök... sosem kapták el.

Simmons halk, bátorító hangot hallatott.

- Folytattam a munkám. Nem láttam más utat magam előtt. A menyasszonyomnak borzasztó fájdalmai voltak - csúnyán eltört a lába és négy bordája is -, de az élete nem forgott veszélyben. Nem hiszem, hogy egyáltalán fölfogtam volna, mekkora nyomás is nehezedik rám.

Most aztán óvatosan. Itt szokott kicsúszni a lábam alól a talaj.

- A Central Street-i Kereskedelmi Szakközépiskolába jártam tanítani - mondta Jim.

- A város nevezetessége - tette hozzá Fenton. - Rugós kések, motoroscsizmák, barkácsolt fegyverek az öltözőszekrényekben, ebédpénzek kizsarolása, és minden harmadik srác drogot ad el a másik kettőnek. Jól ismerem a Kereskedelmi Szakközépet.

- Volt ott egy Mack Zimmerman nevű kölyök - mondta Jim. - Érzékeny fiú. Gitáron is játszott. Megbizonyosodtam róla, hogy a zeneszerzéshez is van tehetsége. Aztán egy reggel bementem, és láttam, két srác fogja őt, míg egy harmadik ripityára veri Yamaha gitárját a radiátoron. Zimmerman sikoltzott. Én rájuk ordítottam, hogy hagyják abba, és adják ide a gitárt. Elindultam feléjük, s akkor valaki leütött. - Jim összerázkódott. - Ennyi volt az egész. Idegösszeomlást kaptam. Nem üvöltöztem magamon kívül, nem kuporodtam be a sarokba. Csak képtelen voltam oda visszamenni. Ha az iskola közelébe kerültem, rögtön összeszorult a gyomrom. Nem kaptam levegőt, és kivert a hideg veríték...

- Ez velem is előfordult - szólt Fenton szeretetreméltóan.

- Elmentem egy pszichológushoz. Csoportterápiás kezelésre. Egyéni foglalkozásokat nem engedhettem meg magamnak. De az is használt. Sally és én összeházasodtunk. Ő egy kicsit biceg, és a sebhely is megmaradt, de

egyébként olyan, mint régen. - Nyíltan szembenézett hallgatóságával. - Azt hiszem, rólam is elmondható ugyanez.

Fenton így szólt:

- Ön végül is a Cortez Középiskolában fejezte be kötelező gyakorlóidejét, ha jól tudom.

- Az sem épp egy leányálom - mondta Simmons.

- Nehéz iskolát akartam - felelte Jim. - Cseréltem valakivel, hogy a Cortezba kerülhessek.

- A szakfelügyelőtől és vezető tanárától kitűnő minősítést kaptam - tette hozzá Fenton.

- Igen.

- És a négy év átlaga is 3,88. Igencsak közel a kitűnőhöz.

- Élveztem a tanulást.

Fenton és Simmons egymásra nézett, aztán fölálltak. Jim is fölegyenesedett.

- Kapcsolatban maradunk, Mr. Norman - mondta Fenton. - Még néhány pályázót meg kell hallgatnunk...

- Igen, persze.

- ...de a magam nevében elmondhatom, lenyűgöztek a tanulmányi eredményei és az őszintesége.

- Kedves, hogy ezt mondja.

- Sim, Mr. Norman talán szívesen inna egy kávé, mielőtt elmegy.

Kezet ráztak.

A folyosón aztán Simmons így szólt:

- Ha akarja, alighanem öné az állás. De inkább vegye úgy, hogy még nem mondtam semmit.

Jim bólintott. Ő maga sem mondott el sok mindent.

A Davis Középiskola ijesztő sziklatoronynak látszott, ám falai mögött figyelemre méltóan modern intézmények rejtőztek - egyedül a kutatói szárny másfél milliót vett el a tavalyi költségvetésből. Az osztálytermeket, melyek még mindig őrizték az őket építő WPA-sok és a háború után először bennük tanuló diákok szellemét, modern padokkal és tompán fénylő táblákkal bútorozták be. A tanulók tiszták voltak, jól öltözöttek, élénkek és gazdagok. Tíz végzősből hat már biztos saját autóval járt. Mindent összevetve, jó kis iskola volt. Jó kis iskola, átvészelni benne a beteges hetvenes éveket. A Central Street-i Kereskedelmi Szakközép a legsötétebb Afrika volt ehhez képest.

De miután a gyerekek elmentek, valami vénséges, borzongató jelenség telepedett a folyosókra, suttogott az üres termekben. Egy fekete, veszedelmes

rém, mely azonban mindig kicsusszant az ember látómezejéből. Néha, amint a négyes szárny folyosóján sétált a parkoló felé, egyik kezében új aktatáskájával, Jim Norman megesküdtött volna, szinte a lélegzését is hallja.

Október vége felé ismét visszatért az álma, és most már fel is sikoltott. Tíz körömmel kapaszkodott föl az ébrenlétbe, hogy lássa, Sally fölül az ágyban mellette, és megfogja a vállát. A szíve hevesen vert.

- Istenem - szólt, és egyik kezével végigsimította az arcát.

- Jól vagy?

- Persze. Ugye kiabáltam?

- De még hogy! Rosszat álmodtál?

- Igen.

- Arról, amikor azok a fiúk szétverték a társuk gitárját?

- Nem - mondta a férfi. - Ez még annál is régebbi. Időnként visszatér, ennyi az egész. Semmi baj.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

- Kérsz egy pohár tejet? - A nő szemét sötétre festette az aggodalom.

A férfi megcsókolta a vállát.

- Nem. Feküdj vissza.

Az asszony lekapcsolta a villanyt, Jim pedig ott feküdt, belebámulva a sötétségbe.

Új tanár léteére egész jó beosztást kapott. Az első órája szabad volt. A második és harmadik amolyan ismerkedésféle, az egyik csoport unalmas figurákból állt, a másik már szórakoztatóbbnak bizonyult. A negyedik sikerült a legjobban: amerikai irodalom óra volt főiskolára készülő végzősökkal, akik nagy örömeiket lelik abban, hogy naponta egy órán át igyekeznek tanárukat nehéz helyzetbe hozni. Az ötödik óra konzultáció volt, ekkor kellett fogadnia az olyan tanulókat, akiknek személyes vagy iskolai problémáik voltak. Úgy tűnt, csak nagyon kevésnek van ilyen (vagy legalábbis nem akarták vele megbeszélni), így ezeket az órákat legtöbbször egy jó regény társaságában vészelte át. A hatodik óra nyelvtan volt, száraz, mint a krétapor.

A hetedik óra bizonyult az egyedüli keresztnek. A neve életünk és az irodalom volt, és a második emeleten tartotta egy szűk kis teremben. A helyiség kora ősszel még tüzelt a forróságtól, de a tél közeledtével jégveremhez vált hasonlatossá. Az osztályt olyan diákokból válogatták össze, akiket az iskolai nyilvántartás szemérmesen „lassan tanulónak” hív.

Jim osztályában huszonzét „lassan tanuló” volt, legtöbbjük notórius iskolakerülő. Még a legnagyobb jóindulattal is figyelmetlennek nevezhette

őket, sőt néhányuk leplezetlen rosszindulatot mutatott. Egyik nap, amikor besétált, saját obszcén és kíméletlenül pontos karikatúráját találta a táblán, mely alá még szükségtelenül azt is odafirkantották: „Mr. Norman”. Ő egy szó nélkül letörölte, aztán megkezdte az órát, nem törődve a vihogással.

Lebilincselő óravázlatokat gyártott, audiovizuális eszközöket is igénybe véve, és érdekes, jelentős műveket vitt be magával - ám mindezt hasztalan. Az osztályteremben hol rakoncátlan vidámság, hol komor csend uralkodott. November elején egy, az *Egerek és emberekről* folytatott vita során két fiú összeverekedett. Jim szétválasztotta őket, és mindkettejüket leküldte az irodába. Amikor ismét kinyitotta a könyvet, ott, ahol félbeszakították, ez a két szó ragyogott rá: „Marj belé”.

Az ügyet Simmons elé vitte, aki azonban csak vállat vont, és pipára gyűjtött.

- Nem látok semmilyen megoldást, Jim. Az utolsó óra mindig rohadt dolog. Néhányuknak pedig egy tőled kapott rossz osztályzat azt jelentheti, hogy nincs több foci vagy kosárlabda. Akkor az eddigi tanulmányaik mind hiábavalóak voltak, ezzel betesznek maguknak.

- És nekem is - mondta Jim mogorván.

Simmons bólintott.

- Világíts rá a dolog üzleti oldalára, és meglátod, mind belevetik magukat a tanulásba, ha másért nem is, hát hogy tovább sportolhassanak.

De a hetedik óra mégiscsak tüske maradt benne.

Egyik legnagyobb gondja az életünk és az irodalom órán egy hatalmas, lomha fickó volt, a neve Chip Osway. December elején, amikor rövid szünet állt be a futball- és kosárlabdaidényben (Osway mindkettőt játszott), Jim puskázáson kapta, és kizavarta a teremből.

- Ha meghúzol, elkapunk, te személtáda! - üvöltötte vissza Osway a félhomályos második emeleti folyosóról. - Hallod?

- Folytasd csak - válaszolta Jim. - Ne kíméld a hangszálaid.

- Elkapunk, te nyavalyás!

Jim visszament az osztályba. Mindenki udvariasan nézte, az arcok nem árultak el semmit. Érezte, amint átcsap rajta az irrealitás hulláma, ahogy már néhányszor megtörtént vele azelőtt... azelőtt...

Elkapunk, te nyavalyás!

Elővette az asztalból az osztálynaplót, és az életünk és az irodalom fejlécű oldalra gondosan odabiggyesztett egy elégtelent Chip Osway neve mellé.

Aznap éjjel megint azt álmodta.

Mindig kíméletlenül lelassítva peregtek a képek. Elég ideje volt, hogy mindent lásson és érezzen. Ehhez járult még az a rémület, amivel újra

végigélte a jól ismert végkifejlet felé haladó eseményeket, tehetetlenül, mintha lekötözve ült volna egy szakadék felé guruló autó ülésén.

Álmában kilencéves volt, a bátyja, Wayne pedig tizenkettő. A connecticuti Stratford főutcáján sétáltak, a városi könyvtár felé. Jim kétnapos késésben volt a könyveivel, ezért a szekrényben lévő perselyből kihorgászott négy centet, hogy kifizesse a díjat. A nyári szünidőben történt. Érezni lehetett a frissen nyírt fű illatát. Valamelyik emeleti ablakon egy sportközvetítés zajai szűrődtek ki, a Yankees vezetett a Red Sox ellen hat nullára a nyolcaddöntőben, Ted Williams ütéseivel, a Burrets Építési Vállalat székháza felől pedig szemmel láthatóan hosszabbodtak az árnyak az utca túloldala felé, amint az este egyre sötétebbre váltott.

Treddy boltján és a Burretsen túl egy vasúti felüljáró következett, és amögött, egy bezárt benzinkút körül lézengtek mindig a helyi naplopók - öthat fiú bőrdzsekiben és szegecselt farmerban. Jim utált elmenni mellettük. Mindig odakiáltottak neki: Hé, négyszemű! Hé, szaros seggű! Hé, dobj meg egy kis dohánnal! Egyszer még meg is kergették őket vagy fél háztömbnyit. De Wayne a viláért sem kerülne miattuk. Az beszari dolog lenne.

Az álomban a felüljáró fenyegetően lebeg egyre közelebb és közelebb, a rémület úgy verdes a torkodban, akár egy nagy, fekete madár. Mindent látsz: az épp villogni kezdő Burrets neoncégért; a rozsdafecniket a töltés zöldellő oldalában; az üvegcserepeket a sínek alatti salakon; egy törött biciklivázat az út menti árokban.

Megpróbálsz elmondani Wayne-nek, hogy te már vagy százszor átestél ezen. A naplopók most nem lesznek ott a benzinkútnál; elrejtőztek a felüljáró állványzatának árnyékai közt. De egy szó sem jön ki a torkodon. Teljesen tehetetlen vagy.

Aztán már alatta jártok, és az árnyak közül néhány elválik a faltól, egy magas, szőke kefehajú, törött orrú srác nekitaszítja Wayne-t a kormos salakfalnak, és így szól:

Adj egy kis dohányt.

Hagyjatok békén.

Te el akarsz futni, de egy zsíros fekete hajú, kövér fickó elkap, és a falhoz vág, a bátyád mellé. Bal szemhéja idegesen rángatózik le-föl, és így szól:

Na, kölyök, mennyid van?

N-négy cent.

Te rohadt hazudozó.

Wayne igyekszik kiszabadulni, mire egy fura, narancssárga hajú srác segít a szökésnek lefogni. A rángatózó szemű fickó hirtelen szájon vág. Váratlanul megfeszül az ágyékon, és a farmerodon sötét folt jelenik meg.

Nézd, Vinnie, ez összepisálta magát!

Wayne egyre elkeseredettebben küzd, és csaknem - de nem egészen - ki is szabadul. Egy másik, fekete katonai kezeslábast és fehér pólót viselő fickó visszalöki. Az állán apró, eperszínű anyajegy van.

A felüljáró kötorka remegni kezd.

A fémgerendák is átveszik a monoton vibrálást. Vonat jön.

Valaki kiüti a könyveket a kezedből, az anyajegyos állú srác pedig berúgja az árokba. Wayne hirtelen föllendíti a jobb lábát, és a rángatózó arcú fickó lába közé talál. Az felüvölt.

Vinnie, ez ellóg!

A rángatózó arcú fickó a mogyoróit siratja, de ordítása elvész a közeledő vonat egyre erősödő földremegtető dübörgésében. Aztán föléjük ér, és zaja betölti a világot.

Fény villan a rugós kések pengéjén. A szőke kefehajúnál van az egyik, a másik az anyajegyosnél. Nem hallod Wayne-t, de szájáról leolvashatod a szavait:

Szaladj, Jimmy, szaladj.

Térdre ereszkedsz, a téged fogva tartó karok eltűntek, és átvetődsz két láb között, akár egy béka. Egy kéz csapódik le a hátadra, fogódzót keres, de nem talál. Aztán már futsz is vissza, amerről jöttél, az álmok iszapos lassúságával. Hátrapillantasz a vállad fölé, és látod...

Sötétre ébredt, Sally békésen aludt mellette. Visszafojtotta a sikolyát, és amikor sikerült végleg legyűrnie, hátrahanyatlott.

Amikor visszapillantott, vissza a felüljáró sötéten tátongó szájába, látta, amint a szőke és az anyajegyos srác beledöfik a késüket a bátyjába - a szőke a szegycsont alatt, az anyajegyos egyenesen a bátyja ágyékába.

Ott feküdt a sötétben, zihálva szedte a levegőt, várta, hogy az a kilencéves szellem eltűnjön végre, hogy az igazi alvás kitörölje mindezt belőle.

Nem tudta, mennyi idő telt el, mire sikerült elaludnia.

A karácsonyi szünidő és a félév vége egy időre esett ebben az iskolakörzetben, így a vakáció csaknem egy hónapos volt. Az álom kétszer visszatért, még az elején, aztán nem jelentkezett. Sallyvel elmentek Vermontba, meglátogatni az asszony nővérét, és hatalmasakat sieltek. Boldogok voltak.

Jim gondoljai az életünk és az irodalommal valóságértlennek és egy kissé ostobának tündek a szabad, kristálytiszt levegőn. Szépen lebarbulva ment vissza az iskolába, higgadtan és rendezetten.

Útban a második órájára Simmons kapta el, és a kezébe nyomott egy irattartót.

- Új tanuló, a hetedik órán. A neve Robert Lawson. Átírányították.
- Hé, ott már így is huszonheten vannak, Sim. Túl sok ez nekem.
- Maradnak is huszonheten. Bill Stearns meghalt a karácsony utáni kedden. Autóbaleset. Cserbenhagyás.

- *Billy?*

Agyában fekete-fehéren formálódott a kép, akár egy régi fotó. William Stearns, elsőben a Key Club, mindkét évben a futballcsapat és másodikban az irodalmi kör tagja. Azon kevesek egyike volt, akik kitűntek munkájukkal az életünk és az irodalom órákon. Csöndes volt, vizsgáit mindig kitűnőre és jelesre tette le. Nem jelentkezett gyakran, de ha fölszólították, mindig tudta a helyes választ (és mindezt valami kellemes, száraz humorral fűszerezte). Meghalt? Hisz csak tizenöt éves volt. Saját halandósága hirtelen átsüvített csontjain, mint jeges huzat az ajtó alatt.

- Krisztusom, ez rémes. Tudjuk, hogy történt?

- A zsaruk még nyomoznak. A belvárosban járt épp, valami ajándékot vitt. Át akart menni a Rampart Streeten, és egy régi Ford Sedan elütötte. A rendszámát senki sem látta, de oldalt, az ajtaján volt egy felirat: „Kígyószem”... a srácok mászkálnak ilyenekkel.

- Krisztusom - mondta Jim megint.

- Becsengetnek - figyelmeztette Simmons.

Elsietett, csak egy falikútnál állt meg, hogy szétoszlassa az összegyűlt diákokat. Jim elindult az osztálya felé, úgy érezte, kiürült.

Lyukas óráján föllapozta Robert Lawson aktáját. Az első oldal egy zöld lap volt, a Milford Középkisiskolából, amelyről Jim még sose hallott. Másodikként a tanuló jellemzése következett. Az IQ-ja 78. Némi kézügyesség, de nem sok. A Barnett-Hudson személyiségtesztre adott válaszai antiszociálisak. Fogékonysági szintje alacsony. Ez aztán kitűnően illik az életünk és az irodalom gárdájába, gondolta Jim keserűen.

A következő oldal a magatartási bejegyzéseké volt, a sárga lap. A Milfordé azonban fehér volt, fekete kerettel, és lehangolóan teleírták. Lawson százféle módon tett már rossz fát a tűzre.

Továbblapozott, megnézte Robert Lawson iskolai fényképét, aztán megnézte még egyszer. Hirtelen rémület kúszott föl a gyomrába, és összetekeredett, forrón sziszegve.

Lawson ellenségesen meredt a gépbe, mintha nem is iskolai, hanem rendőrségi fotó készülne róla. Az állán egy apró, eperszínű anyajegy volt.

A hetedik órára már minden ésszerű érvet elővett. Győzködte magát, hogy ezernyi srácnak lehet vörös anyajegy az állán. Győzködte magát, hogy a huligán, aki a bátyját megkéselte azon a tizenhat hosszú évvel ezelőtti napon, már legalább harminckét éves lenne.

De amikor fölkapott a második emeletre, még mindig tele volt balsejtelemmel. És még másik félelem is befészkelte magát: *Az idegösszeomlásod is így kezdődött.* Szájában érezte a pánik fémes ízét.

A szokásos csapat ott lézengett már a 33. terem ajtaja körül, néhányan be is mentek, amikor meglátták a közeledő Jimet. Páran összegyűltek, halkan diskuráltak és vigyorogtak. Meglátta az új fiút, Chip Osway mellett állt. Robert Lawson kék farmert viselt, és nehéz, sárga traktoroscsizmát - mintegy a harag szimbólumaként.

- Chip, menjenek be.

- Ez parancs? - Kifürkészhetetlenül elvigyorgott Jim feje fölött.

- Naná.

- Meghúzott annál a dolgozatnál?

- Naná.

- Igen, ez... - A többi már csak maga elé dűnyögte.

Jim Robert Lawsonhoz fordult.

- Maga új itt - mondta. - Szeretném elmondani, hogy mennek nálunk a dolgok.

- Hát persze, Mr. Norman. - Jobb szemöldökén apró sebhely húzódott át, egy sebhely, amit Jim jól ismert. Szó sem lehet tévedésről. Tizenhat évvel ezelőtt ez a kölyök késelte meg a bátyját.

Kábultan, mintha nagyon messziről hallotta volna a hangját, amint elkezdi fölvezetni a szabályzatot és az órák rendjét. Robert Lawson a hüvelykujjait katonai övébe akasztotta, figyelt, mosolygott, aztán bólogatni kezdett, mintha csak régi barátok lennének.

- Jim?

- Hmmm?

- Valami baj van?

- Nincs

- Azok a kölykök az életünk és az irodalomról sokat bosszantanak még?

Semmi válasz.

- Jim?

- Nem.

- Miért nem fekszel le ma egy kicsit előbb?

De ő nem feküdt le.

Aznap éjjel nagyon rémes volt az álma. Amikor az eperszín anyajegyös srác megkéselte a bátyját, Jim után kiáltott: „Te következel kölyök. Szétnyírom a töködet.”

Sikoltva riadt föl.

Azon a héten A legyek uráról tartott előadást, és épp a szimbólumokról beszélt, amikor Lawson fölnyújtotta a kezét.

- Robert? - szólította föl nyugodtan.

- Miért bámul folyton engem? - Jim pislogott, és érezte, hogy kiszárad a szája.

- Valami furcsát lát? Vagy nyitva van a sliccem?

Az osztály felől ideges kuncogás kelt.

Jim nyugodtan felelt:

- Én nem bámulom magát, Mr. Lawson. Meg tudná mondani, miért veszett össze Ralph és Jack a...

- Maga igenis bámult engem.

- Meg akarja ezt beszélni Mr. Fentonnal?

Lawson, úgy tűnt, megfontolja magában.

- Nem.

- Jó. Akkor meg tudná mondani, Ralph és Jack miért...

- Nem olvastam. Az a könyv dögunalmas.

Jim feszülten elmosolyodott.

- Valóban? Emlékezzen rá, ahogy maga megítéli a könyvet, úgy ítéli meg a könyv is magát. Nos, meg tudná nekem valaki mondani, miért szólalkoztak össze az állat léte fölött?

Kathy Slavin szégyenlősen fölnyújtotta a karját, mire Lawson gúnyosan végigmérte, aztán súgott valamit Chip Oswaynek. Mintha azt mondta volna: „klassz cicik”.

Chip bólintott.

- Kathy?

- Nem azért, mert Jack vadászni akart az állatra?

- Jó. - Megfordult, és írni kezdett a táblára. Abban a pillanatban, hogy hátat fordított az osztálynak, egy grapefruit fröccsent szét feje mellett a táblán.

Hátratántorodott, és megperdült a sarkán. Néhányan nevettek, de Osway és Lawson csak ártatlanul nézett rá.

Jim lehajolt és fölvette a grapefruitot.

- Valakinek - mondta, és végignézett a termen - ezt most le kéne nyomnom az átkozott torkán.

Kathy Slavin levegő után kapott.

A grapefruitot a szemetesbe hajította, és visszafordult a táblához.

Kinyitotta a reggeli újságot, a kávéját szürcsölgetve, és az oldal közepén meglátta a főcímet.

- Úristen! - mondta, félbeszakítva felesége könnyed reggeli csevegését. A gyomrát mintha hirtelen szilánkok töltötték volna be...

„Tizenéves lány halálos zuhanása: Katherine Slavin, a Harold Davis Középiskola tizenhét éves tanulója tegnap este leesett - vagy lelökték - annak a belvárosi háznak a tetejéről, amelyben a lakása is volt. A lány, aki galambokat tartott a tetőn, egy zacskó eleséggel ment föl, mondja az anyja.

A rendőrség szerint egy magát megnevezni nem kívánó hölgy a szomszédos épületből látta, amint 18.45-kor három fiú szaladt át a tetőn, csupán percekkel azután, hogy a lány (folytatás a 3. oldalon)..."

- Jim, a te tanítványod volt?

De ő nem bírt szólni, csak némán nézte a feleségét.

Két héttel később Simonsszal futott össze a folyosón az ebédszünetben, aki a kezében egy irattartót szorongatott, és Jim hirtelen gyengeséget érzett a gyomrában.

- Új tanuló - szegezte kerekén Simmonsnak. - Életünk és az irodalom.

Sim szemöldöke fölszaladt.

- Honnan tudtad?

Jim vállat vont, és nyúlt az irattartóért.

- Rohanok - mondta Simmons. - Szakvezetői értékelés lesz. Kissé gyűröttnek látszol. Jól vagy?

Így igaz, kissé gyűrött. Mint Billy Stearns.

- Persze - mondta.

- Ez a beszéd - hagyta rá Simmons, és hátra vágta.

Amikor elment, Jim kinyitotta az aktát a fényképnél, már előre összerándulva, mintha arra számítana, hogy megütik.

De az arc nem tűnt rögtön ismerősnek. Csak egy srác arca. Talán látta már, talán nem. A srác, David Garcia esetlen, sötét hajú fiú volt, negroid ajakkal és sötét, álmos szemmel. A sárga lap tanúsága szerint szintén a Milfordból jött, és már két évet töltött a Granville nevelőintézetben. Autólopás.

Jim enyhén remegő kézzel csukta be az irattartót.

- Sally?

Az asszony fölnézett a vasalásból. A férje a tévében egy kosárlabdameccset nézett, de valójában nem látta.

- Semmi - mondta. - Elfelejtettem, mit is akartam.

- Csakis valami füllentés lehetett.

A férfi gépiesen elmosolyodott, és ismét a tévére nézett. Már a nyelve hegyén volt, hogy elmond mindent. De hogy tehetné? Ez az egész még az örületnél is rosszabb. Hol kezdenéd? Az álomnál? Az idegösszeomlásnál? Robert Lawson megjelenésénél?

Nem. Wayne-nél, a bátyádnál.

De arról még soha senkinek nem beszélt, még a pszichológusnak sem. Gondolatai David Garcia felé kalandoztak, eszébe jutott az az álomszerű rémület, ami végigsöpört rajta, amikor megpillantották egymást a folyosón. Hát persze, a fényképen csak egész halványan tűnt ismerősnek. A képek nem mozognak... se nem rángatóznak.

Garcia Lawsonnal és Chip Oswayjel álldogált, majd amikor fölnézve megpillantotta Jim Normant, elmosolyodott, és a szemhéja rángatózni kezdett le-föl, Jim agyában pedig hangok szólaltak meg nem e világi tisztasággal:

Na, kölyök, mennyid van?

N-négy cent.

Te rohadt hazudozó... Nézd, Vinnie, összepisálta magát!

- Jim? Mondtál valamit?

- Nem. - De már nem volt biztos benne, valójában szól-e vagy sem. Kezdett nagyon félni.

Egy nap, február elején, tanítás után kopogtak a tanári ajtaján, és amikor Jim kinyitotta, Chip Osway állt ott. Ijedtnek látszott. Jim egyedül volt; tíz perccel múlt négy, az utolsó tanár is már egy órája hazament. Ő egy rakás amerikai irodalom-dolgozatot javított.

- Chip? - szólt higgadtan.

Chip a lábával a padlót csiszolta.

- Beszélhetnék önnel egy percet, Mr. Norman?

- Persze. De ha arról a dolgozatról van szó, csak az idődet...

- Nem arról. Öö, rágyújthatok idebenn?

- Nyugodtan.

A fiú enyhén remegő kézzel gyújtotta meg a cigarettáját. Aztán legalább egy percig meg se szólalt. Mintha nem lett volna képes rá. Az ajka rángatózott, kezei összekulcsolódtak, szeme résnnyire szűkült, mintha kifejezést kereső belső énjével küszködne.

Aztán hirtelen kitört:

- Ha megteszik, szeretném, ha tudná, én nem voltam benne! Nem tetszenek azok a figurák! Szemétládák!

- Milyen figurák, Chip?

- Lawson meg az a szemét Garcia.

- Terveznek valamit ellenem? - Végigkúszott rajta az álmából jól ismert rémület, és már tudta is a választ.

- Eleinte kedveltem őket - mondta Chip. - Eljártunk sörözni. Egyre magát átkoztam a miatt a dolgozat miatt. Tervezgettem, hogy kapom el magát. De az csak duma volt! Esküszöm!

- Mi történt?

- Ők rögtön kaptak a dolgon. Kérdezősködni kezdtek, mikor jár haza a suliból, milyen kocsija van, meg ilyesmiket. Erre én megkérdeztem, mi bajotok van vele, Garcia pedig azt felelte, már nagyon régóta ismerik magát... hé, rosszul van?

- A cigaretta - válaszolta rekedten. - Sose állhattam a füstjét.

Chip elnyomta.

- Megkérdeztem, mikor ismerték magát, és Bob Lawson azt mondta, amikor én még pelenkába pisiltem. De hát ők is csak tizenhét évesek, mint én.

- Aztán mi volt?

- Hát, Garcia áthajolt az asztalon, és azt mondta, te nem is akarod igazán elkapni a tökét, ha még azt sem tudod, mikor megy haza abból a rohadt iskolából. Mire készültél te? Én azt feleltem, hogy kiszúrtam volna a gumijait, és otthagytam négy lapos kerékkel. - Védekezőn nézett Jimre. - Még azt se tettem volna meg. Csak azért mondtam, mert...

- Féltél? - kérdezte Jim csendesen.

- Igen, és még mindig félek.

- Nekik hogy tetszett a terved?

Chip összerázkódott.

- Bob Lawson azt mondta, hát ennyi telik tőled, te szarjankó? Én meg azt feleltem, megpróbálva kemény fiúnak látszani, miért, ti mit tennétek, kinyírnátok? És Garcia erre - a szemhéja rángatózni kezdett föl-le - kivett valamit a zsebéből, és fölkatintotta; egy rugós kés volt. Akkor hagytam ott őket.

- Mikor volt ez, Chip?

- Tegnap. Azóta egy frászban ülök mellettük, Mr. Norman.

- Oké - mondta Jim. - Oké. - Lenézett a javításra váró dolgozatokra, de nem is látta őket.

- Most mit fog csinálni?

- Nem tudom - mondta Jim. - Igazán nem.

Hétfőn reggel még mindig nem tudta. Első gondolata az volt, hogy elmond mindent Sallynek, kezdve a bátyja tizenhat évvel azelőtti meggyilkolásával. De ez lehetetlen. A felesége megértené, de megijedne és nem hinne neki.

Simmons? Szinte képtelenség. Simmons azt hinné, megőrült. És talán igaza is volna. Egy férfi a csoportban, amelybe járt, azt mondta, egy idegösszeomlásból felgyógyulni olyan, mint amikor eltörünk egy vázát, aztán összeragasztjuk. Abban a vázában már soha többé nem bízhatunk meg. Nem rakhatunk bele virágot, mert annak víz kell, az pedig föloldhatja a ragasztót.

Akkor hát megőrültem?

De ha igen, akkor Chip Osway is. Ez a gondolat akkor merült föl benne, amikor beszállt a kocsijába, és egyszerre villámként járta át az izgalom.

Hát persze! Lawson és Garcia Chip Osway jelenlétében fenyegette meg őt. Ezzel ugyan bíróság elé nem állhat, de mindkettőjüket elcsapathatja, ha ráveszi Chipet a történet elismétlésére Fenton irodájában. És csaknem biztosra vette, hogy rá tudja beszélni Chipet. Neki is érdekében állt minél messzebb tudni őket.

A parkolóba hajtott be éppen, amikor eszébe jutott, mi történt Billy Stearnsszel és Kathy Slavinnel.

Lyukasórájában fölment az irodába, és a nyilvántartást vezető titkárnő asztala fölé hajolt. Az épp a hiányzók listáját állította össze.

- Chip Osway bent van ma? - érdeklődött mintegy mellékesen.

- Chip...? - A nő bizonytalanul nézett rá.

- Charles Osway - helyesbített Jim. - Chip a gúnyneve.

A titkárnő átlapozott néhány cetlit, aztán rápillantott egyre, és kihúzta.

- Nem jött be, Mr. Norman.

- Meg tudná mondani nekem a telefonszámát?

A nő ceruzájával a hajába túrt, és azt mondta:

- Természetesen. - Előkereste az O betűs irattartóból, és átadta. Jim föltárcsázta a számot az iroda egyik telefonján.

Már vagy egy tucatszor kicsöngött, és épp le akarta tenni, amikor érdes, álomittas hang szólt bele:

- Igen?

- Mr. Osway?

- Barry Osway már hat éve halott. Gary Denkinger vagyok.

- Ön Chip Osway nevelőapja?

- Mit csinált?

- Tessék?

- Elszökött. Tudni akarom, mit csinált.

- Tudtommal semmit. Csak beszélni akartam vele. Van róla sejtelme, hol lehet?

- Nem, én éjszaka dolgozom. Semmit se tudok a barátairól.

- És nem tud esetleg egy...

- Nem. Becsomagolt a régi bőröndbe, és elvitt ötven dolcsit, amit autók fosztogatásából, drogüzérkedésből vagy mit tudom én, miféle hasonló dologból spórolt össze. Amennyit én tudok, attól akár San Franciscóba is elmehetett, hogy beálljon hippinek.

- Ha hall felőle, fölhívna engem az iskolában? Jim Norman, angol szak.

- Hát persze.

Jim letette a telefont. A titkárnő fölpillantott, és kurtán, semmitmondóan elmosolyodott. Jim nem mosolygott vissza.

Két nappal később a reggeli jelenléti íven az „elhagyta az iskolát” felirat jelent meg Chip Osway neve után. Jim várni kezdte, mikor bukkan fel Simmons egy újabb irattartóval. Ez egy hét múlva következett be.

Eltompult aggyal nézett a fényképre. Ehhez kétség sem férhet. A kefehaj helyett hosszú frizurát hordott, de még mindig szőke volt. És az arc is ugyanaz: Vincent Corey. Barátainak és bizalmasainak csak Vinnie. Jimre bámult a képről, ajkán szentelen vigyorral.

Amint a hetedik óra osztályterméhez közeledett, szíve súlyosan kezdett verni mellkasában. Lawson, Garcia és Vinnie Corey az ajtó melletti hirdetőtáblánál állt - ahogy közeledett feléjük, kihúzták magukat.

Vinnie arcán megjelent a pimasz vigyor, de szeme hideg volt és kemény, akár egy jégtábla.

- Maga biztosan Mr. Norman. Szia, Norm.

Lawson és Garcia fölkuncogott.

- Mr. Norman vagyok - mondta Jim, tudomást sem véve Vinnie feléje nyújtott kezéről. - Képes ezt megjegyezni?

- Naná, emlékezni fogok rá. A bátyja hogy van?

Jim megdermedt. Érezte, a hólyagja elernyed, és mintha valahol messze, a koponyája egy eldugott, hátsó folyosóján visszhangozna, kísérteties hangot hallott: *Nézd, Vinnie, ez összepisálta magát!*

- Mit tud maga az én bátyámról? - kérdezte rekedten.

- Semmit - mondta Vinnie. - Semmi különöset. - Fenyegető mosolyokat villantottak felé.

Aztán megszólalt a csengő, és besétáltak a terembe.

Gyógyszertári nyilvános telefon, aznap este tízkor.

- Központ, a connecticuti Stratford rendőrségével akarok beszélni. Nem, nem tudom a számát.

Kattogások a vonalban. Beszédhangok.

A rendőrt Mr. Nellnek hívták. Már akkor őszült a haja, ötvenes éveik közepén járhatott. Egy gyereknek ezt elég nehéz meghatározni. Apjuk meghalt, és Mr. Nell valahonnan tudta ezt.

Hívjatok csak Mr. Nellnek, fiúk.

Jim és a bátyja mindennap találkoztak ebédidőben, és együtt mentek el a stratfordi közétkezdébe, megenni csomagolt ennivalójukat. Anya mindkettőjüknek adott öt centet tejre - ez még az iskolai tejprogram

beindulása előtt volt. És néha belépett Mr. Nell, bőrove nyikorgott pocakjától és 38-as revolverének súlyától, s meghívta őket egy-egy süteményre.

Hol volt ön, Mr. Nell, amikor megkéselték a bátyámat?

Bejött a kapcsolás. Egyszer kicsöngött.

- Stratfordi rendőrség.

- Helló, biztos úr, a nevem James Norman. Ez távolsági hívás. - Megnevezte a várost. - Tudna nekem segíteni egy ember föl kutatásában, aki úgy 1957 körül szolgált önöknél?

- Tartsa a vonalat egy pillanatra, Mr. Norman.

Szünet, aztán újabb hang:

- Morton Livingston őrmester vagyok, Mr. Norman. Kit szeretne megtalálni?

- Hát - mondta Jim -, mi srácok csak Mr. Nellnek hívtuk. Ennyi...

- Az ördögbe is, persze! Don Nell már nyugdíjas. Hetvenhárom vagy hetvennégy éves.

- Még mindig Stratfordban él?

- Igen, a Barnum Avenue-n. Érdekli a címe?

- És a telefonszáma is, ha megvan.

- Oké. Ismerte Dont?

- Mindig almás lepényt vett nekem meg a bátyámnak a stratfordi közétkezdében.

- Krisztusom, az már tíz éve nem is létezik. Várjon egy percet. - Amikor visszajött, beolvastott egy címet és egy telefonszámot. Jim följegyezte, megköszönte Livingstonnak, aztán letette.

Ismét fölhívta a központot, megadta nekik a számot, és várt. Amikor a telefon kicsöngött, hirtelen a feszültség forró hulláma öntötte el, és önkéntelenül hátat fordított a gyógyszerár szódáspalackjának, bár senki nem volt ott, csupán egy duci tizenéves lány olvasgatott egy magazint.

Fölvették a kagylót, és zengő, férfias, egyáltalán nem öregnek ható hang szólt bele:

- Halló? - Ez az egyetlen szó a poros emlékeknek és érzéseknek olyan meglepő láncreakcióját indította el, mint egy rádióban hallott régi melódia által kiváltott pavlovi reflex.

- Mr. Nell? Donald Nell?

- Igen.

- Az én nevem James Norman, Mr. Nell. Emlékszik még rám?

- Igen - felelte rögtön a hang. - Fagyaltos lepény. A bátyját megölték... megkéselték. Szégyen. Kedves fiú volt.

Jim nekitántorodott a fülke egyik üvegfalának. A váratlanul leengedő feszültségtől olyan gyenge lett, mint egy kócbaba. Már csaknem azon volt, hogy mindent kitálaljon, de elkeseredetten leküzdötte magában a vágyat.

- Mr. Nell, azokat a fiúkat sosem kapták el.

- Nem - mondta Nell. - Gyanúsítottjaink ugyan voltak. Ha jól emlékszem, a bridgeporti rendőrségen még egy szembesítést is tartottunk.

- Név szerint kellett rájuk ismernem?

- Nem. A rendőrségi szembesítéseken a gyanúsítottaknak számuk van. De miért érdekli ez önt most, Mr. Norman?

- Hadd soroljak föl néhány nevet - mondta Jim. - Szeretném tudni, nem merültek-e föl az esettel kapcsolatban.

- Fiam, én nem...

- De lehet, hogy mégis - mondta Jim, de kezdett elkeseredni. - Robert Lawson, David Garcia, Vincent Corey. Mondanak ezek...

- Corey - mondta Mr. Nell határozottan. - Emlékszem rá. Vinnie, a Vipera. Igen, ő belekeveredett. Az anyja igazolta neki az alibijét. Robert Lawsonról semmi sem jut az eszembe. Bárki lehetne. De Garcia... erről rémlik valami. De nem tudom, mi az. Az ördögbe is, vénülök. - A hangjából undor csendült ki.

- Mr. Nell, van valami lehetősége rá, hogy utánanézzon ezeknek a fiúknak?

- No persze ők már rég nem fiúk.

Ó, valóban?

- Figyeljen csak, Jimmy. Valamelyik fiú újra fölbukkant, és zaklatni kezdte?

- Nem tudom. Különös dolgok történtek. A bátyám halálával kapcsolatos dolgok.

- Miféle dolgok?

- Mr. Nell, ezt nem mondhatom el. Azt hinné, megbolondultam.

A válasza gyors volt, magabiztos, érdeklődő:

- És így van?

Jim szünetet tartott.

- Nem - mondta aztán.

- Oké, ellenőrzöm a neveket a stratfordi nyilvántartásban. Hol érhetem el?

Jim megadta az otthoni számát.

- Legvalószínűbben kedd este találhat meg. - Valójában majd minden estjét otthon töltötte, de keddenként járt el Sally a fazekastanfolyamra.

- Aztán mivel foglalkozik mostanság, Jimmy?

- Egy iskolában tanítok.

- Az jó. Tudja, ez el fog tartani néhány napig. Már nyugdíjas vagyok.

- A hangja még a régi.

- Ó, de ha látna! - Kuncogott. - Még mindig szereti a fagyaltos lepényt, Jimmy?

- Naná - felelte Jim. De hazudott. Utálta a fagyaltos lepényt.

- Örülök neki. Nos hát, ha nincs semmi más, akkor...

- De van még valami. Létezik Stratfordban egy Milford Középiskola?

- Nem tudok róla.

- Csak ezt akartam...

- Az egyetlen dolog, amit Milfordnak hívnak, az a Milford temető odakint az Ash Heights Roadon. És onnan még senki sem tanult tovább. - Szárazon föl-kuncogott, és Jim fülében ez úgy hangzott, mintha hirtelen csontok súrlódtak volna egymáshoz egy sírgödörben.

- Köszönöm - hallotta a saját hangját. - Visszontlátásra.

Mr. Nell letette. A központ megkérte, hogy dobjon be hatvan centet, és ő automatikusan meg is tette. Megfordult, és egy az üvegnek préselt rémes, szétlapult arca bámult; körülötte a szétterpesztett két tenyér görbe ujjai nyomódtak elfehéredve az üvegre, ugyanúgy, az orrhoz hasonlóan.

Vinnie volt az, vigyorgó képpel.

Jim fölüvöltött.

Ismét az osztályban.

Az életünk és az irodalom csoportja fogalmazást készített éppen, legtöbben verejtékezve hajoltak a papírjuk fölé, böszven vetve a lapra gondolataikat, mintha csak fát vágnának. Kivéve három fiút. A Billy Stearns helyén ülő Robert Lawson, David Garcíát Kathy Slavin és Vincent Coreyt Chip Osway padjában. Ott ültek, előttük az üres papírral, és őt figyelték.

Egy pillanattal a kicsöngetés előtt Jim halkán így szólt:

- Óra után egy percre beszélni szeretnék magával, Mr. Corey.

- Persze, Norm.

Lawson és Garcia hangosan pukkadozott, a csoport többi tagja azonban csöndben maradt. Amikor a csengő megszólalt, beadták papírjaikat, és valósággal kiviharzottak az ajtón. Lawson és Garcia tétovázott, és Jim érezte, mint feszül meg a gyomra.

Most kerül rá sor?

Aztán Lawson odabólintott Vinnie-nek.

- Majd látjuk egymást.

- Ja.

Elmentek. Lawson becsukta az ajtót, és a matt üveg túloldalán David Garcia hirtelen élesen fölordított:

- *Norm bekapta!* - Vinnie az ajtóra pillantott, aztán vissza Jimre. Elmosolyodott.

- Azt hittem már, sose szánod el magad - mondta.
- Komolyan? - vágott vissza Jim.
- Jól rád ijesztettem tegnap este abban a telefonfülkében, ugye, apukám?
- Senki se mondja már, hogy apukám, Vinnie. Nem menő már. Éppúgy, ahogy a menő sem menő már. Buddy Hollyval együtt a föld alá került.
- Úgy beszélek, ahogy nekem tetszik - mondta Vinnie.
- Hol a másik? Az a fickó a fura vörös hajával.
- Mít izgat, haver? - De a fiú mesterkélte közömbössége mögött Jim megérezte az óvatosságot.
- Ő még él, ugye? Azért nincs itt. Él még, és harminckét-harminchárom éves, annyi, amennyi ti is lennétek, ha...
- Szöszke úgylis mindig csak kerékkötő volt. Jelentéktelen alak.
Vinnie leült a padjában, és tenyerével rátámaszkodott az évek során telefirkált falakra. A szeme csillogott.
- Haver, emlékszem rád azon a szembesítésen. Úgy néztél ki, mint aki rögtön összepisálja a szép kis kordbársony nadrágját. Láttam, hogy rám nézel, meg Davie-re. Megátkoztalak.
- Azt hiszem, tényleg - mondta Jim. - Tizenhat év óta álmodom rosszakat miattad. Hát nem volt ez elég? Miért most? Miért én?
Vinnie mintha zavarba jött volna, aztán újra elmosolyodott.
- Mert veled még nem végeztünk, haver. El kell intéznünk.
- Hol voltatok? - kérdezte Jim. - Azelőtt.
Vinnie ajkai összepréselődtek.
- Erről nem beszélünk. Világos?
- Egy gödörbe raktak, ugye, Vinnie? Hat láb mélyre. A Milford temetőben. Hat láb...
- *Fogd már be!*
Talpon termett. A pad fölborult.
- Nem lesz könnyű dolgotok - mondta Jim. - Én biztos nem könnyítem meg nektek.
- Kinyírunk, apukám. Megismered majd azt a gödröt.
- Takarodj innen.
- Talán a kis feleséged is.
- Te rohadt állat, ha egy ujjal is... - Vakon előreindult, Sally említésétől vérig sértve és megremülve.
Vinnie elvigyorodott, és az ajtóhoz lépett.
- Csak nyugalom. Nyugalom, csigavér. - Vihogni kezdett.
- Ha hozzáérsz a feleségemhez, megöllek.
Vinnie még szélesebben vigyorgott.
- Megölsz? Haver, azt hittem, tudod, én már meghaltam.

Kiment. Léptei még sokáig visszhangoztak a folyosón.

- Mit olvasol, szívem?

Jim feléje fordította a könyv címlapját, hogy elolvashassa: *Démonidézés*.

- Fúj. - Az asszony visszafordult a tükörhöz, a haját igazgatta.

- Ugye taxival jössz haza? - kérdezte a férfi.

- Hisz csak négy háztömb az egész. Különben is, a séta karcúsít.

- Valaki megtámadta az egyik lányt, odaát, a Summer Streeten - hazudta. - Szerinte meg akarták erőszakolni.

- Tényleg? Ki volt az?

- Diana Snow - felelte, találmokra összerakva egy nevet. - Megfontolt leányzó. Kivételesen gyere taxival, oké?

- Oké - felelte az asszony. Megállt a széknél, letérdelt, kezébe fogta férje arcát, és a szemébe nézett. - Mi a baj, Jim?

- Semmi.

- De igen. Valami bánt.

- Semmi, amivel ne boldogulnék.

- Valami, ami... a bátyáddal kapcsolatos?

A rémület jeges hulláma söpört végig rajta, mintha bensőjében kinyílt volna egy ajtó.

- Miért mondd ezt?

- Az ő nevét nyöszörögted az éjjel álmodban. *Wayner, Wayne*, mondtad. *Fuss, Wayne*.

- Semmiség az egész.

De nem az volt, és ezt mindketten tudták.

Hosszasan nézett az asszony után, figyelte, ahogy elment.

Mr. Nell negyed kilenckor telefonált.

- Nem kell aggódnia a fickók miatt - mondta. - Mind meghaltak már.

- Csakugyan? - Beszéd közben jelzésként odatette mutatóujját, ahol tartott a *Démonidézés* olvasásában.

- Egy autóbalesetben. Hat hónappal a bátyja halála után. Egy zsarú üldözte őket. Ami őt illeti, Frank Simonnak hívták. Most a Sikorskynál dolgozik. Biztosan sokkal jobban keres.

- Szóval összetörték magukat.

- A kocsit több mint száz mérföldes sebességgel kirepült az útról, és egy magasfeszültségű távvezeték tartóoszlopának ütközött. Amikor végre kikapcsolták az áramot, és kikaparták őket, már jó ropogásra sülték.

Jim lehunyta a szemét.

- Látta a jelentést?

- Magam olvastam át.

- Volt benne valami a kocsiról?
- Egy sportkocsi volt.
- Valami leírás?
- Fekete 1954-es Ford szedán, az oldalán „Kígyószem” felirattal. Illett rájuk. Ez az utolsó nem volt valami nyerő dobásuk.*
- Volt egy társuk, Mr. Nell. A nevét nem tudom, de a haverjai Szöszkének hívták.
- Az csak Charlie Sponder lehetett - felelte Mr. Nell habozás nélkül. - Egyszer kiszökítette a haját Cloroxszal, emlékszem rá. Aztán mert fehér sávok jelentek meg benne, megpróbálta visszafesteni. Attól a sávok narancssárgák lettek.
- Tudja, most mivel foglalkozik?
- Katonai karriert futott be. Ötvennyolcban vagy ötvenkilencben vonult be, miután teherbe ejtett egy környékbeli lányt.
- Érintkezésbe léphetnék vele?
- Az anyja Stratfordban él. Ő biztos tud róla.
- Meg tudná adni a címét?
- Nem, Jimmy. Addig nem, amíg el nem árulod, mire megy ki az egész.
- Nem tehetem, Mr. Nell. Azt hinné, megbolondultam.
- Próbáljuk ki.
- Nem tehetem.
- Jól van, fiam.
- Akkor megadná... - De a vonal megszakadt.
- Vén disznó - mondta Jim, és helyére rakta a kagylót. A telefon megcsendült a keze alatt, és ő úgy hőkölt hátra, mintha az legalábbis megégette volna. Csak bámult rá, nehezen lélegezve. Kicsöngött háromszor, négyeszer. Fölvette. Belehallgatott. Aztán lehunyta a szemét.

Egy rendőr állította meg, útban a kórház felé, azután előtte ment, üvöltő szirénával. A készültségi szobában egy fiatal orvos tartózkodott, a bajusza leginkább fogkeféhez hasonlított. Sötét, érzelemmentes szemmel pillantott Jimre.

- Bocsánat, James Norman vagyok, és...
- Sajnálom, Mr. Norman. 21.04-kor meghalt.

Úgy érezte, mindjárt elájul. A világ kavargva egyre távolabbra úszott tőle, fülében pedig magas, zümmögő hangot hallott. Pillantása cél nélkül vándorolt, a zöld csempés falra, a mennyezeti neonok fényében csillogó kerek

* A kockajátékban azt a dobást nevezik *kígyószemnek*, amelynek eredményeként mindkét kocka egyest mutat

hordágyra, egy ferde fityulás ápolónőre. *Ne lógasd már az orrod, drágám.* Az egyes számú készenléti műtő előtt egy ápoló támasztotta a falat. Mocskos fehér köpenyt viselt, melynek elején néhány ráfröccsent vércsepp száradt. Egy késsel a körmét tisztogatta épp. Az ápoló fölpillantott, és Jim arcába vigyorgott. David Garcia volt az.

Jim elájult.

Temetés. Mint egy háromtételes balett. A ház. A ravatalozó. A temető. Arcok merülnek föl a semmiből, közelebb örvénylenek, majd ismét eltűnnek a sötétségben. Sally anyja, szeméből patakzik a könny a fekete fátyol mögött. Az apja, megrendültek, öregnek látszik. Simmons. Mások. Bemutatkoztak, és kezét ráztak vele. Ő bólintott, már nem is emlékezve a nevükre. Néhány asszony ennivalót is hozott, egy hölgy pedig almás lepényt, amiből valaki kikanyarított egy darabot, és amikor ő kiment a konyhába, az ott terpeszkedett a pulton, és leve akár a borostyánszínű vér szivárgott a tányérra, ő pedig azt gondolta: *A tetejére kéne egy jó nagy adag vaníliafagylalt.*

Érezte, hogy keze-lába remeg, legszívesebben odament volna a pulthoz, és falhoz vágta volna a süteményt.

Aztán az emberek elköszöntek, ő pedig saját magát figyelte, ahogy egy családi filmen látja magát az ember; kezeket szorít meg, bólogat és azt mondja: „Köszönöm... Igen, ígérem... Köszönöm... Biztos vagyok benne, hogy ő... Köszönöm...”

Amikor elmentek, a ház ismét az övé volt. A kandallóhoz lépett. A párkány tele volt házasságuk emlékeivel. Egy játék kutya strassz-szemekkel, még a nászútjukon nyerte, Coney Islanden. Két börmappa - két massachusettsi egyetemen szerzett diplomáik. Egy pár óriás műanyaghab kocka, melyet az asszony tréfából adott neki, miután úgy egy évvel ezelőtt tizenhat dollárt vesztett Pinky Silversteinnél egy pókerpartin. A törekeny porceláncsésze, amit Sally tavaly vett egy ócskásnál. A párkány közepén állt az esküvői képük. Megfordította, aztán leült a székébe, az üres tévékészüléket bámulva. Szeme mögött formálódni kezdett egy ötlet.

Egy órával később megcsöndült a telefon, kikökkentve könnyű szundikálásából. Kitapogatta a kagylót.

- Te következel, Norm.

- Vinnie?

- Haver, tisztára olyan volt, mint az agyaggalamb-lövészet. Bumm és fröccs!

- Ma éjjel ott leszek az iskolában. A 33-as teremben. Nem gyújtok villanyt. Olyan lesz, mint akkor, a felüljáró alatt. Azt hiszem, még a vonatról is gondoskodhatok.

- Szóval be akarod már fejezni, így van?

- Így van - mondta Jim. - Legyetek ott.

- Meglátjuk.

- Ott lesztek - mondta Jim, és letette.

Már csaknem besötétedett, amikor az iskolához ért. Szokott helyén leparkolt, kulcsával kinyitotta a hátsó ajtót, és először az első emeletre ment, az angol szak irodájába. Ismét a kulcsát használta, aztán odabent a lemezes szekrényhez lépett, és lapozgatni kezdte a borítókat. A felénél tarthatott, amikor megállt, és kihúzott egy *Hi-fi hanghatások* feliratút. Megnézte a hátoldalát. Az A oldal harmadik felvétele ez volt: >>Tehervonat: 3,04'<<. A lemezt rátette a szak hordozható sztereóberendezése tetejére, aztán felöltője zsebéből előhúzza a *Démonidézést*. Föllapozott egy megjelölt bekezdést, elolvasta és bölintott. Eloltotta a lámpát.

A 33-as terem.

Föllállította a sztereóberendezést, a hangszórókat a lehető legtávolabb vitte egymástól, aztán föltette a tehervonat-felvételt. A hang a semmiből kúszott elő, egyre erősödött, míg végül már az egész terem betöltötte a dízelmotorok éles dübörgése és a fém csattogó fém zaja.

Ha behuntya a szemét, szinte már azt hitte, valóban ott térdel a főutca felüljárója alatt, és figyel, amint az a vad előadás elkerülhetetlen végkifejlete felé halad...

Kinyitotta a szemét, levette a tüt a lemezről, és visszaállt a felvétel elejére. Leült az asztala mögé, elővette a *Démonidézést*, és kinyitotta a *Gonosz szellemek és megidézésük* című fejezetnél. Mozgó ajkakkal olvasott, időnként pedig abbahagyta, különböző tárgyakat vett elő a zsebéből, és az asztalra helyezte őket.

Először egy öreg, gyűrött Kodak-képet magáról és a bátyjáról, amint a lakásukat magában foglaló főutcai bérház előtti gyepen állnak. Mindkettejüknek egyforma kefehaja volt, és mindketten szégyenlősen mosolyogtak a lencsébe. Másodszor egy kis üveg vért. Elkapott egy kóbor macskát, és zsebkésével elvágta a torkát. Harmadszor magát a zsebkést. Utoljára pedig egy régi Ifjúsági Liga baseball-sapka bőr bélésszalagját. Wayne sapkájáét. Jim a sapkát titokban őrizgette, abban reménykedve, hogy neki és Sallynek egyszer lesz egy fiuk, aki majd viselheti.

Fölkelt, az ablakhoz ment, kinézett. A parkoló üres volt.

Az iskolapadokat sorra a falhoz tolta, a terem közepén többé-kevésbé szabályos kört alakítva ki. Amikor elkészült, asztala fiókjából kivett egy krétát, és pontosan lemásolva a könyvbeli ábrát, egy vonalzó segítségével a padlóra egy pentagrammát rajzolt.

Lélegzete akadozni kezdett. Eloltotta a lámpákat, egyik kezébe fogta a tárgyait, és szavalni kezdett:

- Sötét Atya, hallgass meg a lelkemért cserébe. Áldozni fogok neked. Sötét kegyedet kérem áldozatomért. Szörnyűséges bosszút szomjazom. Áldozatom bizonyosságául vért hoztam neked.

Lecsavarta az eredetileg mogyoróvajjas üveg tetejét, és tartalmát a pentagrammán belül a padlóra öntötte.

Valami történt a sötét tanteremben. Képtelen lett volna megmondani, pontosan mi, de a levegő mintha összesűrűsödött volna. Összetömörült, és sűrke acélként töltötte meg torkát és gyomrát. A mély csend egyre nőtt, és megtelt valami láthatatlan dologgal.

Az ősi rítusok utasításai szerint cselekedett.

A légkör most arra emlékeztette Jimet, amikor egy osztállyal meglátogattak egy hatalmas erőművet - mintha maga a levegő is vibrálna az elektromos töltéstől. És akkor egy furcsán mély, kellemetlen hang szólította meg:

- Mit kívánsz?

Nem tudta eldönteni, valóban hallja, vagy csak képzelődik. Kinyögött két mondatot.

- Nem kérsz sokat. És mit kínálsz cserébe?

Jim két szót szólt.

- Mindkettőt - súgta a hang. - A jobbot és a balt is. Áll az alku?

- Igen.

- Akkor add át nekem, ami az enyém.

Kinyitotta a zsebkését, az asztalhoz fordult, jobb kezét ráfektette, és négy erőteljes csapással lemetszette a mutatóujját. Vér fröccsent sötét mintákat festve az itatópapírokra. Nem is fájt. Félresöpörte a levágott ujjat, és a kést átvette a jobb kezébe. A bal mutatóujjával már nehezebb dolga volt. A másik kezét ügyetlennek, idegennek érezte most, a hiányzó ujj miatt, és a kés folyton kicsúszott belőle. Végül egy türelmetlen mordulással eldobta a kést, elroppantotta a csontot, és letépte az ujjat. Aztán fogta mindkettőt, mintha evőpálcikák lettek volna, és behajította őket a pentagrammába. Ragyogó fény villant föl, akár a régi fényképezékek magnéziuma. Füst sehol, csodálkozott. És semmi kényszag.

- Milyen tárgyakat hoztál?

- Egy fényképet. Egy ruhadarabot, amelyet az ő veritéke áztatott.

- A veríték értékes - jegyezte meg a hang, és ő összerázkódott a belőle kicsendülő jéghideg mohóságtól. - Add át nekem.

Jim bedobta őket a pentagrammába. Fölvillant a fény.

- Ez jó - mondta a hang.

- Ha eljönnek - szólt Jim.

Nem érkezett válasz. A hang eltávozott - ha egyáltalán ott volt. Közelebb hajolt a pentagrammához. A fénykép még mindig ott volt, de megfeketült, elszenesedett. A sapkaszalag eltűnt.

Az utcáról zaj hallatszott, először csak halkán, de egyre erősödött. Egy hangfogós motorú sportkocsi kanyarodott rá a Davis Streetre, és közeledni kezdett. Jim leült, és figyelt, hogy továbbmegy vagy befordul.

Befordult.

Visszhangozó léptek a lépcsőházban. Robert Lawson éles vihorászása, aztán valaki másnak a hangja: „Csss!”; majd ismét Lawson kuncogása. A léptek közeledtek, elhalt a visszhang, és döngve kivágódott az üvegajtó a lépcső tetején.

- Juhúú, Normie! - kiáltotta David Garcia kappanhangon.

- Ott vagy, Normie? - suttopta Lawson, aztán fölvihogott. - Ottan vónál, haver?

Vinnie nem szólt, de ahogy haladtak előre a folyosón, Jim látta az árnyékukat. Vinnie-é volt a legmagasabb, és egyik kezében valami hosszúkás tárgyat tartott. Halk kattánás hallatszott, és a tárgy még hosszabbra nyúlt.

Az ajtónál álltak, középen Vinnie. Mind kést szorongattak.

- Itt vagyunk, haver - szólt Vinnie halkán. - Most ellátjuk a bajodat.

Jim bekapcsolta a lemezjátszót.

- Jézusom! - kiáltott fel hátrahőkölve Garcia. - Mi ez?

A tehervonat közeledett. Szinte érezhetően megremegtette a falakat.

A hang már mintha nem is a hangszórókból áradt volna, hanem kintről, a folyosóról, időben és térben egyaránt távol fekvő sínek felől.

- Srácok, ez nem tetszik nekem - szólt Lawson.

- Most már késő - mondta Vinnie. Előrelépett, és intett a késsel. - Ide a dohánnal, apukám.

...engedjete el...

Garcia hátraugrott.

- Mi az ördög...

Vinnie azonban sosem tétozott. Intett a többieknek, hogy szóródjanak szét, és a szeméből sugárzó érzés akár megkönnyebbülés is lehetett.

- Gyerünk, kölyök, mennyid van? - kérdezte Garcia hirtelen.

- Négy cent - válaszolta Jim. És ez igaz is volt. A hálósobai aprópénzes üvegből válogatta össze őket. A legfrissebb dátum 1956 volt rajtuk.

- Te rohadt hazudozó.

...*hagyjátok békén...*

Lawson hátrapillantott a válla fölött, és a szeme tágra nyílt. A falak elködösödtek, anyagtalanná váltak. A tehervonat dübörgött. A parkoló utcai lámpája vörösre színeződött, mint a Burrets Építési Vállalat neonreklámja, és fölvillogott az alkonyati égre.

Valami elősétált a pentagrammából, az arca olyan volt, akár egy tizenkét éves fiúé. Egy kefehajú kisfiú.

Garcia előrevetődött, és szájon vágta Jimet. A leheletén fokhagyma és fűszeres kolbász szaga érződött. Jim lepillantott, és egy növekvő sötét foltot látott megjelenni a nadrágján.

- Nézd, Vinnie, ez összepisálta magát! - rikoltotta Lawson. A hangsúlya jó volt, de az arcán rémület tükröződött - egy életre kelt bábfigura arckifejezése, aki rádöbben, hogy zsinórokon lóg.

- Hagyjátok békén - szólt a Wayne-szerúség, de nem Wayne hangján, hanem a pentagrammából beszélő lény jeges, mohó hangján. - Fuss, Jimmy! Fuss! Fuss! Fuss!

Jim térdre roskadt, egy kéz csapott le a hátára, fogódzót keresve, de nem talált.

Fölpillantott, s meglátta Vinnie-t, akinek arca már a gyűlölet karikatúrájává torzult, és kését a Wayne-szerúségbe mártotta, épp a szegycsont alatt... aztán fölsikoltott, az arca összeaszalódott, elszenesedett, egyre rémesebbé vált.

Aztán eltűnt.

Garcia és Lawson egy pillanattal később sújtott le, majd vonaglani kezdtek, megszenesedtek és eltűntek.

Jim a padlón feküdt, élesen szedte a levegőt. A tehervonat hangja elhalkult.

A bátyja lenézett rá.

- Wayne? - lihegte ő.

Akkor az arc megváltozott. Mintha elolvadt, összefolyt volna. A szemek sárgán fölizzottak, és egy rémes, vigyorgó, gonosz pofa nézett szembe vele.

- Még visszajövök, Jim - suttogetta a jeges hang.

És eltűnt.

Fölkelt, és egyik csonka kezével kikapcsolta a lemezjátszót. Megérintette a száját. Vértett Garcia ütésétől. Odament, és fölkapcsolta a világítást. A terem üres volt. Kinézett a parkolóba, de az is üres volt, eltekintve egy árva dísztárcsától, mely eszelős némajátékban tükrözte vissza a hold fényeit. Az osztályterem levegője bűzösnek, áporodottnak tűnt, mint a síróké. Eltörölte a padlón a pentagrammát, és megkezdte visszarendezni a padokat a másnapi helyettesítéshez. Az ujjai nagyon fájtak - *miféle ujjak?* Orvoshoz kéne mennie. Bezárta az ajtót, és lassan lement a lépcsőn, kezét a melléhez szorítva. Félúton

lefelé valami - egy árny vagy tán csak képzeletének szüleménye - arra készítette, hogy megpördüljön a sarkán.

Mintha valami láthatatlan ugrott volna hátra.

Jim visszaemlékezett a *Démonidézés* figyelmeztetésére - a veszélyekről. Talán megidézheti őket, talán még a munkáját is elvégzik maga helyett. Sőt akár még meg is szabadulhat tőlük.

De időnként visszajárnak.

Lesétált a lépcsőn, és közben azon gondolkozott, vajon valóban véget ért-e a lidércálom.

Eleven kapu

Richarddal a tornácomon ültünk, és a dűnék mögött húzódó öblöt bámultuk. Szivarjából a füst lágyan tekergőzött a levegőbe, biztos távolságban tartva tőlünk a moszkítókat.

A hidegen zöldes árnyalatú víz és a mélyebb, tisztább kék ég szemet gyönyörködtető látványt nyújtott.

- Szóval te eleven kapu vagy - ismételte Richard elgondolkozva. - Biztos, hogy megölted azt a fiút, és nem csak álmodtad?

- Nem álmodtam. De nem is öltem meg, hányszor mondjam még el? Ők tették. Én a kapu vagyok.

Richard fölsóhajtott.

- Te temetted el?

- Igen.

- Emlékszel, hová?

- Igen. - A belső zsebembe nyúltam, és kihalásztam egy cigarettát. Kezem ügyetlenül mozgott a kötések alatt. Rettenetesen viszkettet is. - Ha látni akarsz, elő kell hoznod a homokjárót. Nem vihetsz át ebben - a tolószékemre mutattam - a dűnéken. - Richard homokjárója egy 1959-es VW volt, jó széles gumikkal. Uszadék fát szokott gyűjteni vele. Mióta otthagya a marylandi ingatlanügynökséget, itt él a Caroline-szigeten, és uszadék fából szobrokat csinál, amelyeket aztán arcátlan áron sós rá a téli turistákra.

Pöfékelt egyet a szivarján, és kinézett az öblre.

- Majd később. Most elmesélnéd még egyszer az egészet?

Sóhajtottam, aztán megpróbáltam rágyújtani. Ő elvette a gyufát, és meggyújtotta a cigarettám. Kettőt pöfékeltem, jó mélyre leszívtam a füstöt. Örjítően viszkettek már az ujjaim.

- Jól van - mondtam. - Tegnap este hétkor itt ültem kint, bámultam az öblöt, és cigarettáztam, mint most, aztán...

- Korábról kezdjed - javasolta.

- Korábról?

- Mesélj a repülésről.

Megráztam a fejem.

- Richard, azt már ezerszer elmondtam. Semmi...

Ráncos, barázdált arca most éppoly rejtélyesnek tűnt, mint uszadék fából épített szobrai.

- Talán emlékszel már - mondta. - Most talán emlékszel már.
- Azt hiszed?
- Lehetséges. Aztán ha végeztél, elmegyünk, megkeressük a sírt.
- A sír - mondtam. A szó üresen, borzalmasan csengett, mindennél sötétebben, még a szörnyű óceánnál is, amelyen öt évvel ezelőtt Coryval áthajóztunk. Sötét, sötét, sötét.
A kötések alatt új szemeim vakon meredtek a rájuk kényszerített sötétségbe. És viszkettek.

Cory és én épp a Saturn-16 mellett álltunk pályára, melyet minden tudósító csak az Empire State Building-fokozatnak hívott. Nagydarab dög volt, az szent igaz. Ez tette hegynyi magassá a jó öreg Saturn-1-B-t; egy kétszáz láb mély bunkerből indították - muszáj volt, különben fél Cape Kennedyt magával vitte volna.

Megkerültük a Földet, ellenőriztünk minden berendezést, aztán begyújtottuk a hajtóművet. Elindultunk a Vénusz felé. Magunk mögött hagytuk a szenátust, mely az úrfelderítés további támogatásának mértékéről folytatott vérre menő vitákat, és egy rakás NASA-st, akik azért imádkoztak, hogy találjunk valamit, bármit.

- Nem számít, mit - szerette lépten-nyomon mondogatni Don Lovinger, a Zeus-program agytröszkje. - Megvan hozzá minden műtyürekétek, plusz öt szuperérzékeny kamera, meg egy csinos kis teleszkóp egy ráhedli különböző lencsével és szűrővel. Találjatok aranyat vagy platinát. Sőt még jobb, ha pár aranyos, lökött, apró kék emberkére bukkantok, hogy aztán tanulmányozhassuk, kihasználhassuk őket, és végre felsőbbrendűnek érezhessük magunkat. Bármit. Kezdetnek még akár Feketeszakáll szelleme is megtenné.

Coryval valóban minden vágyunk az volt, hogy megfeleljünk az elvárásoknak, amennyiben lehet. Minden összeesküdött az űrprogram ellen. Borman, Anders és Lovell missziójától kezdve, akik megkerülték a Holdat még '68-ban, s egy üres, riasztó világot találtak, melynek talaja leginkább a mocskos strandhomokra emlékeztetett, egészen Markhan és Jacks tizenegy évvel későbbi Marsra szállásáig, melynek során csupán a csonttá fagyott homok száraz sivatagára bukkantak, meg pár csenevész zuzmóra. Az űrprogram meglehetősen drágán szállította a kudarokat. És ott voltak a balesetek - Pederson és Lederer, akik mindörökké a Nap körül keringenek már, azóta, hogy az utolsó előtti Apollo űrhajó minden berendezése egyszerre fölmondta a szolgálatot. John Davis, akinek kis keringő obszervatóriumát egy, az 1:1000 esélyt figyelembe nem vevő meteor lyukasztotta át. Nem, az

úrprogram már az utolsókat rúgta. Ahogy a dolgok álltak, úgy tűnt, a mi Vénusz-utazásunk a legvégső alkalom valami ellenbizonyíték megszerzésére.

Már tizenhat napja jártunk kint - befaltunk egy rakás koncentrátumot, rengeteget kártyáztunk, és egymásnak adogattunk egy jó kis náthát -, és technikai részről minden olajozottan ment. A harmadik nap ugyan kiment egy levegőpáratartalom-szabályozók, és át kellett állnunk a tartalék rendszerre, de ez volt minden - néhány apróságtól eltekintve - egészen a visszatérésig. Figyeltük, mint növekszik a Vénusz csillagból négydolláros nagyságú teljes fényű kristálygolyóvá, viccelődünk a Huntsville Irányítóközponttal, Wagner- és Beatles-kazettákat hallgattunk, felügyeltünk az automatákra, melyek a napszél mérésétől a navigálásig mindent maguk végeztek. Útközben csak kétszer kellett a pályán változtatnunk, de azok is csupán jelentéktelen korrekciók voltak, na meg a kilencedik napon Cory kiment, és addig verte a behúzható TÚA-t, amíg az végre működni nem kezdett. Semmi más rendkívüli nem történt, míg aztán...

- TÚA - mondta Richard. - Az meg mi?

- Egy balul végződött kísérlet. A NASA rövidítése: Távolsági Űrantenna - magas frekvenciákon a pi kódját sugároztuk vele, hátha meghallja valaki. - Kezemet a nadrágomhoz dörzsöltem, de az sem segített; az érzés csak még elviselhetetlenebb lett. - Akárcsak az a nagy rádióteleszkóp Nyugat-Virginiában - tudod, amelyik a csillagokat hallgatja. Mi azonban nem füleltünk, hanem adtunk, elsődlegesen a távoli bolygók felé: a Jupiternek, a Szaturnusznak, az Uránusznak. Ha élnek is ott értelmes lények, akkor biztos épp szundikáltak.

- Csak Cory ment ki?

- Igen. És ha behozott is magával valami bolygóközi kórt, a műszerek ebből semmit sem jeleztek.

- Mégis...

- Nem számít - mondtam morcosan. - Csak az itt és most számít. Tegnap éjjel megölték azt a fiút, Richard. Nem volt kellemes látvány - sem érzés. A feje... fölrobbant. Mintha valaki kiszedte volna az agyát, és egy kézigránátot tett volna a koponyájába.

- Fejezd be a történetet - szólt.

Nevetése üresen csengett.

- Mit mondhatnék még?

Excentrikus pályára álltunk a bolygó körül. A magasságunk radikálisan változott, 320 és 76 mérföld között. Ez volt az első kör. A másodikban még magasabb lett az apogeum, a perigeum pedig még alacsonyabb. Maximum négy kört tehettünk meg. Ki is használtuk mind a négyet. Alaposan megnéztük

magunknak a bolygót. Csináltunk több mint hatszáz fényképfelvételt, és leforgattunk Isten tudja, hány lábnyi filmet.

A felhőtakaró egyenlő arányban tartalmaz metánt, ammóniát, port és más röpködő szemetet. Az egész bolygó olyan, akár a Grand Canyon egy szélcsatornában. Cory becslései szerint a felszín közelében a szélesség az óránkénti 600 mérföldet is elérte. A szondánk egész úton lefelé bippegett, aztán egy nyekkenéssel elhallgatott. Nem láttunk növényzetet, az életnek semmi nyomát. Spektroszkópunk az értékesebb ásványokat csupán nyomokban érzékelte. Hát ez volt a Vénusz. Semmi a köbön - mégis a frászt hozta rám. Mintha egy szellemjárta ház körül köröztünk volna a világűr kellős közepén. Tudom, ez nem hangzik valami tudományosan, de a szar belém fagyott, míg el nem indultunk visszafelé. Azt hiszem, ha a rakétánk akkor nem döglenek be, lefelé jövet elvágtam volna a torkom. Ez egyáltalán nem olyan volt, mint a Hold. Az is sivár, de legalább steril. A világ, amelyet mi láttunk, egyáltalán nem hasonlított semmire, amivel korábban bárki is találkozott. Talán jobb is, hogy ott az a felhőtakaró. Az egész olyan volt, mint egy csupaszra tisztított koponya - ennél jobban nem tudom meghatározni.

A visszaúton értesültünk róla, hogy a szenátus felére csökkentette az űrkutatás támogatását. Cory valami olyasmit mondott: „Úgy látszik, visszatérünk az időjárás műholdak világába, Artie.” De én szinte örültem ennek. Talán nincs is semmi keresnivalónk odakint.

Tizenkét nappal később Cory halott volt, én pedig egész életemre megnyomorodtam. Lefelé jövet ütött be a krach. Összegabalyodott az ejtőernyő. Akár a sors apró iróniájának is vehetjük. Több mint egy hónapig jártuk a világűr, messzebbre jutottunk, mint addig bárki, és az egésznek ez lett a vége, csupán mert egy fickó nem akarta elszalasztani a kávészünetét, és hagyott pár madzagot összegubancolódni.

Eszelősen begyorsultunk. Az egyik helikopter-pilóta azt mondta, olyan látvány volt, mintha egy óriás bébi zuhant volna le az égből, a méhlepényt maga után húzva. A becsapódáskor elvesztettem az eszméletem.

Akkor tértem magamhoz, amikor már a *Portland* fedélzetén cipeltek keresztül. Még arra sem volt idejük, hogy fölcsavarják a vörös szőnyeget, amin végig kellett volna lépdelnünk. Véreztem. Véreztem, miközben a gyengélkedő felé cipeltek a vörös szőnyegen át, ami azonban korántsem volt olyan vörös, mint én...

...Két évet töltöttem Bethesdában. Kaptam egy Becsületrendet, rengeteg pénzt meg ezt a tolószéket. A következő évben költöztem le ide. Szeretem nézni a fölszálló rakétákat.

- Tudom - mondta Richard. Szünetet tartott. - Mutasd a kezed.

- Nem. - Gyorsan tört föl belőlem a válasz és élesen. - Nem mutathatom meg. Mondtam már.

- Ennek már öt éve - vitakozott Richard. - Miért most jött elő, Arthur? Meg tudod mondani?

- Nem tudom. Nem tudom! Talán eddig lappangott bennem. Egyáltalán honnan tudjam, hogy valóban odakint kaptam meg? Bármi legyen is, belém bújhatott akár Fort Lauderdale-ben vagy éppen ezen a tornácon, ki tudja?

Richard fölsóhajtott, és kinézett a víz felé, melyet most már vörösre festett a késő esti napfény.

- Én igyekszem, Arthur. Nem akarom azt hinni, hogy lassan megőrülsz.

- Ha muszáj lesz, megmutatom majd a kezem - mondtam. Nem ment könnyen. - De csak ha muszáj lesz.

Richard fölállt, és megfogta a botját. Öregnek látszott, törékenynek.

- Hozom a homokjárót. Megkeressük a fiút.

- Köszönöm, Richard.

Elsétált a kitaposott, poros ösvény felé, mely a kunyhójához vezetett - csupán a tetejét láttam a nagy dűnétől, mely a Caroline-szigetnek csaknem az egész hosszában végigfutott. A vízen túl, a Cape felé az ég ronda szilvaszínűre váltott, és távoli mennydörgés hangja szűrődött a fülembe.

A fiú nevét nem tudtam, de láttam egyszer-kétszer a parton sétálni naplementekor, hóna alatt a rostájával. Bőrét a nap csaknem feketére cserzette, és egyetlen öltözéke mindig ugyanaz a kopott, levágott szájú cajgvászon nadrág volt. A Caroline-sziget túloldalán van egy nyilvános strand, egy vállalkozó kedvű fiatalember ott akár öt dollárt is összegyűjthet egy jobb napon, ha türelmesen átszitálja a homokot negyeddollárosok és tízcentesek után kutatva. Olykor-olykor intettem neki, ő meg vissza, semmitmondóan; idegenek voltunk, mégis testvérek, évhosszat itt élők a pénzüket szóró, Cadillacen járó, hangoskodó turisták tengerétől körülvéve. Úgy képzeltem, a vagy félmérföldnyire lejjebb álló postahivatal körül kiépült kis faluban lakik.

Amikor aznap este arra jött, én már egy órája kint ültem a tornácon, mozdulatlanul, nézelődve. Korábban levettem a kötéseimet. A viszketés már elviselhetetlenné vált, és mindig javult a helyzet, ha kipillanthattak a szemükkel.

Ennek az érzésnek nincs párja a világon - mintha egy alig résnyire nyitott kapu lettem volna, melyen át ők kikukucskálhatnak egy gyűlölt és rettegett világra. A legrosszabb azonban az volt, hogy valamiképpen én is láttam. Képzeld el, hogy az agyát átültetik egy házilégy testébe, amely az ön arcába bámul ezernyi szemével. Így talán megérti, miért tartottam a kötéseket a kezemen, még akkor is, ha senki sem volt a közelben, aki megláthatta volna.

Miamiben kezdődött. Dolgom volt ott egy Cresswell nevű emberrel, a Haditengerészeti Minisztérium nyomozójával. Évente egyszer ellenőriz engem - hisz egy darabig a lehető legközelebb kerültem az úrprogram titkos anyagaihoz. Fogalmam sincs, mit akar tőlem; talán a szemem egy ravasz villanását lesi, vagy egy skarlát betűt keres a homlokomon. Csak az isten tudja miért. A nyugdíjam úgyszintén szinte arcpirítóan magas.

Cresswell-lel az ő hotelszobájának a teraszán üldögéltünk, italokat kortyolgattunk, és az amerikai úrprogram jövőjéről beszélgettünk. Ez úgy negyed négy tájt lehetett. Az ujjaim viszketni kezdtek. Csöppet sem fokozatosan, inkább mintha bekapcsolták volna az áramot. Ezt megemlítettem Cresswellnek.

- Csak nem szömörécét szedett azon az istenverte kis szigeten? - kérdezte vigyorogva.

- A Caroline-szigeten az egyetlen növényzet egy törpepálmák alkotta bozótos - feleltem. - Ez talán a hétvévenkénti viszketegség. - Lenéztem a kezemre. Tökéletesen mindennapi kéz. De viszket.

A délután folyamán aztán aláírtam a jól ismert nyilatkozatot („Ünnepélyesen megesküszöm, hogy se nem szereztem, se nem adtam ki vagy tettem közzé semmilyen olyan információt, amely...”), és visszaautóztam a szigetre. Van egy öreg Fordom, kézzel működtethető fék- és gázpedállal. Imádom - az önállóságot jelenti nekem.

Hosszú az út visszafelé, végig az egyes úton, és mire letérhettem róla a Caroline-szigeti leágazásnál, már csaknem eszemet vesztettem. A kezem őrlítően viszketett. Ha valaha végig kellett szenvednie egy mély vágás vagy egy műtéti heg gyógyulását, fogalmat alkothat róla, miféle viszketés ez. Mintha élőlények mászkáltak volna a húsomban, és fúrtak volna lyukakat belé.

A nap már lemenőben volt, és halvány fényénél lenéztem a kezemre. Az ujjaim hegye kivörösödött, apró, tökéletes körökben, ott, ahol véget érnek az ujjlenyomatok, ahol megkérgesedik a bőr a gitárjátéktól. Hasonló vörös kiütések látszottak minden ujj első és második ízületénél is, valamint a második ízület és a bűtyök között. Jobb kezem ujjait az ajkamhoz érintettem, de hirtelen undorral el is rántottam onnan. Néma rettegés tömte el a torkom, gyapjas és fojtogató. Ahol a vörös pöttyök megjelentek, a hús lázasan forró volt, máshol pedig puha és hűvös, akár egy rothadó almabél.

Folytatva utam hazafelé, arról próbáltam meggyőzni magam, hogy valóban szömörce kerülhetett a kezembe. De mélyen elrejtőzve a tudatomban egy másik, rettentő gondolat lappangott. Volt egy nénikém, még gyerekkoromban, aki élete utolsó tíz évét a világtól elzártan élte le, egy emeleti szobában.

Anyám hordta föl neki az enivalót, s még a nevét sem volt szabad kiejtenünk. Csak később tudtam meg, hogy a Hansen-betegséget kapta meg - a leprát.

Amint hazaértem, fölhívtam dr. Flanderst a kontinensen. Csak a telefonügyelet válaszolt. Dr. Flanders épp horgászni volt, de ha sürgős az eset, akkor dr. Ballanger...

- Mikor ér vissza dr. Flanders?

- Legkésőbb holnap délután. Megfelel ez...

- Persze.

Lassan letettem a kagylót, aztán Richard számát tárcsáztam. Hagytam egy tucatszor is kicsöngeni, mielőtt ismét letettem. Egy ideig csak ültem, nem tudtam, mitévő legyek. A viszketés egyre erősödött. Mintha magából a húsból eredt volna.

Tolószékekkel a könyvespolchoz gurultam, és levettem régi, ütött-kopott orvosi lexikonomat. A könyv örjítően homályos válaszokat adott. Akármilyen lehet ez vagy épp semmi.

Hátradőltem, és behunytam a szemem. Hallottam a régi hajóóra ketyegését a szemközti polcon. Egy Miami felé tartó sugárhajtású gép magas, vékony hangú zümmögését is kivettem. És saját lélegzetem finom suhogását.

Még mindig a könyvet néztem.

A gondolat végigborsózdott rajtam, majd rémisztő hirtelenséggel a helyére került. A szemem csukva volt, mégis láttam a könyvet. Pontosabban egy szörnyűségesen elkenődött valamit láttam, egy négydimenzióssá torzított könyvet, de ennek ellenére fölismertem, mi az.

És nemcsak egyedül én néztem.

Kinyitottam a szemem, éreztem, mint szorul össze a szívem. Az érzés kissé lecsillapodott, de nem tűnt el teljesen. Néztem a könyvet, s láttam a szöveget és a táblázatokat a saját, mindennapos látványt nyújtó szememmel, és láttam ugyanazt egy más, alsóbb szögből is, másféle szemekkel. Ezekkel nem egy könyvet láttam, hanem valami idegen dolgot, szörnyűséges formájút és baljós szándékút.

Kezemet lassan az arcomhoz emeltem, és láttam, a nappalim kísértetkastélyá válik.

Fölsikoltottam.

Szemek figyeltek ujjaim húsának repedésein keresztül. És amint figyeltem a hús tovább tágult, húzódtott szét, hogy utat engedjen nekik a felszín felé.

De nem ettől kezdtem sikoltozni. A saját arcomba bámultam, és egy szörnyet láttam.

A homokjáró orra átbukott a dombtetőn, Richard a tornác mellett állította meg. A motor durrogott, és váltakozó magasságú hangon morgott.

Tolószékekkel legurultam a lépcső mellett jobbra fölállított lejtős rámpán, és Richard besegített a kocsiba.

- Jól van, Arthur - mondta. - Te navigálsz. Merre?

Lemutattam a víz felé, amerre a Nagy dűne és társai lassan ellaposodnak. Richard bólintott. A hátsó kerekek fölkaparták a homokot, és már el is indultunk. Rendszerint minden alkalmat megragadtam, hogy ugrassam Richardot a vezetési stílusa miatt, de ma este eszembe se jutott. Túl sok mindenem kellett gondolkoynom - és éreztem, ők is lázadoznak a sötétség ellen, erejüket megfeszítve igyekeznek átlátni a kötésen, rá akarnak kényszeríteni, hogy vegyem le.

A homokjáró morogva pattogott a víz felé, mintha csak föl akart volna repülni a kisebb dűnék csúcsáról. Bal felé a nap véres dicsfénytől övezve alábukni készült. Előttünk, az öböl fölött, a viharfelhők egyenesen felénk tartottak. Villám csapott le a vízre.

- Egy kicsit jobbra - mondtam. - Annál a kunyhónál.

Richard homokot fröcskölve megállította a járművet az építmény korhadt maradványai mellett, hátranyúlt, és elővett egy ásót. Összerándultam, amikor megláttam.

- Hol van? - kérdezte Richard kifejezéstelen arccal.

- Pontosan ott - mutattam a helyet.

Kiszállt, a homokon át lassan odasétált, egy pillanatok tévovázott, aztán a szerszámot a homokba merítette.

Úgy tűnt, nagyon sokáig ás. A válla fölött hátradobált homok sárosnak, nedvesnek látszott. A viharfelhők egyre sötétedtek és magasodtak, a víz haragossá és kérlelhetetlenné vált árnyékuk alatt, a lemenő nap visszatükröződő fényében.

Már jóval azelőtt, hogy abba hagyta volna az ásást, tudtam, nem fogja megtalálni a fiút. Ők elvitték. Múlt éjjel nem kötöztem be a kezem, így láthattak - és cselekedhettek. Ha föl tudták használni a fiú megölésére, az elviteléhez is igénybe vehettek, még ha aludtam is.

- Nincs itt semmiféle fiú, Arthur. - A mocskos lapátot behajította a homokjáróba, és fáradtan az ülésre rogyott. A közeledő vihar menetelő, sarló alakú árnyakat varázsolt a homokra. A feltámadó szél homokszemcséket sodort a jármű rozsdamarta oldalának. És az ujjaim viszkettek.

- Velem vitették el innen - szóltam tompa hangon. - Lassan átveszik az uralmat fölöttem, Richard. Szép fokozatosan kitárják a kaput. Naponta százszor is hirtelen ott állok valami teljesen ismerős tárgy - egy tortalapát, egy kép, sőt akár egy babkonzerv - előtt, és fogalmam sincs, hogy kerültem oda, csak kinyújtom a kezem, megmutatom nekik, és én is az ő szemükkel látom, mint valami gusztustalan, deformált, groteszk alakzatot...

- Arthur - mondta. - Arthur, ne. Ne. - A kihunyó fényben arcát elsápasztotta a részvét. - Azt mondtad, ott állsz valami előtt. Azt mondtad, *elvitették veled* a fiú testét. *De te nem tudsz járni, Arthur.* Deréktól lefele halott vagy.

Megérintettem a homokjáró műszerfalát.

- Ez is halott. De ha te beszállsz, mozgásra bírhatod. Még ölhetsz is vele. Ő nem tud megakadályozni benne, még ha akarna, sem tudna. - Hallottam, hangom hisztérikus magasságokba szökik. - Én vagyok a kapu, hát nem érted? Megölték azt a fiút, Richard! És elvitték a testét!

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha megnézeted magad egy orvossal - mondta ő csöndesen. - Menjünk vissza. Menjünk...

- Ellenőrizd! Ellenőrizd a fiút! Kérdezősködj...

- Hisz azt mondtad, még a nevét sem tudod.

- De biztos itt élt a faluban. Kis falu ez. Kérdezd meg...

- Beszéltem telefonon Maud Harringtonnal, amikor elmentem a homokjáróért. Nem ismerek az államokban nála kotnyelesebb minden lében kanalat. Megkérdeztem, hallott-e olyasmit, hogy valakinek a fia nem ment haza az este. Azt mindta, nem.

- De az a fiú helybéli! Annak kell lennie!

Az indítógomb felé nyúlt, de megállítottam. Felém fordult, és én elkezdtem letekerni a kötést a kezemről.

Az öböl felől mennydörgés morgott és dübörgött.

Nem mentem orvoshoz, és Richardot sem hívtam vissza. Három hétig ha csak kimentem, előtte mindig bekötöttem a kezem. Három héten át vakon reménykedtem, hogy elmúlik az egész. Persze elismerem, ez nem volt valami ésszerű tett. Ha teljes ember lennék, aki nem toloszékot használ a lába helyett, és normális életet él, normális munkát végezve, talán elmentem volna Flanders dokihoz vagy Richardhoz. És még így is megtettem volna, ha nem rémít egyre nénikém emléke, akit mindenki elkerült, valósággal börtönbe zárva élt, és akit élve föl zabált a saját beteg húsa. Így aztán elszántan hallgattam, és imádkoztam, bárcsak arra ébrednék föl egy reggel, hogy vége ennek a lidérces álomnak.

És apránként kezdtem megérezni őket. Őket. Egy névtelen érzelmet. Igazából nem is érdekelt, hogy nézhetnek ki, vagy hogy honnan jöttek. De többen voltak. Én lettem számukra a kapu, a világra nyíló ablak. Elég visszajelzést kaptam tőlük ahhoz, hogy érezzem undorukat és rémületüket, hogy tudjam, a mi világunk nagyon sokban különbözik az övéktől. Elég visszajelzést, hogy érezzem vak gyűlöletüket. De egyelőre csak lapultak és figyeltek. Húsuk beágyazódott az enyémbe. Kezdttem ráébredni, hogy fölhasználnak engem, mi több, manipulálnak.

Amikor a fiú elhaladt, szokás szerint semmitmondóan integetve, akkor döntöttem el, hogy föl hívom Cresswellt, a Haditengerészeti Minisztérium számán. Richardnak egyvalamiben igaza volt - bármi szállta is meg a testem, az vagy a nyílt úrben megtett utazás során hatolt belém, vagy amíg a Vénusz körül keringtünk. A Haditengerészetnél átvizsgálnának, de nem csinálnának belőlem cirkuszi látványosságot. Nem kellene többet fölébrednem az éjszaka zajaira és elfojtani sikolyomat, amikor megérezem, hogy figyelnek, figyelnek, figyelnek.

Kezem kinyúlt a fiú felé, és rájöttem, nem kötöttem be. Láttam a szemeket a halványuló fényben, amint csöndesen figyelnek. Hatalmasak voltak, tágra nyíltak, aranylott az íriszük. Egyikükbe egyszer beledöftem egy ceruza hegyét, mire halálos kín hulláma söpört végig a karomon. A szem pedig mintha határtalan gyűlölettel meredt volna rám, és ez rosszabb volt, mint a fizikai fájdalom. Többször nem próbálkoztam meg döfködéssel.

És most a fiút bámulták. Éreztem, a tudatom megremeg. Egy pillanattal később már ki is csúszott az irányítás a kezemből.

A kapu kinyílt. Feléje tántorogtam a homokon, idegi vezérlés híján összeakadozó lábakkal, akárha fából lettek volna. Saját szemem mintha lecsukódott volna, csak az idegenekével láttam - egy irdatlan alabástromtengert, a föléje boruló hatalmas, bíborszínű éggel, egy rozoga, szétmaródott kunyhót, amely akár valami ismeretlen hűsevő lény hullája is lehetett, egy förtelmes, mozgó és lélegző alakot, mely fából és drótból összetakolt szerkezetet vitt a hóna alatt, ami geometriailag lehetetlen derékszögből volt összeróva.

Vajon mit gondolhatott az a nyomorult, névtelen fiú, hóna alatt a szitájával, a turisták által szétszórt homokpiszkos érméktől duzzadó zsebekkel, vajon mit gondolhatott, mikor meglátott engem feléje tántorogni, mint egy vak karmestert, aki háborodott zenekara felé nyújtja kezét, mit gondolhatott, amint az utolsó fénysugarak vörös, fölhasadt, fénylő szemekkel teli kezemre estek, mit gondolhatott, amikor ezek a kezek hirtelen csapkodni kezdtek a levegőben, épp mielőtt a feje szétpattant.

Azt tudom, én mit gondoltam.

Azt gondoltam, hogy kikukucskálok a világegyetem peremén, és egyenest a pokol tüzeire látok.

A szél belekapott a kötésekre, és apró, csapkodó lobogókká változtatta őket, amint leoldoztam a kezemről. A felhők fölittatták a naplemente utolsó vörös sugarait is, s a dűnékre árnyakkal tele sötétség borult. Forrongó fellegek vágattak el fölöttünk.

- Egy dolgot meg kell ígérned nekem, Richard - kiabáltam túl az erősödő szelet. - Fuss el, ha úgy látod, hogy megpróbálnálak... bántani. Értesz engem?

- Igen. - Nyitott nyakú ingét földuzzasztotta, csattogtatta a szél. Arca kőkemény volt, szeme szinte csak két gödör e korán leszállt sötétségben.

Az utolsó kötés is lehullott.

Richardra néztem, és ők is Richardra néztek. Én láttam az arcát, melyet már öt éve ismerek, és lassan megszerettem. Ők csak egy eltorzult, élő kősziklát fogtak föl.

- Láthatod őket - szóltam rekedten. - Most láthatod őket.

Önkéntelenül is egy lépést hátrált. Arcára egyszeriben a hitetlenkedő rémület kifejezése ült ki. Villám csapott le az égből. Mennydörgés indult útjára a felhők között, és a víz feketére vált, akár a Styx folyó.

- Arthur...

Milyen szörnyűséges volt! Hogyan is élhettem a közelében, hogyan beszélgethettem vele? Nem is élőlény volt, hanem maga a néma dögvész. Maga a...

- Fuss! Fuss, Richard!

És ő futott. Futott, nagyokat szökellve. Egy a hasonlatossá...

Kezem fölfelé lendült, a fejem fölé, szinte rikoltó hirtelenséggel, ujjaim az egyetlen ismerős dolog felé nyújtóztak ebben a lidércnyomásos világban - a felhők felé.

És a felhők válaszoltak.

Hatalmas, kékesfehér villám csapott le, mintha a világ vége köszöntött volna be. Belevágott Richardba, és teljesen beburkolta őt. Az utolsó, amire emlékszem, a sersistegő elektromosságból elötörő ózon- és égethús-szag volt.

Amikor magamhoz tértem, a tornácon ültem nyugodtan, kifelé bámulva a Nagy dűnére. A vihar már elvonult, a levegő kellemesen lehült. A holdból csak egy vékony szeletke látszott. A homok teljesen szűz volt, semmi nyoma rajta sem Richardnak, sem a homokjárónak.

Lenéztem a kezemre. A szemek nyitva voltak, de üvegesek. Kifárasztották magukat. Épp szundikáltak.

Jól tudtam, mit kell most tennem. Mielőtt a kapu még szélesebbre tárulna, alaposan be kell zárni. Mindörökre. Máris érzekelni tudtam kezemben a szerkezetváltozás első jeleit. Ujjaim rövidülni kezdtek... és átalakulni.

Volt egy kis kandalló a nappaliban, régen szerettem begyújtani, védekezésésként a floridai nedves hidegek ellen. Gyorsan dolgozva most is tüzet raktam. Fogalmam sem volt, mikor ébrednek rá arra, mit is csinálok.

Amikor már jól égett, kimentem hátra a petróleumos-hordóhoz, és alaposan megmártottam benne mindkét kezem. Ők azonnal fölébredtek, hallottam halálsikolyaikat. Alig bírtam visszavánszorogni a nappaliba, a tűzhöz.

De megtettem.

Ennek már hét éve.

Még mindig itt vagyok, figyelem, mint szállnak föl a rakéták. Mostanában egyre több van belőlük. Az új vezetőséget érdekli az úr. Sőt szóba kerültek már újabb, legénységgel ellátott Vénusz-szondák is.

Közben kiderítettem a fiú nevét, nem mintha számítana. Falubeli volt, ahogy gondoltam. Az anyja azonban azt hitte, azon az éjszakán egy barátjánál marad a kontinensen, így csak a következő hétfőn derült ki, hogy eltűnt. Richard - nos, Richardot amúgy is mindenki amolyan csodabogárnak tartotta. Azt hiszik, visszament Marylandbe, vagy összeállt valami nővel.

Ami engem illet, megtűrnék, bár az egész vidék nagy különcnek mond. Végül is hány volt úrhajós írta Washingtonba, megválasztott tisztségviselőinek, hogy a költségvetés úrkutatásra fordítandó pénzét jobb lenne másra költeni?

A kampókkal is egész jól elboldogulok. Az első évben még elviselhetetlennek éreztem a fájdalmat, de az emberi test majdnem mindenhez képes alkalmazkodni. Már borotválkozni is tudok, sőt a cipőfűzőmet is megkötöm. És amint látja, szépen, egyenletesen gépelek. Azt hiszem, gond nélkül képes leszek a puska csövét is a számba rakni és meghúzni a ravaszt. Mert, tudja, három héttel ezelőtt újra elkezdődött.

Tökéletes körben tizenkét aranyló szem jelent meg a mellkasomon.

Tartalom

Világnagy strand	2
A Jaunt	17
Mrs. Todd legrövidebb útja	39
Az istenek szövegszerkesztője	61
A tutaj	78
A Kaszás képmása	103
Visszajárók	110
Eleven kapu	136

ISBN 961 11 6776 3

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: *Sziládi János* igazgató
Zrínyi Nyomda (91.1058/66-15), Budapest, 1991
Felelős vezető: *Grasselly István* vezérigazgató
Felelős szerkesztő: *Balázs Éva*
Műszaki vezető: *Török Károlyné*
Tipográfia és műszaki szerkesztés: *Szilágyi Eta*
Terjedelem: 13,65 (A/5) ív.